

Sixth Sense

ဆယ့်နှစ် မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

- ငြိမ်းမိုး ဆယ့်နှစ်
- ချစ်ချစ်မိုး မိုးအိမ်အိုင်
- ငြိမ်းမောင်အောင် မိုးညိုလမ်း
- အသိအေး အတောင်ညိုလမ်း အိမ်အိုင်
- ကြက်သွန်ညိုလမ်း ချစ်ချစ်မိုးအိမ်အိုင်
- ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အိမ်အိုင်တွေကို ကာကွယ်နည်း
- ကွမ်ပီလီရာ အချစ်ကံ မကောင်းခြင်း ငွေရက်ပွား
- တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်တည်း ဖွတ်ဆိုရတဲ့ အချစ်မန္တန်

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း” ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

တက္ကသိုလ်ဆက်၊ ဗုဒ္ဓကောသလဆက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဆက်အကောင်နံပါတ် ၀၀၄၁ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဆက်မှ ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ (၆)

(သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ကျသင့်ငွေကို ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

ငွေလွှဲခကို မှာယူသူဆက်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၁၈၀၀၀ ကျပ်

(၁၂)လ ၃၆၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ်
ပို့ရမည့်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်းကြား
ချေပါမည်။

ဘက်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ
အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့
တင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့်

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက် သို့

ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ

စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ဖြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်များ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀

အိမ်အရောက်ပို့ ကြိုတင်ငွေပေးမှာယူသူများ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀

||

ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊

ဒုတိယထပ်၊ လမ်း (၅၀) အထက်၊

ဗုဒ္ဓကောသလ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၊ ၀၉ ၃၁ ၉၀၆၁၀၇။

...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ

...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ
...အားရအားရအားရ

BURMESE CLASSIC

အာဇာတက မြဲနှင်းဆီ

၇၆

လူရှိန်အောင်

ဇော

၇၈

နိုင်မင်းထက်

နိုင်ငံတကာမှ ဂန္တီရဟာသများ

၁၀၃

စိန်ဝင်းမော်

ရေဘုရင်မိကျောင်းနှင့် ဂန္တီရအစွမ်း

၁၁၄

ဝသုန်ဟိန်းထက်

ဥုံ

၁၂၈

မင်းဘုန်းသိမ်သူ

မနာလိုသဝန်တိုတဲ့ ဝိညာဉ်

၁၃၉

သန်းဝင်း(ဘက်)

တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အင်တာဗျူး

၅၆

စိုးစိုးသိမ်း (စိတ်ကမ္ဘာ)

တိုယ်ပျောက်ညီနောင်

၁၅၄

မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

နောလိုစိတ်

၁၆၈

ရွှေအောင်

ဂျင်သမား ဦးဘတ်ဝမ်း

၁၉၀

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

တစ္ဆေနှင့် အတူနေခဲ့သူ

၂၀၀

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဆန်းကြယ်သော ပရလောကနယ်

၂၁၃

မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

www.burmeseclassic.com

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တီရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ဝါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များပါဝင်လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန်နေရာ နားတိုလည်း ရန်လှုပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တီရ ဝညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မခွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့် စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးခံဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထူးထွေ ဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ ဂန္တီရလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာ သည့် ခေတ်မီဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ် သမိုင်းတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္တီရဆန်သောဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္တီရဝတ္ထု များ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့်လိမ္မော်အုပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာချုပ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမိုး (တောင်ကြီး)

အကြံပေး အယ်ဒီတာ

ဦးငွေစိုး၊ ဒေါက်တာမိ

အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နွေသင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်

အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ကိုမိုး (တောင်ကြီး) { (ဝငှေရေ) }

မျက်နှာပိုး ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို

အောင်မိုး

ပန်းချီသရုပ်ဖော်

ရဲရင့်နိုင်၊ ဇိုးအောင်၊ လှသစ်အောင်

တွန်းဖျူတာ

ဆဋ္ဌမအာရုံစိုင်းတော်သားများ

ပုံနှိပ်တိုက်

ဒေါ်ဝင်းမာ (စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်)

ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်

မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၊ ၀၉ ၃၁ ၉၀၆ ၁၀၇။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ကျပ်

သုတ/ရတ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြွယ်

အလှထိပ်ခေါင်တင် ဟယာကေရီ

ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ နေလို၊ လလိုထင်ရှားခဲ့တဲ့ အလှထိပ်ခေါင်တင် ဟယာကေရီတစ်ပါးကတော့ အီဂျစ်ရဲ့ အလှဘုရင်မအဖြစ် သတ်မှတ်ထား ကြတဲ့ ကလီယိုပတ်ထရာဖြစ်ပါတယ်။ သူမဟာ အီဂျစ်ရဲ့ဘုရင်မပီသစ္စာ ဂန္ထိရအတတ်ပညာတွေလည်း တတ်မြောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အချစ်မာယာကျော့ ကွင်းကြောင့် ရောမရဲ့လျှမ်းလျှမ်းတောက် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ သူ့လက် မှာ ကျဆုံးခဲ့ရသလို၊ ရောမပြိုကြီးကိုလည်း မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေခဲ့သူပါ။

တကယ်တော့ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ အိမ်နိမ့်စံဘဝကနေ ဘုရင်မတစ်ပါးအဖြစ်ကို သူ့ရဲ့အစီအရင်တွေ၊ အချစ်မာယာအတတ် တွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားရယူခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်သိမ်း မလှပတာကိုတော့ သံဝေဂယူရပါလိမ့်မယ်။

အီဂျစ်ဘုရင်မပေမယ့် ကလီယိုပတ်ထရာမှာ အီဂျစ်သွေးမပါဘဲ ဂရိနဲ့ မက်ဆီဒိုးနီးယန်းသွေးနှောသူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခမည်းတော် ဟာ (၁၀)ဆက်မြောက် တော်လမီဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အဖေ နတ်ရွာစံတဲ့အချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ (၁၇)နှစ်သမီးအရွယ်သာ ရှိ ပါသေးတယ်။

ကလီယိုပတ်ထရာနဲ့ (၁၈)နှစ်အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ (၁၂) ဆက်မြောက် တော်လမီ မင်းသား လေးတို့ဟာ အီဂျစ်နိုင်ငံကို ရွဲဝေ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် (၃) နှစ်အကြာမှာ တော်လမီမင်းသား လေး နဲ့အပေါင်းအပါများဟာ ကလီယိုပတ် ထရာကိုတိုက်ထုတ်ပြီး နန်းချခဲ့ကြပါ သေး။ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ အိမ် နိမ့်စံဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ရောမစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျူးလိယက်ဆီဇာဟာ စစ်တိုက်ရင်း ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ရာ အီဂျစ်နိုင်ငံ၊ အလက်ဇန္ဒြီးမြို့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ သေး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ် အံ့သ့ သူမှာရှိတဲ့ အချစ်မာယာကျော့ကွင်းနဲ့ ဂျူးလိယက်ဆီဇာကို အမိဖမ်း ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဂျူးလိယက်ဆီဇာနဲ့ ကလီယို ပတ်ထရာတို့ ဆုံစည်းတွေ့ဆုံကြပုံက လည်း သူ့စေတနာ၊ သူ့အခါတုန်းက အရမ်း ကို အံ့အားသင့်စွမ်း၊ ရင်ခုန်စွယ်ကောင်း ခဲ့ပါတယ်။ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ ဆီဇာ သူမကို တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ ရင်ခုန်သွားစေဖို့ အတွက် သူ့ရဲ့စွာကိုယ်ကို ကော်စေထ ထည့်လိပ်စေပြီး ဆီဇာ ရှေ့တော်မှောက် ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

အသက်(၂၀)အရွယ်အလှသွေး အကြွဆုံးအချိန် ကလီယိုပတ်ထရာ အပေါ် (၅၂)နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး စစ်ပွဲတွေနဲ့

သာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အချိန် ကုန်ခဲ့ရတဲ့ ဂျူးလီယက်ဆီဇာဟာ တစ်ခါတည်း သဘောကျသွားပြီး ကလီယိုပတ်ထရာနဲ့ အတူ နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆီဇာဟာ အလှဘုရင်မ ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ မာယာကျော့ကွင်းကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့တော့ဘဲ ကလီယိုပတ်ထရာကို အိဂျစ်နိုင်ငံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဘုရင်မ တစ်ပါးဖြစ်အောင် သူ့ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဆီဇာနဲ့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး ကလီယိုပတ်ထရာမှာ ဆီဇာလေးဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရခဲ့ပါတယ်။ ဆီဇာဟာ ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ အချစ်မှော်အတတ်နဲ့စေတားထားခြင်းကြောင့် သူလိုရာဆွဲလိုရတဲ့ အရပ်ကလေးတစ်ခုရလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရောမသားတစ်ချို့ဟာ ဆီဇာအဖေ အယုအကြည် ကင်းမဲ့လာကြပါတယ်။

ရောမကို ဂျူးလီယက်ဆီဇာပြန်ချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ တစ်ခါတည်း လိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆီဇာကို မလိုလားသူတွေရဲ့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြောင့် ရောမရဲ့လျှမ်းလျှမ်းတောက် ခပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ဟာ ညီလာခံထဲမှာ ဓား အချက်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံရပြီး ကျဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်ဆိုးမဖြစ်ခင်ချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ အိပ်မက်တွေ မကောင်းခဲ့သလို၊ အဖြစ်ဆိုး ကြုံလာတော့မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ဆိုးတွေကို သူမဟာ ကြိုတင် လက်ခံရရှိခဲ့ပေမယ့် မတားဆီးလိုက်နိုင်ဘဲ ဆီဇာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆီဇာလုပ်ကြံခံရပြီးနောက် မှာတော့ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ သူ့နိုင်ငံ၊ အိဂျစ်ကို ပြန်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်က အိဂျစ်မှာ ရွှေဆိုတာ ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ်ပြီး အကြွယ်ဝဆုံး၊ အချမ်းသာဆုံးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သလို၊ ဂန္ထီရအစီအရင်တွေလည်း ဘုရင်မ ကလီယိုပတ်ထရာကအစ သုံးစွဲနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကလီယိုပတ်ထရာဘုရင်မ လက်မှာအမြဲတမ်းပတ်ထားလေ့ရှိတဲ့ ရွှေစင်နဲပြုလုပ်ထားတဲ့ မြွေရုပ်လက်ကောက်ရှိပါတယ်။ အိဂျစ်မှာ ဂန္ထီရအစီအရင်တတ်မြောက်တဲ့သူတိုင်းဟာ မြွေတွေနဲ့ယဉ်ပါးနေလေ့ရှိပါတယ်။

ဆီဇာမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ အိဂျစ်တို့ ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရောမမှာ အာဏာလုစစ်ပွဲများနဲ့ ဇီးဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ပါတယ်။ အိဂျစ်ဘုရင်မကတော့ ဘာမှဝင်မပါဘဲ

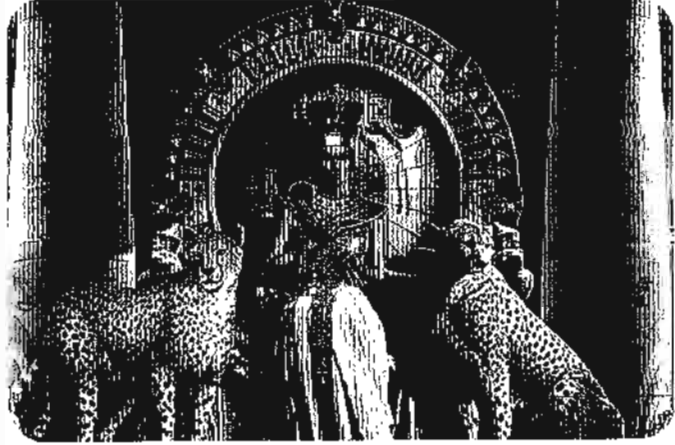
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ ရောမသားတွေကို အရိုင်းအစိုင်းလို့သာ သတ်မှတ်ခဲ့ပြီး သူ့ဆန္ဒများအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့သာ အသုံးပြုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ နောက်ထပ် အချစ်ပစ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့သူကတော့ ဆီဇာကဲ့သို့ပဲ။ ရောမနိုင်ငံရဲ့အာဏာကို တွဲဖက် အုပ်စိုးခွင့်ရလာခဲ့တဲ့ ရောမ အာဇာနည် မတ်စ်အန်တိုနီဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က

ပတ်စ်အန်တိုနီနဲ့ ဆီဇာရဲ့တူတော်သူ အော့တေးဗီးယန်းတို့ဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ရောမနိုင်ငံကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုအချိန်က ကမ္ဘာမှာ အင်အားကြီးထိုးနိုင်ငံရဲ့အာဏာရသူ၊ ဆီဇာမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ရောမရဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာတဲ့ မတ်စ်အန်တိုနီကိုလည်း ကလီယိုပတ်ထရာဟာ သူ့ရဲ့အချစ်အစီအရင်များနဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာအောင် လှုပ်ယူခဲ့ပြန်ပါတယ်။ မတ်စ်အန်တိုနီဟာ ရောမရဲ့ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရင်း အီဂျစ်နိုင်ငံဘက်ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ ရန်သူအားပေးလှုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် မတ်စ်အန်တိုနီဟာ ကလီယိုပတ်ထရာဘုရင်မကို သူ့ရွေ့မောက်တိုလာဖို့ ရာဇသံပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုရာဇသံပေးပေးမယ့်လည်း ကလီယိုပတ်ထရာဟာ လုံးလုံး မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ သူလိုရာဇစေစားနိုင်တဲ့ အရပ်လိုသာ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာမှာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုရှိလာပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ရောမနိုင်ငံကြီးကို ဆီဇာရဲ့ရုပ်ရူးအဖြစ် မစိုးစံခဲ့ရပေမယ့် မတ်စ်အန်တိုနီရဲ့အတူအညီနဲ့ မြေထဲပင်လယ် အရွှေ့စားလွှားမှာ အီဂျစ်အပါအဝင် အင်အားကြီးမားတဲ့ဂရိနိုင်ငံသစ်ကို ပြန်လည်ထူ

ထောင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။

ဆီဇာတုန်းကလို မတ်စ်နဲ့တွေ့ဆုံချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဝေးနှစ်နှစ်သမီးကဲ့သို့ ထင်မှတ်မှားရအောင် အလှဆုံးဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး မတ်စ်အန်တိုနီဆီ လာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မတ်ဟာလည်း အချစ်အတွေ့အကြုံမရှိတာကြောင့် ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ အာသာကျော့ကွင်းမှာ ကျဆုံးခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ကလီယိုပတ်ထရာကို စစ်ကြောရေးတောင်မလုပ်နိုင်ဘဲ အလတ်ဇန့်မြို့ကိုသာ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

မတ်စ်အန်တိုနီဟာ ကလီယိုပတ်ထရာနဲ့ (၁)နှစ်ကြာအောင် အတူပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ပြီး ရောမကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ရောမကိုရောက်ချိန်မှာ အာဏာပူးတွဲယူထားတဲ့ ဆီဇာရဲ့တူ အော့တေးဗီးယန်းနဲ့ သံတမန်ရေးအရ ဖိုဖိုစည်းလုံးနိုင်ဖို့အတွက် အော့တေးဗီးယန်းရဲ့အမြင်ကို မတ်စ်အန်တိုနီဟာ လက်ခံကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလီယိုပတ်ထရာကိုသာ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေခဲ့ပါတယ်။ ရောမမှာ (၄)နှစ်နေထိုင်ခဲ့ပြီး အီဂျစ်နိုင်ငံကို မတ်ဟာပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ရောမရဲ့အရေးကိစ္စတွေလည်း မတ်စ်အန်တိုနီခေါင်းထဲမှာ ချိတ်တော့ပါဘူး။ ကလီယိုပတ်ထရာကို မြင်တွေ့နိုင်ရေးသာ အဓိကကျနေပါပေမယ့် တကလီယိုပတ်ထရာဟာ မတ်စ်နဲ့ ပြန်တွေ့ချိန်မှာ ဂရိနိုင်ငံပေးကြီးပြန်လာသည်ထူထောင်ရေးကို ပြောဆိုခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ရောမနိုင်ငံဘက်က ဆီဇာလိုမျိုး မတ်စ်အန်တိုနီဟာ

လည်း ကလီယိုပတ်ထရာလက်ထဲပါသွားပြီဆိုတာ ရိပ်စားမိတဲ့အတွက်
ရောမက အော့တေးစီးယန်းဦးဆောင်ပြီး မတ်အန်တိုနီနဲ့အဖွဲ့ကို စစ်ကြေ
ညာပါတော့တယ်။ မတ်အန်တိုနီနဲ့ ကလီယိုပတ်ထရာတို့ရဲ့ တပ်များဟာ
အပ်ရှန်းရေကြောင်းတိုက်ပွဲမှာ အော့တေးစီးယန်းရဲ့ တပ်တွေကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ
ဖရိုဖရဲနဲ့ အရေးနိမ့်ပြီး အလက်ဇန္ဒားမြို့ကို ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရပါတယ်။

အလက်ဇန္ဒားမြို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ ကိုယ့်
ကိုတိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပြီလို့ သတင်းထွက်ခဲ့တာကြောင့် မတ်ဟာ သူ့
ကိုယ်သူ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းဟာ လုပ်ကြံသတင်း
ဖြစ်တဲ့အတွက် အသက်မထွက်ခင် မတ်အန်တိုနီကို ကလီယိုပတ်ထရာထံ
ပို့ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် အီဂျစ်ဘုရင်မလက်မှာပဲ မတ်ဟာ ကျဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

အီဂျစ်ဘုရင်မလက်ထဲမှာ ဆီဇာရော့၊ မတ်အန်တိုနီပါ သေခဲ့ရ
တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေက
အဆုံးမသတ်ခဲ့ပါဘူး။ ထပ်မံပြီး အော့တေးစီးယန်းကို သူ့ရဲ့တပ်မက်စွယ်
တောင်းတဲ့ ရုပ်အဆင်းနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုံးပြီး ဓျော့မြှူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်
အော့တေးစီးယန်းက ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ မာယာထောင်ရောက်ထဲကို
မဝင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါ့အပြင် သူမကို ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ သံကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ပြီး အရှက်
ခွဲမယ်ဆိုတာကို မြင်လာတော့ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ သူမကိုသူမ အဆိပ်
အလွန်ပြင်းတဲ့ မြှော့ပျံထဲလက်ထည့်ပြီး အဆုံးစီရင်ခဲ့ပါတော့တယ်။
ကလီယိုပတ်ထရာကိုကိုက်ခဲ့တဲ့မြှော့ဟာ ခလောက်မြှော့ဖြစ်ပြီး မြှော့ပွေးအဖို့
အစားဝင် အဆိပ်အလွန်ပြင်းတဲ့ ကန္တာရမြှော့ပွေးဖြစ်ပါတယ်။ ကလီယိုပတ်
ထရာသေပြီးနောက်မှာ အော့တေးစီးယန်းဟာ ဆီဇာရဲ့သားဖြစ်သူ ဆီဇာ
လေးကိုလည်း ကွပ်မျက်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကလီယိုပတ်ထရာရဲ့ အလိုရမ္မက်
ကြီးမူကြောင့် သူ့ကိုတကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ယောကျာ်းများကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သလို၊ ရောမမြို့ကြီးလည်း သူမကြောင့် ဖျက်ဆီးခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း နောက်ဆုံးမှာ အဆုံးစီရင်ခြင်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရကာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းရဲ့
ရာဇဝင်မှာ လူပြောအများဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

ကြက်သွန်ဥစိုက်ပြီး ချစ်သူရွေးချယ်ကြပယ်

မိန်းကလေးတွေအနေဖြင့် အချစ်ရေးမှာ ဒါမျိုး ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်ခွင့်ပန်သူ (၂) ဦးထဲက ဘယ်သူ့ကို ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်ရမလဲဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အချိန်အခါမျိုးမှာ အကောင်းဆုံးရွေးချယ် အခြေထုတ်ပေးနိုင်မယ့် မှော်နည်းလမ်းလေး ဖြစ်ပါတယ်။

လက်တွေ့ထိရောက်မှုရှိပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့အစီအရင်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အသုံးပြုသူတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ဇာရှင်အစစ်အမှန်ကို ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့တာကြောင့် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအရင်ကို မိန်းကလေးများသာမက မျက်နှာပွင့်တဲ့ ယောက်ျားလေးပါ အခက်အခဲရှိလာရင် အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

အစီအရင်လုပ်ဆောင်ရာမှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) ကြက်သွန်ဥသေးသေး နှစ်လုံး
- (၂) ပန်းစိုက်မြေအိုးသေးသေး နှစ်လုံးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းစိုက်မြေအိုးကို ကြက်သွန်ဥစိုက်နိုင်ဖို့အတွက် မြေဆွေးတချို့တော့ ထည့်ထားပေးဖို့လိုပါတယ်။

အရင်ဆုံး ကြက်သွန်ဥနှစ်လုံးနဲ့ ပန်းစိုက်အိုးလေးတွေကို အစီ

အရင်မလုပ်ခင်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်ပြုလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ အစောင့်အရှောက်များကို ဒီအစီအရင်က မှန်ကန်စွာ အခြေထုတ်ပေးနိုင်ပါစေလို့ တိုင်တည်ဆုတောင်းလိုက်ပါ။

ပြီးရင် ကြက်သွန်ဥ တစ်ခုစီအပေါ်မှာ မိမိရွေးချက်နေတဲ့ချစ်သူ (ယောက်ျားလေး (၂) ယောက် (သို့မဟုတ်) မိန်းကလေး (၂) ယောက်ရဲ့ အမည်) ကို တစ်ခုစီပေါ်မှာ နာမည်တစ်ခုစီကို ရေးပါ။ နာမည်ရေးထိုးရာမှာ ခဲတံ (သို့မဟုတ်) ဆော့ပင်အသေးတို့နဲ့ ရေးသားနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲက သူ့ကို သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နာမည် (သို့မဟုတ်) အတိုကောက်နာမည် (ဥပမာ - သက်၊ ကိုယ်) ဆိုပြီး ရေးနိုင်ပါတယ်။

ရေးပြီးရင် မြေအိုးလေးနှစ်လုံးထဲမှာ ကြက်သွန်ဥကို ဇောက်ထိုးထားပြီး စိုက်ပါ။ ကြက်သွန်ဥရဲ့ထိပ်မှာ အမြစ်လေးတွေရှိပြီး တစ်ဖက်က အညောင်ပေါက်နိုင်တဲ့ ကြက်သွန်ဥအိုးများရှိပါတယ်။ စိုက်ပြီးရင် ကြက်သွန်ဥထည့်ထားတဲ့ မြေအိုးလေးတွေကို ကိုယ့်အခန်းရဲ့ နေရောင်ခြည်ရမယ့်နေရာ (သို့မဟုတ်) ပြူတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ ထားလိုက်ပါ။

ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ်သုတ်ထားပြီး ဆုတောင်းပေးရပါမယ်။

“ကြက်သွန်ဥပင်လေး အညောင်ပေါက်လာတဲ့အိုးထဲက အမည်ရှင်ဟာ ဝါရဲလိုအင်ဆန္ဒနဲ့ အချစ်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ့် ချစ်သူဖြစ်တယ်” လို့ မနက်၊ ည တစ်ခါကို (၃) ကြိမ် ရွတ်ဆို ဆုတောင်းပါ။ ပထမဆုံး အညောင်ပေါက်လာတဲ့ ကြက်သွန်ဥပေါ်က အမည်ရှင်ဟာ သင့်ဇာရှင်ပါပဲ။ အချစ်ရေးသာမက ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတဲ့ လူမှုရေးကိစ္စများမှာလည်း အသုံးပြုနိုင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ကြွေးပူကင်းစေမယ့် မှော်နည်းလမ်း

လူတိုင်း အကြွေးနဲ့မတင်းပါဘူး။ လူဆိုရင် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အကြွေး ရှိတတ်ကြတာချည်းပါပဲ။

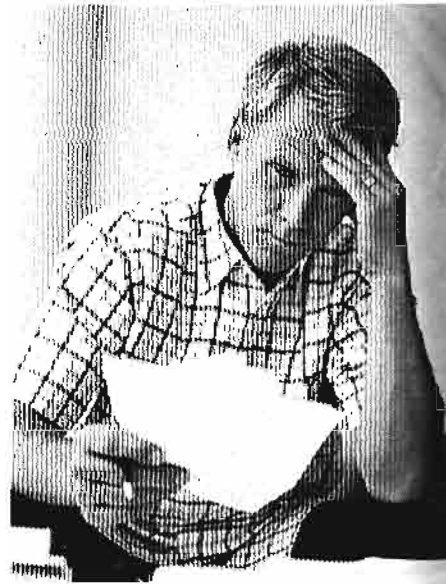
ဆင်းရဲတဲ့လူသာမက၊ ချမ်းသာတဲ့သူဌေးတွေမှာလည်း ချမ်းသာတဲ့ အလျှောက် ဘဏ်အကြွေး၊ ဘဏ်အတိုးတွေ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအတွက် သုံးစွဲထားတဲ့ကြွေးမြီတွေဆိုတာ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ဒီကြွေးမြီတွေအတွက် ပုပန်မှုရှိလာတဲ့အခါ၊ ကြွေးပူလာတဲ့အခါမှာ လက်တွေ့အသုံးချနိုင်မယ့် ကြွေးပူတွေကင်းဝေးစေမယ့် မှော်အစီအရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးထောင့်ကြယ်တဲ့ပြီးလုပ်ဆောင်ရတဲ့ အစီအရင်ဖြစ်တာကြောင့် အစွမ်းထက်မြက်မှုက ပိုမိုပါတယ်။

စီရင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

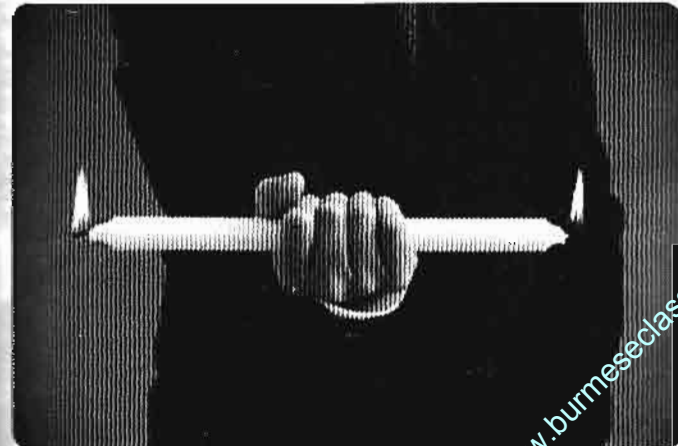
- (၁) ဆီစိမ်စက္ကူ (သို့မဟုတ်) မိုင်းကိုင်စက္ကူ
  - (၂) မှင်တံအမည်း (သို့မဟုတ်) မှင်အမည်းရောင် ဘောပင်
  - (၃) ခရမ်းရောင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်
  - (၄) မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ အမွှေးတိုင်တစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်တယ်။
- ဒီပစ္စည်းတွေရရှိဆိုရင် အရင်ဆုံး အားလုံးကိုသန့်ရှင်းစင်ကြယ်

အောင် ကိုယ်လက်နဲ့ပွတ်သပ်ပြီး မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးထံ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး တိုင်တည်ပါ။ ပြီးရင် ကိုယ့်မှာတင်နေတဲ့ အကြွေးစာရင်းကို စက္ကူပေါ်မှာ မှင် အမည်းရောင်ဘောပင်နဲ့ ချေးချပေးရပါမယ်။ စက္ကူရဲ့အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ ဒီကြွေးမြီတွေတို့ ပြေပျောက်စေနိုင်ဖို့ ပစ္စင်ကြယ်ပုံကို ရေးဆွဲပါ။

ခရမ်းရောင် ဖယောင်းတိုင်ပေါ်မှာလည်း အကြွေးတွေ ပြေပျောက်စေဖို့နဲ့ အနှောင့်အယှက်များမရှိစေဖို့ ပစ္စင်ကြယ်ပုံကို ရေးထွင်းပေးရပါမယ်။ ငါးထောင့်ကြယ်၊ ပစ္စင်ကြယ်တံခွန်အကြောင်းကို ဆဋ္ဌမအာရုံထွေင်း အမှတ် (၁၆) မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

ပြီးတဲ့အခါမှာ ကြွေးစာရင်းစက္ကူကို ခရမ်းရောင်ဖယောင်းတိုင်မှာ လိပ်ပြီး ပတ်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဖယောင်းတိုင်မီးစာနဲ့စက္ကူလိပ်ရဲ့ထိပ်စကို ခပ်

တင်းတင်းစေ့ပတ်ပြီး စိတ်ထဲက နေလည်း -

“ငါ ကြွေးတွေ ပျောက်စေ၊

“ငါ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ပြီ၊

ငါ့မှာ ကြွေးမြီကင်းလို့ စိတ်ချမ်းသာပြီ” လို့ တွေးပေးနေရပါမယ်။

စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒ အပြည့်အဝ ရပြီဆိုရင် ဖယောင်းတိုင် ကို Candle Holder ဖယောင်းတိုင်ထွန်းမယ့် ခွက်ထဲကိုထည့်ပြီး စတင်မီးညှိ

လိုက်ပါ။ မီးညှိထားပြီးတဲ့ Candle Holderကို အိမ်ရှေ့ကို ထုတ်ပြီး တိုင်မြှောက်ထားကာ -

“ကျွန်ုပ်ပေးတဲ့ ကြွေးမြီစာရင်းတွေကို စကြာဝဠာထဲမှာရှိတဲ့ သေးကင်းလုံခြုံစိတ်ချရတဲ့

နေရာမှာ အပြီးသိမ်းဆည်း

ပေးပါ။

ကျွန်ုပ်အတွက် ချမ်းသာမှု

စိတ်တွေလည်း

သေးရန်ကင်းကင်း ရောက်

လာပါစေ” လို့ ဆုတောင်းပေးနေရ

မယ်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်လုံး

တင်ကျွန်းသွားသည်အထိ စောင့်ပါ။

စက္ကူနဲ့ လီ ပီ ထားတဲ့

သောင်းတိုင်ဟာ လောင်ကျွမ်းမှာဖြစ်

အတွက် မိမိဖယောင်းတိုင် ထည့်ထွန်း

ခွက် (Candle Holder) ဟာ လုံခြုံ

စွာရှိ လိုအပ်ပါတယ်။ ပုလင်း၊ ဇန်ခွက်ဖြစ်ရင် ကွဲသွားနိုင်ပါတယ်။ စက္ကူ

အတွက် မီးသတ်ပြုရမှာဖြစ်ပြီး (Candle Holder) မရှိရင် ကြွေးလင်

နဲ့ (သို့မဟုတ်) ကြွေးပန်းကန်ပြားကို အောက်မှာခံပြီး ထွန်းနိုင်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်ကုန်ဆုံးအောင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့

ကြွေးမြီတွေလည်း အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်နဲ့လုံးအေးချမ်း

စွာဖြစ်ပြီး ချမ်းသာခြင်းအမှန်တွေ ရောက်လာပြီ။ လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်လာ

ပြီး စိတ်အာရုံစူးပြုပေးနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်ကုန်ဆုံးသွားရင်တော့ ကြွေးပူကင်းစေမယ့် အစီ

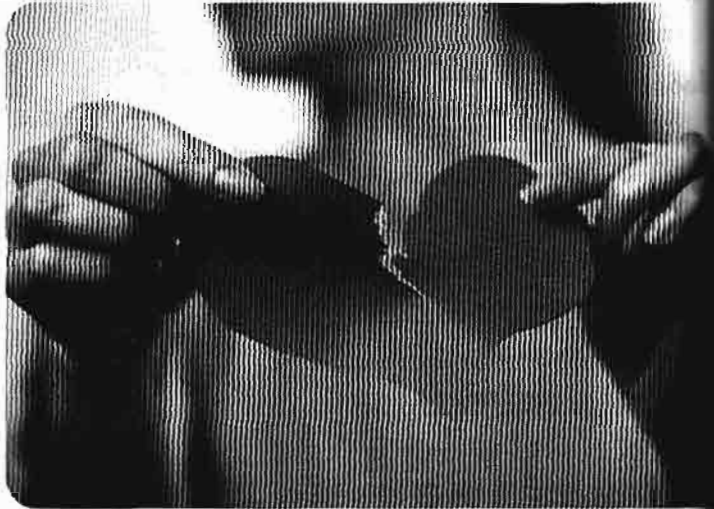
အစီအစဉ်ဟာ ပြီးဆုံးအောင်မြင်သွားပါပြီ။ ဒါကို ယုံကြည်မှန်ကန်စွာ လုပ်ဆောင်

ပြီးမှသာ ဖယ်ဆိုရင် ဒီအစီအရင်က သင့်ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုခုတော့ အမှန်

အမှန်ပေးမှာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ချစ်သူလမ်းခွဲ မှတ်အစီအရင်

ကိုယ်အပျော်တွဲနေတဲ့ချစ်သူရည်းစားကို လမ်းခွဲချင်ပြီဆိုပါက ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ မဖြစ်မနေ တိုယ့်ဘက်ကစပြီး လမ်းခွဲရအောင် အခြေအနေပျိုး ကြုံဆိုလာပြီဆိုရင် ပြဿနာကြီးကြီးဟားဟား မတက်စေဘဲ သူ့သဘောနဲ့သူ ကိုယ့်ဆီကထွက်သွားစေမယ့် "ချစ်သူလမ်းခွဲ မှတ်အစီအရင်" ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့သူများ မှတ်သားထားနိုင်ပါတယ်။ ချစ်သူလမ်းခွဲ မှတ်အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) မှင်ပြာဘောပင် (သို့မဟုတ်) Soft Pen အပြာတစ်ချောင်း
- (၂) အပြာရောင် စာရွက်တစ်ရွက်
- (၃) ကျောက်စရစ်ခဲလေး တစ်လုံး (သို့မဟုတ်) ကျောက်တုံးအသေးတစ်တုံး
- (၄) အဖြူရောင်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်
- (၅) သိုးမွေးချည် အဖြူရောင်တစ်စ တို့ဖြစ်ပါတယ်။

လုပ်ဆောင်ရမယ့် အချိန်ကတော့ စနေနေ့၊ နေ့လယ်(၁၂)နာရီ တိတိအချိန်မှာ အပြာရောင်စက္ကူပေါ်မှာ ကိုယ်လမ်းခွဲချင်တဲ့ချစ်သူရည်းစား

ကို (၃) ကြိမ်ရေးသားရပါမယ်။ မှင်ပြာရောင်ဘောပင်နဲ့ အပြာရောင်စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပါ။ ပြီးရင် ကိုယ်လမ်းခွဲလိုတဲ့ ချစ်သူနာမည်ပါဝင်တဲ့ အပြာရောင် စက္ကူနဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲလေးကို ထုတ်ပါ။ ထုတ်စီးရာမှာ အပေါ်ကနေ သိုးမွေးချည် အဖြူရောင်နဲ့ပတ်ပြီးစီးပါ။ ကြိုးထုံးလေး ဖြစ်နေအောင် သိုးမွေးစကြိုးထုံးလေး ချန်ထားပေးပါ။

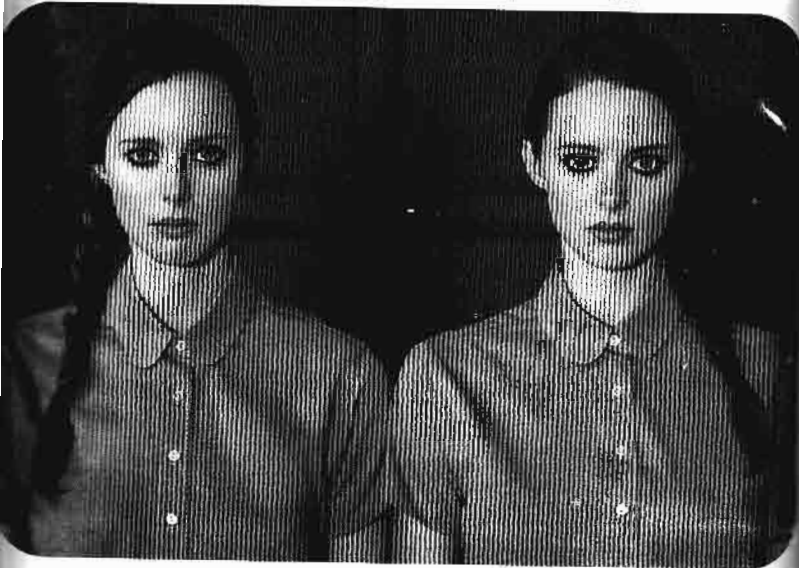
ပြီးတဲ့ အခါမှာ အဖြူရောင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကြားမှာ ကျောက်စရစ်အထုတ်ကိုထားပါ။ ဖယောင်းတိုင်တွေကို မီးညှို့ပါ။ မီးညှို့ပြီးတဲ့အခါမှာ အသံထွက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ထဲကနေပဲဖြစ်ဖြစ် -

"အို... ကျွန်ုပ် မချစ်မနှစ်သက်တော့တဲ့ ချစ်သူ...
မိကလေးတွေ တောင်ပံဖြန့်ပျံသလို
သင့်ကို ဝါ လက်လွှတ်လိုက်ပါပြီ
လိုရာသို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းပါတော့" လို့ ရွတ်ဆိုပါ။ ကိုယ်နဲ့ဝေးရာကိုထွက်သွားနိုင်ဖို့ မန္တန်ရွတ်ဆိုနေရင်းမှာပဲ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညင်သာစွာ ကိုယ့်စိကနေ ဝါထုတ်နေလိုက်ပါ။

ကိုယ့်စိတ်ကျေနပ်လောက်သည်အထိ ရွတ်ဆိုပြီးပြီး စိတ်ထဲကနေလည်း ကိုယ်ဟာ ဒီအစီအရင်ကြောင့် လွတ်လပ်ပေးပါ။ သူတစ်ယောက် အဖြစ်ခံစားနေချိန်ဆိုရင် သိုးမွေးချည်အထုံးလေးကို ဖြေညှင်းစွာ ပြန်ဖြည့်လိုက်ပြီး သင်မချစ်နိုင်တော့တဲ့ လမ်းခွဲလိုတဲ့ ချစ်သူဟောင်းဟာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကိုယ့်ဆီက ထွက်သွားပုံတို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်ပြီးရင် အစီအရင် ပြီးဆုံးပါပြီ။ စိရင်ပစ္စည်းများအားလုံးကို ကိုယ်နဲ့ဝေးရာ ပန်းပြဲလိုနေချိန်မှာ သွားရောက်စွန့်ပစ်ပါ။

အလှအပ မှေးမှိန်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ခြင်း

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများ

- (၁) အဝါရောင် ဖယောင်းတိုင် အရည်တစ်တိုင်
- (၂) အမည်းရောင် ဖယောင်းတိုင် အရည်တစ်တိုင်
- (၃) မှင်စိုဘောပင်တစ်ချောင်း
(Soft Pen အပြာ၊ အမည်း စတာလည်း သုံးနိုင်ပါတယ်)
- (၄) မီးခြစ်နဲ့ မီးခြစ်ဆံများ (သို့မဟုတ်) ဂက်စ်မီးခြစ်
- (၅) မိမိ မနှစ်သက်သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံတို့ဖြစ်ပါတယ်။

အစီအရင်ပြုလုပ်ပုံ

မိမိအချစ်ဆုံးစေချင်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဘက် ဒါမှမဟုတ် တိုယ့်ကို မနာလိုနေတဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်က သူ့အလှကို မနာလိုဖြစ်နေရ တယ်ဆိုရင် အဲဒီသူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုယူပါ။ ဓာတ်ပုံထဲက သူ့ရုပ်လွှာကို Soft Pen သုံးပြီး ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံကို ပြုပြင်လိုက်ပါ။

နာခေါင်းကြီးစေချင်ရင် နာခေါင်းကြီးရူညံထွက်လာအောင် ဓာတ်ပုံ

ပေါ်မှာ ပြင်လိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့ နား ခွက်တွေကို ရူညံကျလာအောင်၊ ကားထွက်လာအောင် လုပ်ချင် ရင်လည်း ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျသာ ပြင်ဆင်လိုက်ပါ။

ပြင်ပြီးပြီဆိုရင် ဓာတ် ပုံရဲ့နောက်မှာ သူ့အပေါ် ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ရေးချပါ ဝယ်။ ဥပမာ - “နာခေါင်းကြီး ရူညံလာပါစေ၊ နားခွက်ကြီး ကား လာပါစေ၊ ဝက်ခြံများ ထူလပစ် နေအောင် ထွက်ပါစေ” စသည် ဖြင့် ရေးလိုက်ပါ။

ပြီးရင် အဝါရောင်နဲ့ အမည်းရောင်ဖယောင်းတိုင် (၂)တိုင်ကို မီးညှို့လိုက်ပါ။ မီးတောက်နေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးထဲမှာ ဓာတ်ပုံကို အဇ္ဈား ကနေကိုင်ပြီး မီးရှို့နေစဉ်မှာ ရွတ်ဆိုတာတော့ -

“ငါ ရုပ်ဆိုးစေချင်တဲ့သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ဒီမှာရှိတယ်။ သူ့ရဲ့အလှအပနဲ့ တောက်ပမှုတွေ တစ်နှစ်လောက် ပျောက်ကွယ်သွားပါစေ” ရွတ်ဆိုနေစဉ်မှာ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာလည်း သူ့အလှတွေပြောင်းကုန် တာကို မြင်ယောင်ထားရပါမယ်။ မီးတောက်၊ မီးလျှံတွေကြားမှာ သူ့အလှ တွေ ပျောက်ကွယ်သွားတာကို ကြည့်နူးစွာကြည့်နေလိုက်ပါ။

ဘယ်အရာမှ ထာဝရမမြဲသလို၊ သူ့အလှတွေလည်း ပျောက်ကွယ် ပြီး အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ပါစေ၊ ပျောက်လွင့်ကုန်ပါစေလို့ရွတ်ဆိုပြီးရင် သင့် အစီအရင်ဟာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးပါပြီ။ တစ်ဖက်သားခွဲအလှအပကို တန်ဖိုး မလောက် မှေးမှိန်သွားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အပျော့စားစိတ်နည်းဟာ ခု ဖြစ်ပါကြောင်း။

တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်တည်းရွတ်ဆိုရတဲ့ အချစ်မန္တန်

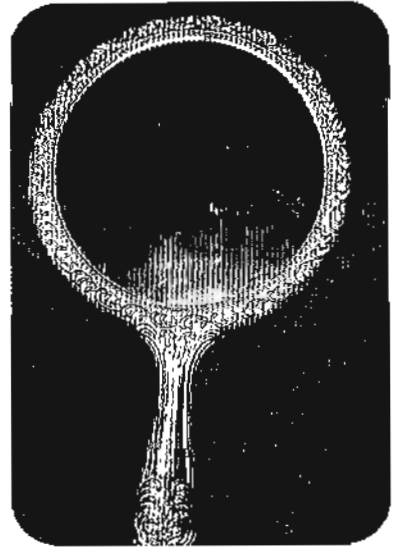
မကြာမီ ရောက်ရှိလာတော့မယ့် (၂၀၁၅)နှစ်သစ်မှာ ရွတ်ဆိုစီရင်နိုင်မယ့် အချစ်မန္တန်တစ်ရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝလမ်းခရီးကို ယှဉ်တွဲလျှောက်လှမ်းဖို့ လက်တွဲဖော်ရွာမတွေ့သေးတဲ့ မမတွေ၊ ညီမလေးတွေအတွက် ကိုယ့်ကို အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်မယ့်သူက ဘယ်သူများလဲလို့ သိနိုင်မယ့် အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမန္တန်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ရွတ်ဆိုရမယ့်ရက်က တစ်နှစ်လုံးမှာ တစ်ရက်တည်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဧနုရက်အတိအကျနဲ့ ရွတ်ဆိုရတဲ့ မန္တန်ဖြစ်တဲ့အတွက် မေ့လျော့မသွားဖို့လည်း သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုရမယ့်နေ့ကတော့ တစ်နှစ်လုံးမှာ ဇန်နဝါရီ(၂၀)ရက်၊ တစ်ရက်တည်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မယ့်သူကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမယ့် အချစ်အစီအရင်လေးဖြစ်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမှာကလည်း ဧနုရက်သတ်မှတ်ချက်နဲ့ ဖို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီနေ့ရောက်ရင်လုပ်ဆောင်ကြည့်တာ မမှာနိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

လို့ အပ် တဲ့ ပစ္စည်းက ချစ်အစီအရင်အတွက်ဆိုတော့ အရောင် ဖယောင်းတိုင်(၁)တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဆောင်အောင်။

ပထမဆုံး အနေဖြင့် ဖယောင်းတိုင်ပေါ်ကို ချည်တစ်မျိုးမျိုးပွတ်လိမ်းပါ။ ဇန်နဝါရီ (၂၀)ရက်၊ ည ချာမဝင်ခင် သင့်ရဲ့မျက်နှာရှေ့ မန္တန်တိုထားပြီး ဖော်ပြပေးထား မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုရပါမယ်။

“ချစ်ခင်ရပါသော St. Anges ရှင့် . . ကျွန်မအတွက် စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းပေးအပ်မယ့်သူရဲ့မျက်နှာကို ပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်ခွင့်ရဖို့ သင့်ကို သာယာချီမြေ့စွာ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ယနေ့ညရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခွင့်ရပါရစေ။ ချစ်သူကိုတွေ့မြင်ခွင့်ရဖို့ အလိုဆန္ဒဟာ သေချာတဲ့အကြောင်းအနမ်းတံဆိပ် စပ်နှိပ်ကာ အတည်ပြုလိုက်ပါတယ်။ တွေ့မြင်ခွင့်ရမယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်” ဒီမန္တန်လေးကို ရွတ်ဆိုပြီးရင်တော့ မှန်ကိုဖွင့်လေးနှမ်းလိုက်ပါ။ ပြီးရင် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ မှန်ကိုထားပါ။ (မှန်ရှိတဲ့ဘက်ကို အပေါ်ဘက်ထားပါ)။ St. Anges ကိုလည်း ဝေးကွာစွာတင်ပါ။ ကြည်လင်ရှင်ဖျတ်အိပ်ရာဝင်လိုက်ပါ။ ဒီလိုဆိုရင် မမတို့၊ ညီမလေးတို့ကိုမေတ္တာစစ်နဲ့ သင့်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်တဲ့။ သိပ်ပြီး ခက်ခဲတာမဟုတ်ဘူး။ ကြည်ကြည် စမ်းသပ်ကြည့်ကြဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါတယ်နော်။

ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့အိပ်မက်တွေကို ကာကွယ်နည်း

အိပ်မက်တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ အိပ်ရာဝင် ဖျက်စိလှုပ်ရှားမှု အများဆုံးအချိန် (REM)၊ ဦးနှောက်ရဲ့လုပ်ဆောင်မှု မြင့်တက်လာတဲ့အချိန်မှာ အိပ်မက်မက်ကြတယ်လို့ သိပ္ပံနည်းအရဖော် ထားပါတယ်။

ပုံမှန်အားဖြင့် အိပ်မက်မက်တတ်သူတစ်ဦးဟာ တစ်ညတာအတွက် အိပ်မက်(၃)ခုကနေ (၄)ခုမက်လေ့ရှိပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် တစ်ညတည်း (၅) လောက်တောင် မက်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

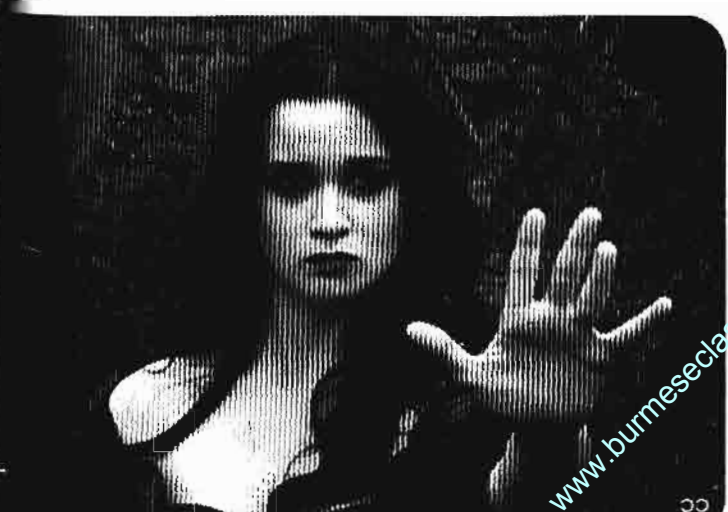
ကိုယ့်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ တဲ့အခါမျိုးမှာလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို စိတ်စွဲလမ်းပြီးလည်း မက်လေ့ ပါတယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုဖော်ပြတဲ့ မှော်နည်းလမ်း ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့အိပ်မက်တွေကနေ ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

လူတော်တော်များများဟာ အိပ်မက်မက်တတ်ကြပေမယ့် တို့ အိပ်မက်ကို မမှတ်မိကြတာ များပါတယ်။ မှတ်မိတဲ့အိပ်မက်တွေမှာလည်း တချို့အိပ်မက်တွေက သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသလောက်၊ တချို့

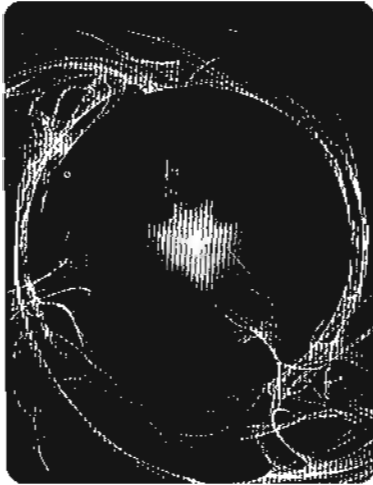
တော့ ရောက်ချားစရာတွေ ဖြစ် နေ့ ပါဝင်နေတတ်ပါတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေစရာတွေ ကိုယ် မနှစ် သက်တဲ့ အိပ်မက်တွေ မမက် ကာကွယ်ထားနိုင်ပါပြီ။ လို စစ်တဲ့ပစ္စည်းများက -

- (၁) ရှောက်ရည်
- အွဲတင်ဖွန်း(၁)ဖွန်း၊
- (၂) ရိုးရိုးထား
- အွဲတင်ဖွန်း(၁)ဖွန်း၊
- (၃) ဟင်းရွက်ဆီ
- အွဲတင်ဖွန်း(၁)ဖွန်း။
- (၄) မှော်အိုး (သို့မဟုတ်) ပေါ့ပါးတဲ့ ဖန်အိုး ၊
- (၅) စာရွက် (၁) ရွက်၊
- (၆) ဘောပင် အနက် (၁)ချောင်း၊
- (၇) အနက် (သို့မဟုတ်) အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်(၂)တိုင်တို့

ပထမဆုံး အနေဖြင့် ရောက်ရည်၊ ဆေး၊ နဲ့ ဆီ တို့ ဖန်အိုးထဲကို ရောထည့်လိုက်၊ ဖန်အိုးကို သင့်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ထားပါ။ ပြီးရင် သက်သောင့်သက်သိုင်း ပြီးတဲ့နောက် ဖယောင်းထဲ တွေကို ဖန်အိုးဘေးမှာ နေရာရမယ်။ အနီရောင်က လက်ဝဲဘက် အနက်ရောင်ကတော့ လက်ယာဘက်မှာ ဖြစ်ရပါမယ်။

ပြီးရင် စာရွက်ကို တစ်ဖက် ဖြုတ်ပြီး နံဘေးမှာထားလိုက်ပါ။ ဖယောင်းတိုင် (၂) တိုင်ကို ဖီးညှိပါ။ လက်ဝဲဘက်က ဖယောင်းတိုင်ကို အရင်ညှိရပါမယ်။ ပြီးရင်တော့ မျက်လုံးတွေ ပိုတ်ထားလိုက်ပြီး စက်လုံးပုံတစ်ခုကို ပုံဖော်ကြည့်နေရပါမယ်။ စက်လုံး အလယ်မှာ သင်ရိုနေပြီး စက်လုံးထဲကနေ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာကို မြင်ယောင်ထားရပါလိမ့်မယ်။

အနက်နီအနီရောင် ဖယောင်းတိုင်များ သင့်ဘေးမှာ လောင်တုနေပြီး သင့်ကို လှည့်ပတ်နေကြတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ တစ်ပတ် တစ်ပတ် ပိုမိုမြန်ဆန်လာတယ်ဆိုပြီး ဆက်ပြီး မြင်ယောင်ရပါမယ်။ အ

ရင်တော့ ကိုယ် မနှစ်သက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေတယ်။ လွတ်မြောက်လာပြီဆိုပြီး စိတ်ကူးမြင်ယောင်ရပါမယ်။

ဒီအတိုင်း ကိုယ်ဟာ လွတ်မြောက်လာပြီလို့ စားရလာရင် ဆက်လက်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမှာကတော့ စာရွက်တစ်ခြမ်းမှာ သင်ဖျက်စိမ့်တ်ပြီး အာရုံပြုခဲ့စဉ် တာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ပုံကို ရေးဆွဲပါ။

နောက်တစ်ခြမ်းမှာ သင့်စိတ်ထဲကနေ ကြောက်ရွံ့မှုအဖြစ်ဆုံးအရာကို စာသားအဖြစ် ရေးသားပါ။ စာရေးထားတဲ့စာရွက်ကို အနက်ရောင် ဖယောင်းတိုင်၊ ပုံဆွဲထားတဲ့ စာရွက်ကိုတော့ အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်ပေါ်မှာ ဖီးညှိပါ။

အဲဒီနောက် စာရွက်တွေကို ဖန်အိုးထဲကို ထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဖန်အိုးထဲက အရည်တွေရော၊ စာရွက်တွေကိုပါ မြေကျင်းတစ်ခုတူးပြီး လောင်းထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးတဲ့အခါမှာ မြေကျင်းကို ပြန်ပိတ်ပါ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ် မနှစ်သက်တဲ့ အိပ်မက်တွေက တာကွယ်နည်း မှတ်အစီအရင်ပြီးဆုံးပါပြီ။

ဂျစ်ပစ်ရိုးရာ အချစ်ကံမကောင်းခြင်းနေ့ရက်များ

ဂျစ်ပစ်လူမျိုးတွေဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အစီအရင်တွေကို စီရင် သုံးစွဲခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်ရေးအတွက် အစီအရင်တွေလည်း သူတို့မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအထဲကမှ အနောက်တိုင်းဂျစ်ပစ်ရိုးရာ အစီအရင်တွေထဲက အချစ်ကံမကောင်းခြင်းရက်စွဲများကို ရွာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ ပါတယ်။

ဂျစ်ပစ်နည်းအရ အချစ်ကံမကောင်းခြင်းရက်စွဲများကို တစ်နှစ် အတွင်း သက်ဆိုင်ရာ လအလိုက်မှာ ပါဝင်ကြတဲ့ရက်များကို နေ့စွဲများနဲ့ တာတွဲ ဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီနေ့ရက်တွေမှာ အချစ်ရေးကိစ္စများနဲ့ ပတ် သက်လို့ ဘာမှမလုပ်ဆောင်ကြပါနဲ့။ အချစ်ရေးအတွက် လုံးဝ ကံမကောင်း နိုင်ဘူးလို့ ပြဆိုထားပါတယ်။

ချစ်သူစတင် ရွာဖွေဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပထမဆုံး First Dateပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးကုန်တုန်ပြောရ ရင် ချစ်သူကိုလမ်းခွဲဖို့ပြောမယ့်စကားတောင် ဒီနေ့ရက်မှာ လုံးဝမပြောဆို ပါနဲ့တုံး ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်သွားနိုင်ပြီး ရှင်းမရတဲ့အခြေအနေ

ချိုးတွေ ပေါ်ပေါက်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

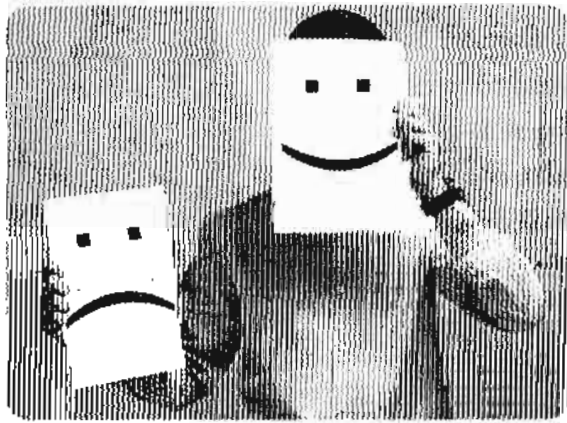
ဒါကြောင့် ဒီနေ့ရက် တွေကို အချစ်ကံမကောင်းခြင်း နေ့ရက် များ၊ အချစ် အတွက် ခြဿဒါးရက် များ၊ အဖြစ် အောင်ရွားနိုင်ဖို့အတွက် ဖော်ပြ ထေးလိုက်ရပါတယ်။

အချစ်ရေး ကံမကောင်းနိုင်သော နေ့ရက်များ

- ဇန်နဝါရီလ - (၁၊ ၂၊ ၆၊ ၁၄၊ ၂၇)
- ဖေဖော်ဝါရီလ - (၁၊ ၁၇၊ ၁၉)
- မတ်လ - (၁၁၊ ၂၆)
- ဧပြီလ - (၁၀၊ ၂၇၊ ၂၈)
- မေလ - (၁၀၊ ၁၂)
- ဇွန်လ - (၁၉)
- ဇူလိုင်လ - (၁၈၊ ၂၁)
- ဩဂုတ်လ - (၂၊ ၂၆၊ ၂၇)
- စက်တင်ဘာလ - (၁၀၊ ၁၈)
- အောက်တိုဘာလ - (၆)
- နိုဝင်ဘာလ - (၆၊ ၁၇)
- ဒီဇင်ဘာလ - (၅၊ ၁၄၊ ၂၃) တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဆိုးကနေ အကောင်းပြန်စေမယ့် အစီအရင်

Bad to Good အဆိုးကနေ အကောင်းပြန်စေမယ့် အစီအရင်ဖြစ်ပြီး အချစ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ အားလုံးမှာ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဆိုးရွားနေတဲ့ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ဖြေရှင်းချင်တဲ့ အချက်အလက်များကို စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ချရေးပါ။ စာရွက်ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့ ဖိထားပြီး ချထားပေးပါ။ ပြီးရင် သောကြာနေ့ ညဘက် (၇) နာရီတိတိအချိန်မှာ ဖယောင်းတိုင်အဖြူ(၇)တိုင်ကို ကိုယ့်အခန်း(သို့) လူသူအနှောင့်ယှက်ကင်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ မီးထွန်းပါ။

ပြီးရင် မြေအိုးလေးတစ်ခုထဲက မြေကြီးထဲကို ဖယောင်းတိုင်အတိုတစ်ချောင်းစိုက်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်အဖြူ(၇)တိုင်ထွန်းပြီး (၁၀)မိနစ်အကြာမှာ ကိုယ်တိုင်မီးပူတ်ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး မြေအိုးထဲစိုက်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်အတိုကို ထပ်မံမီးထွန်းညှို့လိုက်ပါမယ်။

ကိုယ်ဖြေရှင်းချင်တဲ့ စာရွက်နဲ့ ချရေးထားတဲ့ပြဿနာတွေဟာ (၁၀)မိနစ်အတွင်း ပြေပျောက်သွားပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တောက်လောင်နေတဲ့ မြေစိုက်ဖယောင်းတိုင်လေးလို အကောင်းတွေ ကိုယ့်ထံ အေးအေးဆေးဆေးရောက်လာပါစေလို့ အာရုံခံစားပေးရင် ရပါပြီ။ ဘာမှ ထပ်လုပ်စရာမလိုဘဲ ဖယောင်းတိုင်အတိုလေးကုန်သွားရင် သင့်အစီအရင် အောင်မြင်ပါပြီ။

မီးခိုးရှောင်
လောကီပညာရှင်(၁၇)

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၇)

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၇)မှာတော့ စုန်းကဝေနေ မှော် ပညာရှင်တို့ရဲ့ အပေါင်းအဖော်၊ အချစ်တော်ကြောင်များအကြောင်းကို ဖော်ပြ ဖွဲ့ဆိုထားပါတယ်။ မှော်အတတ်ကို စိတ်ဝင်စားသူတိုင်း သိထားသင့်တဲ့ ချွန်လုပ် ထားလို့မရတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်ကို မှော်ပညာရှင် စုန်းကဝေအတတ်ပညာရှင်တို့ရဲ့ တတိယမျက်လုံးလို့တောင် တင်စားကြ ပါတယ်။

မှော်ပညာရှင်နဲ့ကြောင်တွေဟာ သံလိုက်ဓာတ်နဲ့တစ်ဦးကို တစ်ဦး စွဲကပ်ထားသလို၊ ကြောင်တွေက သူတို့ဟာ မှော်ပညာရှင်တွေ အတွက် ဖြစ်တည်လာပြီး မှော်ပညာရှင်တွေကလည်း သူတို့အတွက် ဖြစ် တည်လာတယ်လို့ အတွင်းစိတ်က သိနေကြပါတယ်။

ကြောင်တွေနဲ့ မှော်ပညာရှင်၊ စုန်းကဝေတွေမှာ တူညီတဲ့ ကိုယ် ရေ ကိုယ်သွေး၊ ဒါမှမဟုတ် ကာရိုက်တာမှာလည်း တူညီနေတာကို တွေ့ရ ပြန်ပါတယ်။ လျှင်မြန်တား၊ အကင်းပီးတား၊ ပညာရှိတား၊ လွတ်လပ်ပြီး ကိုယ့် အတွက်သာ ကိုယ်ရပ်တည်ခြင်းစတဲ့ အချက်တွေဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် မှော်ပညာမှာ ကြောင်ပါဝင်ရသလဲ

မှော်ပညာရပ် (သို့မ ထုတ်) မှော်အတတ် တစ်ခုကို ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ မှော်ပညာ ရှင်တို့ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ကြပြီးဆို ရင် မှော်အတတ်ဖြစ်တဲ့ Magic Pull ဟာ အလွန်တရာ စွမ်းအား ပြီးမားပြီး မှော်ဆရာတစ်ယောက် သူ့ရဲ့အစီအရင်တွေကို ပြုလုပ်နေ တဲ့အချိန်မှာ အနီးအပါးမှာ ကြောင် နို့မနနဲမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ ကျိန်စာတွေ၊ Casting တွေဟာ ပိုပြီး အစွမ်း ထက်မြက်တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

မှော်ဆရာတစ်ဦးရဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကိုတော့ အန္တရာယ်ကင်း စေဖို့အတွက် အဆောင်အနေနဲ့ မှော်မန်းကွင်း (ငါးထောင့်ကြယ်) တစ်ခုကို လည်မှာ ဆွဲထားပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အချစ်တော်ကြောင်လေးတွေဟာ အလွန်သစ္စာရှိပြီး သခင်ကို အထူးဝန်ဆောင်မှုပေးပါတယ်။

ကြောင်နဲ့ လျှို့ဝှက်ပညာရပ်များ ဆက်စပ်ပုံ ကြောင်ဟာ ဂန္ဓိရဆန်တဲ့သတ္တဝါ၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး ရာစု နှစ်များစွာကတည်းက လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အောက်လမ်းပညာရပ် (Occult) တွေနဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိကြောင်း လက်ခံထားကြပါတယ်။

ကြောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာရပ်တွေဟာ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်လူမျိုး တွေရဲ့နတ်ဇရာတွေရဲ့ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ကိုးကွယ်ထားခဲ့ရာကနေ စတင်ပါတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ကြောင်တွေရဲ့သတင်းဟာ ဂရိတိုင်းပြည်၊ အာရှနဲ့ ကျန်တဲ့ဥရောပနိုင်ငံတွေကို ပျံ့နှံ့သွားပြီး မှော်ပညာရှင်၊ စုန်းကဝေ ပညာရှင်များနဲ့ ကြောင်တွေဟာ တစ်သားတည်းလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

တိုးလာတာကို ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ နတ်ဆို တွေက အစီအရင် လုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာ စုန်းကဝေတွေကို ကူညီပို့ ကြောင်တွေကိုလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် တယ်လို့ လက်ခံထားကြပါတယ်။

ကြောင် တစ်ကောင်နဲ့ စကားပြောကြည့်ရင် မှော်ပညာဟာ ဘာလဲဆိုတာကို သိလာမှာ ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ မှော်အတတ်မှာ ကြောင်ကို ထည့်သွင်း အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် မှော် ပညာဟာ အစွမ်းထက်လာတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ် လုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အစီအရင်အစွမ်းဟာ နှစ်ဆ

ကြောင်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ကြမလဲ

အချစ်တော်ကြောင်တစ်ကောင်ကို ကိုယ့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကို ရင်ဖွင့်ပြောကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို သူဟာ ဘယ်တော့မှ အလွဲ သုံးစားလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလာရပါလိမ့်မယ်။ လူသူ အနှောင့် အယှက်ကင်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ ကြောင်နဲ့မကြာခဏဆိုသလို စကားပြော ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် ကြောင်ဘက်က ထူးခြားတဲ့အပြုအမူမျိုးနဲ့ တုန် ပြန်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဒါအပြင် ကြောင်တွေဟာ သူတို့အကျင့်နဲ့သူတို့ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရပ်တည်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်တွေမှာ စုန်းကဝေတွေလို သီးသန့်နေရာဌာန (သို့မဟုတ်) လျှို့ဝှက်နေရာရှိပြီး အဲဒီနေရာမှာသာ အိပ်စက် တယ်။ အိပ်မက်မက်တယ်။ အစာစားပါတယ်။ သူတို့ဟာ မှော်ပညာရှင်တွေ လိုပဲ မျက်စိလျှင်တယ်။ နားပါးပါတယ်။ ညအမှောင်တွေမှာဆိုရင် ကြောင်ရဲ့ သူဝယ်အိမ်ဟာ ကျယ်လာပြီး ပြင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ အမှောင်

ပိန်းပိန်းထဲမှာတော့ မမြင်နိုင်ပါဘူး။

ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အမူအကျင့်များ

ကြောင်တွေဟာ သူတို့ကို ဝေဖန်တာ၊ ယုယတာကို ခံချင်ကြတဲ့ အတွက် ပွတ်သပ်ပေးနေဖို့နဲ့ သူတို့ နာမည်ကို တမ်းတခေါ်မြည်နေဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်မှာတော့ တိုယ့်အနီးမှာ မနေချင်ဘူး။ သူဟာသူ နေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ပေါ်က နေ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူလိုအပ်တာ တွေကိုတော့ ပုံမှန်ဖြည့်ဆည်းပေးပါ။

တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်၊ ဒါမှမ ဟုတ် လိုအပ်သလို နို့တစ်ခွက်ကို သူ့ အတွက် အချိန်မှန်မှန် ပေးရပါလိမ့် မယ်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် သူ့အတွက် ရေလည်း ချထားပေးပါ။ အကောင်းဆုံး ကြောင်စာကိုလည်း ကျွေးပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကြောင်တွေဟာ ကောင်းတာမှ စားတတ်တဲ့သတ္တဝါမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့စားတတ်တဲ့နေရာမှာပဲ အစာကို လာစားတတ်ကြသလို၊ စားနေကြ အချိန်မှာသာ အစာစားပါတယ်။ ကြောင်စာကို တံဆိပ်ပြောင်းကျွေးမယ်။ ဒါမှ ဆာတ် ရှေးသက်သာတာ စသည်ဖြင့် ပြောင်းလဲကျွေးရင် ကြောင်ဟာ စား တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကြောင်တွေဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင်နေရာကိုနှစ်သက်တတ်ပြီး သူတို့ ကြိုက်တာက နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့နေရာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မီးလင်းဖိုနား၊ စောင် နွေးနွေး၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ စားစရာခွက်နဲ့ဆိုရင် အဆင်ပြေပါပြီ။ ကြောင်တွေဟာ ထူထောင်လိုပါ။ အညစ်အကြေးခွန်တဲ့အခါ ကိုယ်ရေးလုံခြုံမှု (Privacy) ကိုအပ် ခြောက်ပါ။ ဒီအတွက် Litter Tray ခေါ်မြန်မာလို မီးဖိုထဲက ပြာ (သို့ မဟုတ်) ဆဲထည့်ထားတဲ့ လင်ပန်းပေးထားမှ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်ခွန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လုံခြုံမှုမရှိရင်တော့ သူမသုံးပါဘူး။

ကြောင်မွေးဖို့ ခွင့်တောင်းရမယ် မှန်အတတ်လိုက်စားသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ကြောင်တစ်ကောင် ကို မွေးဖို့အတွက် လိုက်ရှာတော့ မယ်။ ကြောင်ဝယ် ထွက်တော့မယ် ဆိုရင် အထူးသတိပြုဖို့က ကြောင်က ကိုယ့်ကိုရွေးမှာဖြစ်ပြီး ကိုယ်တသူ ကို ရွေးလို့မရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါ။

ဒါကြောင့် အချစ်တော် ကြောင်လေးတစ်ကောင် မွေးချင်ပြီဆိုရင် ပထမဆုံး ခွင့်တောင်းပါ။ ကိုယ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခွင့်တောင်းရင်တော့ သူက သဘောတူပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုခေါ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကြောင်ဟာ သူ့ရဲ့နေရာသစ်၊ အိမ်အသစ်ကို လေ့လာပါလိမ့်မယ်။

သူ့အတွက်နေဖို့ အဆင်ပြေပြေထက်၊ သူ့အတွက် လုံခြုံမှုရှိတဲ့ နေရာရော ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာကို ကြောင်က အရင်ဆုံးလေ့လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်တွေဟာ အသိအတတ်မြန်တာမို့ သူ့နေရမယ့်ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ အမြန်ဆုံးအံ့ဝင်ခွင့်ကျအောင် လုပ်သူမှာဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ကြောင်များကျတော့ ကိုယ့်နဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလို့ ကိုယ့်အိမ် ကို တကျတက၊ အလိုလိုရောက်လာတဲ့ကြောင်များလည်းရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်းသာ မွေးမြူထားလိုက်ပါ။

ကြောင်နဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံ

ကြောင်တွေဟာ မှော်ပညာရှင်တွေအတွက်တော့ အလွန်အား ထားရတဲ့ အကူအညီအပေးနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်တွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့မှော်ပညာသည်တွေဖြစ်တာမို့ သူတို့ဟာ ကျိန်စာအမျိုးမျိုးတိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အရာအားလုံးကို

အလိုလို သိနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးဖြစ် ပြီး သူတို့ရဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံဟာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူ တကာ မြော့စဲ့ ကြ တဲ့ အကောင်းဆုံးသာကေ တစ်ခုကတော့ ဥပမာ - အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူတစ် ယောက် သေတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီအိမ် တနေ ကြောင်ဟာ ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ ကြောင်တွေဟာ မှော် အတတ်တတ် တာမို့ ကြောင်ရှိတဲ့အိမ်ဟာ အမြဲတမ်း ထူးဆန်းအံ့သြစရာတွေနဲ့ မှော်ဆန်နေ တာကို အိမ်ထဲမှာ ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါအပြင် ကြောင်တွေဟာ အကြားအမြင်ပညာရပ်ကိုလည်း ကူညီ ပေးနိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိပြီး သူတို့ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ် တဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာနေရတာကို ဖျော်ရွှေတဲ့သတ္တဝါတွေဖြစ်ကြပါတယ်။

မှော်ဆရာရဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်

သင်ဟာ ကြောင်မွေးတော့မယ်ဆိုရင် ကြောင်ဆီကနေလည်း မှော်ပညာရနိုင်ပါတယ်။ မှော်ပညာရှင်၊ စုန်းကဝေပညာရှင်နားကပ်နေလို့ မှော်ပညာရမလာနိုင်ဘဲ သူက အကျင့်ပုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုစားပြုတ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလိုက်မှ ခက်နေဖို့မယ်။

မှော်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့အချစ်တော်ကြောင်ကို တယ်လီ ပသီနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ကြောင်ကို နာနာဘာဝတွေ၊ တစ္ဆေသရဲ နဲ့ ပိညာဉ်ပရလောကသားများ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့အခါမှာ ကြောင်ကကြီးသိ နေဖို့ ကြိုပြီးသတိပေးဖို့ (Alert) လုပ်ဖို့ကို မှော်ဆရာက သင်ကြားလေ့ရှိ ဖေးထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်တွေဟာ ဘယ်သူက ကောင်တယ်၊ ဆိုးတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်။ သူ့သခင် မှော်ဆရာကိုလည်း အမြဲတမ်း တင်လှူပေးနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ မှော်ပညာရှင်နဲ့ သူ့အချစ်တော် ကြောင် ချဲ့ဆက်နွယ်မှုဟာ ပိုမိုခိုင်မာလာပါလိမ့် မယ်။ ကြောင် ငယ်ငယ်လေးထဲက မွေး ထားမယ်ဆိုရင် သူ့ထိတတ်နားလည် လာတဲ့အချိန်မှာ အစီအရင်တွေ သုံးတဲ့ အခါ ကျိန်စာတွေတိုက်တဲ့အခါမှာ မိမိ အနားမှာနေဖို့ ခွင့်ပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ကို ချစ်ခင်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြသပါ။ သူတို့ရဲ့ အကူအညီအတွက် သူတို့ကို ပြန်ပြုစု

ပါ။ မိမိရဲ့အချစ်တော်ကြောင်ကလည်း သူပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီ အထောက် အပံ့နဲ့ အချစ်ကို ပြန်ပေးပါလိမ့်မယ်။

ကြောင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့အဖော် မှော်ဆရာကို သူတို့ဘာသာ စကားနဲ့ စကားပြောနိုင်ပြီး အပြင်လောကမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တို သိအောင်လုပ်မှာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့သခင်ကြည့်ရှုသင့်တဲ့အရာတွေ၊ သူ့ သခင်သိသင့်တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေကို သခင်သိလာအောင် လုပ်မှာဖြစ် ပါတယ်။

မှော်ဆရာတစ်ယောက် ချဲ့လက်စွဲတော် အချစ်တော် ကြောင် တစ်ကောင်ဟာ တစ်ခါတရံမှာ မလို လားအပ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ခေါ်ခြင်း၊ နှင်ခြင်းအထိ လုပ်နိုင်စွမ်းအား ရှိကြ ပါတယ်။

မှော်ဆန်တဲ့ ကြောင်နက်ကြီးများ မှော်နဲ့ စုန်းကဝေပညာရှင် တွေရဲ့ခေတ်အဆက်ဆက် အချစ်တော် ကြောင်တွေဟာ အနက်ရောင်၊ မဟူရာ ကြောင်နက်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မြန်မာ့အယူအဆမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လုံးဟာ အနက်ရောင်ဖြစ်ရင် ကာလ သိက္ခိအတွက် ကောင်းတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ မှော်ပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့အရည် အသွေးဟာ သူ့ကြောင်ရဲ့အရည်အသွေးနဲ့လည်း ထပ်တူကျမှု အရေးကြီးလှ ပါတယ်။ ကြောင်နက်ကြီးတွေဟာ သခင်ကို စွဲလမ်းတတ်သလို၊ အစွမ်းထက်

တဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ စုန်းအတတ်တွေ မှာလည်း ပါဝင်ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အစီအရင် တွေ လုပ်နေချိန်မှာ ကူညီပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်မယ့် အစီအရင်အတွက် စာနဲ့ပေနဲ့ ရေးမချထားလို့ မမှလေ့ နေခဲ့ရင်တောင် အချစ်တော် ကြောင် နက်ကြီးက ကိုယ်သုံးမယ့် အရာဝတ္ထု ပစ္စည်းအပေါ်မှာ သူ့လက်က လက် သည်း၊ ခြေသည်းတွေထုတ်ပြီး သယ် ဟာ သုံးရမယ်ဆိုတာကို ပြပါလိမ့် မယ်။

မော်ဆရာနဲ့ ကြောင်နက် တို့ဟာ စိတ်ဝိညာဉ်ချင်း ပူးထားပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင် ကို အခြားဝိညာဉ်တွေ ရောက်နေခဲ့ရင် ဒီ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာ (၂) ရက် ဆက် သွယ်ပေးဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ မဆက် ဝပ်နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာ (၂) ရက် အချစ်တော် ကြောင်က ချိတ်ဆက်ပေးပါလိမ့် မယ်။

ဒါတင်ပဲ လားဆို တော့ မပြီးသေးပါဘူး။ မဟူရာကြောင်နက် ကြီးတွေဟာ မော်ဆန်တဲ့သတ္တဝါ

တွေ ဖြစ်ပြီး သူတို့မှာ သဘာဝလွန်စွမ်းအားတွေ ရှိတာမို့ မော်ပညာရှင်၊ စုန်း တဝေတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာတည်းက ကူညီခဲ့ကြတာ ဖြစ် ပါတယ်။

(၁၅၀၀) အလယ်ခေတ်များက ကြောင်တွေဟာ မော်ပညာရှင် တွေအတွက် စံနမူနာပြုလောက်စရာ အချစ်တော်တွေအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ ကြပြီး အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက မော်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကြောင်တစ်ကောင်အသွင်ကို ပြောင်းလဲနိုင်တယ်လို့ ထင်မှတ်ထားကြ ပါတယ်။

မော်ပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တော် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် အသက်ကြီးရင့်လို့ သေသွားပြီဆိုရင်လည်း သူဟာ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာကနေ သူ သခင်အတွက် နောက်ထပ်အချစ်တော် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မော်ဆရာတွေမှာ သူတို့ရဲ့အချစ်တော်၊ လက်စွဲ တော် ကြောင်နက်များအပြင် ဇာ၊ ငှက်၊ မြွေများနဲ့လည်း ဆက်နွယ်မှုတွေ ရှိကြပါတယ်။ မော်အတတ်တတ်တဲ့ စုန်းကဝေအမျိုးသမီးတွေဟာ ကြောင်နက်ကြီးတွေကို သူတို့အတတ်ပညာရဲ့ လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြု ကြသလို၊ သူတို့မိမှာ ကြောင်နက်တစ်ကောင်စီ ရှိကြပါတယ်။

သင်သိပါသလား

မော်ပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အချစ်တော် ကြောင်နက် တစ်ကောင်ကို ရှာဖွေနေပြီဆိုရင် သင်က သူ့ကိုမတွေ့ရင်၊ သူက သင့်ကို သူ့သခင်အဖြစ် မြင်တွေ့ပြီး သင့်ထံလာနေပြီဆိုတာပါပဲ။

ကြောင်ချစ်စေမယ့် အစီအရင်

ဒီအစီအရင်ကို လုပ်ဆောင်ပေး ခြင်းက ကြောင်လေးတွေဟာ (၁၀) မိနစ်က နေ့ မိနစ်(၃၀) ခန့် ကိုယ့်အနားကနေ မစွာ ဆင်းရဲနေစေမယ့်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်နေစေမယ့် အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဆုံး ကြောင် ချို ကိုယ့်အနား ခေါ်ပါ။ ပွတ်သပ်ပေးပါ။ သူ့ကို ယုယကြောင်း၊ ကိုယ် သယ်လောက် ဆန်စီးထားကြောင်း ပြောပေးပါ။

ဒီလို လုပ်နေရင် အုန်းနီအမီ ချို နွားနို့ထဲထည့်ပြီး ကိုယ့်လက်ညှိုးနဲ့မွှေ သေးပါ။ ပြီးရင် ကိုယ့်လက်ကနေတဆင့် ကျွဲလာတဲ့ နို့နှစ်ကလေးတွေကို ကြောင်ကို တိုက်ကျွေးပေးပါ။ မိမိကိုယ်တိုင် လည်း နွားနို့ကို အနည်းငယ်ခန့် ဆောက်ပေးရပါမယ်။ ကိုယ်နဲ့ကြောင်လေး အတူရှိနေတဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖိတ်လိုက်ပြီး မနွှန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုပေးပါ။

“ငါတို့ အရသောက်လိုက်တဲ့နွားနို့ဟာ

ငါနဲ့ ငါ့ရဲ့ကြောင်ကလေးတို့အတွက်

နှလုံးသား(၇၀၀)ပြည့်ပါစေ။

ဒီနှလုံးသားတွေနဲ့ ငါတို့ တစ်သက်တာလုံး

ထားဝရ အတူတကွ ရှင်သန်ကြမယ်” လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ သာမန်အစီအရင်၊ အသေးအမွှားလေးတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့်

အဲဒါ သင်နဲ့သင့်ကြောင်လေးကို စာချုပ်ချုပ်လိုက်သလို သံယောဇဉ်များ ဆက်ခံနိုင်၊ ရည်နှောင်ပြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

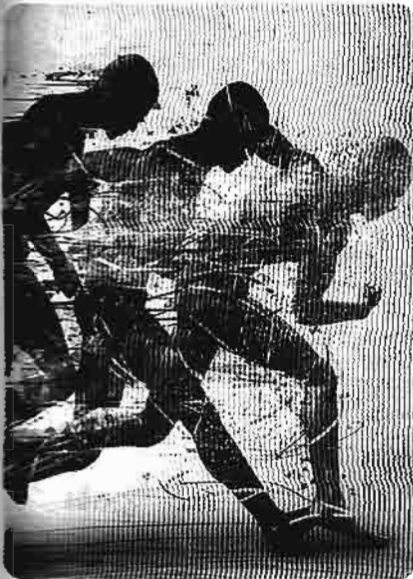

ဇော

နိုင်မင်းထက်

- လူတစ်ယောက်ရဲ့ဇော
- လက်နက်ကိုင်လူများထံမှလွတ်မြောက်အောင် အားသွန်ခွန်ပိုက်ကြိုးပမ်းမှု..။
- ဇနီးချောနှင့်သာသမီးတို့ကို အတွေးပုံရိပ်ဖြင့်သတိရနေသူ
- တိုင်တစ်ပါးတွင်စီးပွားရှာရန်ထွက်လာသူရဲ့ဇော..။

စွဲစွဲ
 ၉၄၁
 ၀၀၈
 ဝိလမ်း
 Ph: 223057

ရှေ့တွင် ထိုင်းနှင့်မြန်မာကို
ချိတ်ဆက်ထားသော နိုင်ငံကူးတံတားကြီး
တံတား ပျက်စီးပျက်စီးလျှင် အမိမြေကို
ခြေချနိုင်ပေပြီ။ သူ ဝမ်းသာအားရ
ပြောသွားလိုက်မိသည်။
ခြေအစုံက လှုပ်ရှားနေသော်လည်း
ပြေပြည်နှင့် ထိသည်ဟုပင် မထင်။

သူ၏ခြေထောက်မှာ မရွေ့လျားချင်တော့လောက်အောင် လေးလံလွန်းနေပြီး လမ်းလျှောက်လာရသည်မှာ ရက်မည်မျှကြာနေပြီဆိုတာ သူ မသိတော့။ ခြေထောက်တွေ သွေးကျ၍ ပယောင်ကိုင်းနေလေ၏။ သူ၏နားထဲသို့ ရေစီးသံတို့ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ၏ရှေ့တွင် လျှို့ဝှက်ခရီးနေပြီး လျှို့အောက်တွင် ရေစီးအားကောင်းလှသည့် ရေခင်းငယ်လေးကို မြင်နေရသည်။

လျှို့ကိုဖြတ်ကူးထားသော ဝါးတံတားလေးမှာ ယိုင်နဲ့နေသည်။ ထိုတံတားလေးကို သူ မည်သို့ဖြတ်ကူးရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့။ တံတားကို ဖြတ်ကူးရန် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူ၏လက်ကောက်ဝတ်တို့မှာလည်း နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရပြန်သည်။ တစ်ချက်၊ တစ်ချက် လက်များတို့အောက်ဆန့်မိတိုင်း သူ၏လည်ပင်းများပါ နာကျင်မှုကို ခံစားရပြန်သည်။

အမှတ်မထင်၊ သူ၏ကျောပြင်သို့ မာကျောသော အရာတစ်ခုဖြင့် တွန်းထိုးခြင်းခံလိုက်ရပြီး အသံဝဲဝဲဖြင့် မပီမသ စကားသံအချို့ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ သူသည် စကားသံတို့ကို နားမလည်သော်လည်း သူ့ကို တံတားလေးအား ဖြတ်ကူးစေရင်သည်ဟု ခံစားမိသည်။ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထား

သော လူ(၃)ဦးက သူ့ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏လက်များကို နောက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထားပြီး တစ်ဆက်တည်း ထိုကြိုးဖြင့်ပင် သူ၏လည်ပင်းကိုပါ ချည်နှောင်ခြင်း ခံထားရသည်။ သူ့လက်များနှင့် လည်ပင်းကို ချည်နှောင်၍ ပိုနေသောကြိုးစကို တစ်ဦးက ဆွဲတိုင်ထားပြီး ကျန်(၂)ဦးက သူ့ကိုသေနတ်များနှင့်ချိန်ကာ သူတစ်ပါးမှမရောက်အောင် တောလမ်းခရီးရှည်ကြီးကို ခြေလျှင်ခရီးဆက်နေရသည်။

သူ နောင်တရမိသည်။ မိသားစုနှင့်ခွဲခွဲပြီး စီးပွားရှာရန် ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်ဖြစ်သည့် မယ်ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းသို့ ရိုးဝင်လာခဲ့မိသည်။ လက်နက်ကိုင်လူတစ်စု၏ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး ယခုတော့သို့ အခြေအနေ ချီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတော့သည်။

ဝါးတံတားလေးအောက်ရှိ လျှင်မြန်စွာစီးဆင်းနေသော ဝမ်းရေခင်းလေးဆိုသို့ သူ ငုံ့ကြည့်နေမိလေ၏။ သူ နောက်ထပ် ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း လှမ်းနိုင် အားအင်မရှိတော့သလို ခံစားနေရသည်။ ရေစီးကို သူ အတန်ကြာ နှိတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူ၏အာရုံထဲတွင် ကျန်နေခဲ့သည့် ဇနီး၊ ရော့နှင့်သားသမီးတို့ကို သတိရမိပြီး အတွေးဖြင့် ပုံဖော်နေမိသည်။

သူ၏နားထဲတွင် ထပ်ကာထပ်ကာ မြည်ဟီးနေသော အသံကို ကြားနေရ၏။ ထိုအသံတို့သည် တိုးညှင်းရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ သူ၏နားစည်တို့ကို တွင်းဖောက်သွားသည်ဟုပင် ထင်မြင်မိသည်။ မြင်းထန်သော နာကျင်မှုတစ်ခု ခံစားနေရသလိုပင်၊ သူ့အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း အသံက ထွက်မလာ။ တံတားလေးရဲ့အောက်က ဝမ်းရေစီးသံတို့ သူ့ကြားနေရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ မျက်လုံးအစုံကို အလျှင်အမြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တွေးမိပြန်သည်။

“ဝါးလက်က ကြိုးတွေကိုဖြည့်နိုင်ရင်၊ ရေခင်းထဲခုန်ဆင်းပြီး ရေခုပျံသွားနိုင်ရင်၊ သူတို့သေနတ်ဘေးက လွတ်မှာပဲ။ ရေခင်းရေအတိုင်း ဖျော့ညိုတ်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာရောက်မှ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး တောထဲထဲသြဗြဲနိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့လက်က လွတ်နိုင်တာပဲ။ အရင်ဆုံး သူတို့လက်

က လွတ်မှဖြစ်မယ်။ နောက်မှ ငါ့နိုင်ငံ၊ ငါ့မိသားစုဆီရောက်အောင် ပြန်ရမှာပဲ”

သူ့အတွေးတို့မဆုံးမင်မှာပင် သူ၏ခြေလှမ်းက ဝါးတံတားလေးမှ ရောက်သွားပြီး အောက်သို့ကျသွားသည်။ ကြိုးစကိုကိုယ်ထားသော လက်နက်တိုင်တစ်ဦးပါ အားလွန်ပြီးပါသွားရာ ကျန်နှစ်ဦးက ပြာပြာသလဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူ့အောက်သို့ကျမသွားပါ။ သူ့အား ရွည်နှောင်ထားသော ကြိုးစတစ်စကို သူ့အား စမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော လူစိမ်း(၃)ဦးက ဆွဲမိထားပြီး သူ့ကိုဆွဲတင်နေကြသည်။ လက်နက်တိုင်လူစိမ်း(၃)ဦးမှာ အားသွန်ခွန်စိုက်၊ ကြိုးစားပမ်းစား ဆွဲတင်နေကြရ၏။

တဖြည်းဖြည်း သူ၏အမြင်အာရုံမှာ ဝေဝါးလာပြီး တစ်လောကလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ဖြစ်သွားပြီး အသက်ပင် မရှူနိုင်တော့ပါ။ လည်ပင်းမှနာကျင်မှုသည် ခြေလက်များနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးဆီသို့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျံ့နှံ့သွားကြလေ၏။ သူ ဆက်လက်တွေ့တောမနေနိုင်တော့ဘဲ နာကျင်မှုတို့သာ အဆက်မပြတ် ခံစားနေရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။ ရေထဲသို့တစ်စုံတရာ ကျသွားသောအသံကြီးကို သူ့ကြားလိုက်ရ၏။ အေးစက်မှောင်မိုက်သော ခံစားမှုကို သူ့သိလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုဆွဲတင်နေသော လက်နက်တိုင်လူ(၃)ဦးက ကြိုးစကိုလွှတ်ချလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ စမ်းချောင်းထဲသို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကျသွားသော်လည်း လည်ပင်းမှကြီးနှင့် လက်ပြန်ကြီးတို့မှာ တစ်ဆက်တည်း တုတ်နှောင်ထားလျက် ရှိနေဆဲပင်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေပြင်ထက်သို့တက်လာစေရန် သူ့ကြိုးစားနေမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိသော်လည်း သူ့လက်များနှင့်လည်ပင်းတွင် တွဲလျက်ရွည်နှောင်ထားသောကြိုးများကို ခြွတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ ယခု သူခံစားနေရသည်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးဝေဒနာ ဖြစ်၏။ သူ့လက်များကို ရေပြင်တွင် လှုပ်ရှားရန်၊ ကန်ရင်း၊ ရေပြင်ထက်သို့ သူတက်လာ၏။

ရေပြင်ပေါ်သို့ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်လာသည်နှင့် ဓားရှာသောနေရောင်၏

အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အသက်ကို ဆဝကြီးရှုရှိုက်မိပြီး လေကို မှုတ်ထုတ်မိပြန်သည်။ သူသည် ယခင်ထက် စူးရှထက်မြက်သော အာရုံအားပူကိုရရှိလာသည် ထင်ရ၏။ သူ မကြားခဲ့ဖူးသော အထံတို့ကိုပင် ကြားနေရ၏။ အင်းဆက်ပိုးမွှားတို့၏ အထင်ပံ့ပတ်သံကို ကြားနေရသည်ဟု သူထင်မိ၏။

စမ်းချောင်း ဝေးဘယ်ညာရှိ တောအုပ်တို့သို့ သူပြင်နေရပြီး ဝါးတံတားလေးပေါ်တွင် လက်နက်တိုင်သုံးဦးက သူ့ကိုညွှန်ပြရင်း သူ့နားမလည်သည် အသာစကားတို့ဖြင့် အော်ဟစ်နေကြ၏။ သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ် သွတ်ပေါ်လာသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပြီးရေပြင်ကိုထိမှန်ကာ ရေစက်များ ဖြာထွက်သွား၏။

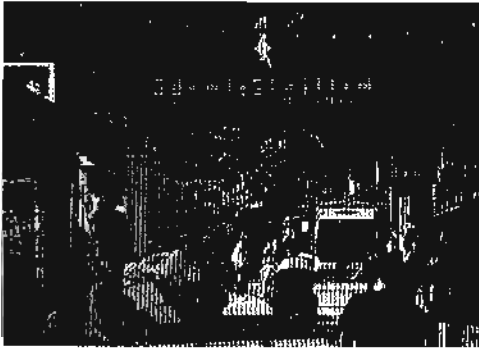
လက်နက်တိုင် လူ(၃)ယောက်က သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ပစ်နေကြသည်။ ဆူတူ၍ တောအုပ်ထဲဝင်ပြေးနိုင်မှသာ သူလွတ်မြောက်နိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရေအောက်သို့ဝင်လျှိုးလိုက်ပြီး ရှိသမျှအားအင်ကို အသုံးပြုပြီး ဦးစား တူးခတ်သွားသည်။ ရေစီးသံလုံး သူ့ကြားနေရဆဲ သေနတ်သံများသည် ကြားနေရဆဲပင်။

သူ ရေပြင်ပေါ်သို့ခေါင်းစေ့၍ အသက်ဝဝရှုလိုက်ချိန်မှာတော့ ထက်နက်တိုင် လူစိမ်း(၃)ဦးနှင့်ဝေးရာသို့ သူ့ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် စမ်းချောင်းလေး၏ရေစီးမှာ ယခင်ထက်ပို၍ ပြန်ဆန်သည်။ သန်မာလာသည်။ သူ ရေကူးမရတော့ဘဲ ရေစီးအတိုင်း ရာလည်ဦးတံ၍ မျောပါနေတော့သည်။

ရှေ့မလှမ်းမတမ်းတွင် စမ်းချောင်းရေသည် ဝါးတစ်ရိုက်ကျော်ဖြင့် သည် မျှင့်ဝှမ်းထဲသို့ စီးဆင်းနေလေ၏။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သည် ယခုမှ တကယ်ပင်ရောက်ရတော့မည်လားဟု တွေးမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲဖမ်းလိုက်သလို၊ ခံစားဦးတတ်ရသည်။ သူ့သတိထားကြည့်တော့မှ သစ်မြစ်တစ်ခုဖြင့် သူ၏ပုဆိုးစ

ညိုပြီး သူရေစီးထဲသို့ ဆတ်ပါ မသွားတော့။ သူ သစ်ခြံအတိုင်း၊ ခဲရာခဲစစ် ကိုင်၍ လိုက်ခဲ့ရာ ကမ်းဘေးသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရောက်ရှိခဲ့ရတော့သည်။

သေနတ်သံများနှင့်အတူ ကျည်ဆံများ သူ

ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်သွားသံ ကြားရပြန်သည်။ တောထဲသို့ သူ တဟုန်ထိုးထ၍ ပြေးတော့သည်။ အချိန် မည်မျှကြာကြာ၊ သူပြေးနေမိသည် မသိ။ ကားစက်သံများ၊ ဟွန်းသံများ ကြားလိုက်မှ သူ၏အောက်ဘက်တွင် ကားလမ်းရှိနေသည်ကို သတိပြုမိပြီး ဝမ်းသာအားရ ကားလမ်းဆီသို့ သူသွားလိုက်သည်။

သူ အမောခြေရင်း ကားစောင့်နေမိသည်။ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးလာနေသည်ကို တွေ့ရပြီး သူ့ဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကားကြုံခေါ်သွားရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသော်လည်း ကားသမားက နားလည်ဟန်မတူ။ လက်တစ်ဖတ် ထောင်လိုက်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်သကဲ့သို့ ဟန်လုပ်ပြပြီး မေးငေါ့ပြသည်။ သူ့ကိုလက်ခံသည့်သဘောဟု သူနားလည်လိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ယခုမှ သူစိတ်အေးသွားချေပြီး အသက်ကို တဝကြီးရှုရှိုက်လိုက်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခု မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကားသမားက သူ့အား ဘာစကားမှ မပြောသလို၊ သူကလည်း မည်သည့်စကားမှ မပြောလိုဖူး။ ကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် လူနေအိမ်များလည်း မတွေ့ချေ။ လယ်ကွင်းများလည်းမရှိ။ အနက်ရောင်သစ်ပင်ရှည်များသာ အံ့ဆိုင်နေလေ၏။

အနက်ရောင် သစ်ပင်ရှည်ကြီးများထဲမှ ထူးခြားသောအသံများ ကြားနေရသည်။ စကားပြောသံလိုလို၊ သူ နားမလည်သော ဝေါဟာရတို့ ကြားနေရ၏။ သူ့မှူးစဉ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

လည်ပင်းမှ နာကျင်မှုက ယခုမှ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ ဝမ်းကြည့်

လိုက်မှ သူ၏လည်ပင်းမှာ ရောင်ရမ်းကြီးမားနေလေ၏။ သူ့ထက်လုံးများမှာလည်း မှိတ်၍မရတော့အောင် နာကျင်လာပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ကားထိုးရပ်သွား၍ သူ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ ရေခဲအိုင်ထဲထိုးနှင်းခြင်းကို ချိတ်ဆက်ထားသော နိုင်ငံကူးတံတားကြီး၊ တံတား ဟိုဘက်ရောက်လျှင် အိပ်ပျော်နေပြန်ပေပြီ။ သူ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

ခြေအစုံက လှုပ်ရှားနေသော်လည်း မမြဲပြင်နှင့်ထိသည်ဟုပင် မထင်။ လမ်းလျှောက်ရင်း အိပ်ပျော်နေသလို၊ ဇေဝဇဝါဖြင့် တံတားစွန်းရောက်သည်နှင့် သူ့ကိုဆီးကြိုနေသော ဇနီးနှင့်သားသမီးများကို သူမြင်နေရပေပြီ။ သူ့ကို လက်ကမ်းကြိုလှည့်နေသော ဇနီးသည်ကို သူပြေးပွေ့လိုက်သည်။

လည်ပင်းမှ နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ သေနတ်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်မိပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဖြူရောင်အလင်းတန်းစများ ဖြာဆင်းနေ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ အမှောင်ထုနှင့် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့သာ လွှမ်းမိုးသွားလေတော့သည်။

သူ ! .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်တော့။ သူ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

တကယ်တမ်းအခြေမှန်မှာ သူသည် တံတားပေါ်က ခြေချော်ပြုတ်ကျစဉ်ကတည်းက အသက်သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ဖြစ်သည်။ လက်နစ်ဖက်စလုံး လှန်ချိုးသလိုကျိုးနေပြီး သူ၏ကုတ်မှာလည်း ကျိုးလျက်သား။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် စမ်းချောင်းလေး၏ရေစီး၌ တရွေရွေ မျောပါသွားတော့သည်။

ဝါးတံတားလေးပေါ်မှ လက်နက်ကိုင်လူသုံးဦးသည်လည်း သူ၏ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဝေးကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ခါ၊ လည်တစ်ခါ၊ ရင်ဖြင့် သူ့ကို ဆွဲတင်၍ နာကျင်ခဲ့ရသောလက်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ဝေး၍လေး၍ တုန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

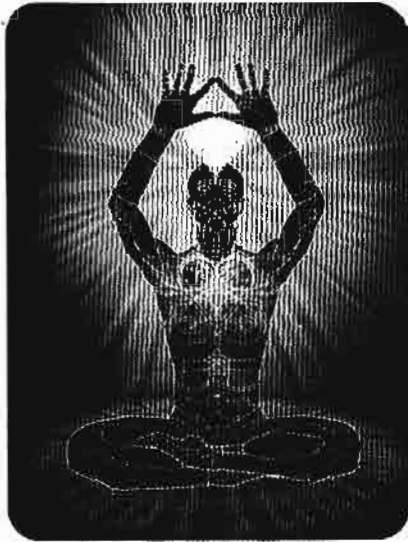

တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အင်တာယူး

စိုးမိုးသိမ်း
(ပိတ်ကမ္ဘာ)

တစ္ဆေတစ်ကောင်ပြောပြသော Ghost Life
သူပိတ်နဲ့တစ္ဆေပိတ်တို့ကွာခြားပုံ..၊
တစ္ဆေတစ်ကောင်ကိုဘာဇာတ်နဲ့ဖွဲ့စည်းထားသလဲ၊
၂၀၀၈ ခုကွဲစွဲ၊ဘုမ္မာစိုးတွေကဇာတ်နဲ့ဖွဲ့စည်းသလဲ..၊
တစ္ဆေနှင့်ဘီလူးသရဲကွာခြားပုံ.. စသည်ဖြင့်။

တစ္ဆေစိတ်ဆိုတာ သူ့ကပ်ပါးကို
 ခြောက်ချင်း လှည့်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ့ဗျာ
 ကျုပ်တို့က ခြောက်ရုံ၊ လှည့်ရုံ
 သက်သက်ပါး ခင်ဗျားတို့လူသားတွေထံ
 မနောက်၊ ဝမ်းကံ၊ ကာယကံဆိုတဲ့
 ကံသုံးပါးကို ကာယကံမြောက်
 ကိုယ်ထိလက်ရောက်
 ကျူးလွန်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။

(၁)

တစ္ဆေဘဝ (Ghost Life)နှင့် ပတ်သက်၍ အချို့သူတို့က အင်
 အမှတ် လွဲချော်မှုများ ရှိသည်။ တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် နေဝင်ရိုးချီ၊ ဝေလီ
 ဝေလင်း၊ အချိန်၌ တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့မိသဖြင့် ငြိ
 တုန်းကြုံခိုက် အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ဘဲ ထိုတစ္ဆေကို တစ္ဆေဘဝနဲ့
 ပတ်သက်၍ အင်တာဗျူးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဗျို့.. ကိုတစ္ဆေ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ္ဆေဘဝ
 ကျုပ် အင်တာဗျူးပါရစေ”
 တစ္ဆေ။ ။ “ခင်ဗျားက အင်တာဗျူးချင်တယ်ဆိုတာ
 ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျားမှာ တစ္ဆေတိုဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကင်မရာပေး ပါလား။
 ကျွန်ုပ်။ ။ “တစ္ဆေကိုဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတဲ့ ကင်မရာ
 သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ထွင်တော့ ထွင်တယ် ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံတော်
 ရောက်မလာသေးဘူး။”
 တစ္ဆေ။ ။ “ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို ဦး
 ရောက်လာတဲ့ သိပ္ပံတီထွင်ပစ္စည်းဆိုတာတွေက မိန်းကလေးတွေအတွက်
 အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟား... ဟား... ဟား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကိုတစ္ဆေကလည်း ခယ်ရောပြောတတ်
 အားပဲ”
 တစ္ဆေ။ ။ “ပျော်ပျော်နေ သေးခဲ အဲလေ.. ကျုပ်က တစ္ဆေ
 ဘဝကို ပျော်ပျော်ခွင့်ခွင့် ခြတ်သန်းနေသူလို ဆိုရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျား
 အ ကျုပ်တို့တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို အင်တာဗျူးခွင့်ရတာပေါ့”
 ကျွန်ုပ်။ ။ “ကဲ... ကဲ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဒါနဲ့ဗျာ.. ကိုတစ္ဆေ
 ဆို တစ်ခုပေးရဦးမယ်”
 တစ္ဆေ။ ။ “နှစ်ခု ပေးဗျာ.. ပေးချင်သလောက် ပေးစမ်း
 ခဲ။ ဒီတစ်ညနေနဲ့ ဗျူးလို့မပြီးရင် နောက်နေ့တွေလည်း ဒီအချိန်လောက်
 အတတ်လာခဲ့ပေါ့..”
 ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်ုပ်သိချင်တာက ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေ
 ဗွာ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်အသေရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိသလား”
 တစ္ဆေ။ ။ “အဲဒါသိချင်တာလား။ ဒီလိုဗျာ...။ တစ်ခါ
 အချို့မှာ ကျုပ်တို့တစ္ဆေတွေက လေယာဉ်ပျံ၊ မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်
 ဘား (ရဟတ်ယာဉ်တော့ မပါဘူးနော်) အဲဒါတွေနဲ့ ဟိုရောက်၊ ဒီရောက်
 ချေခြား၊ မြေခြား နိုင်ငံခြားလည်းရောက်တတ်ကြသေးတယ်”
 ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါနဲ့... ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေက ပြည်ပခရီး
 သွားမယ်ဆိုရင် ဝီဇာတို့ ဘာတို့ လိုသေးလား။ ဧည့်လမ်းညွှန်ရော ခေါ်ရ
 သေးလား”
 တစ္ဆေ။ ။ “ကျုပ်တို့မှာ ဝီဇာလည်း မလိုဘူး။ တင်စာ
 လည်း မလိုဘူး။ ဧည့်လမ်းညွှန်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့က ခရီးသည် တစ်
 အထောက်အပံ့ပေးကပ်ပြီး လိုက်သွားရင် သူက ကျုပ်တို့ရဲ့ဧည့်လမ်းညွှန်ပေါ့ ဗျာ။
 သူတည်းခိုတဲ့ ဟိုဟယ်မှာ တည်းတယ်။ သူစားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စား
 သယ်။ သူ ရုံးကိစ္စသွားရင် သူ့အခန်းမှာ ကျုပ်တို့နေခဲ့တယ်ဗျာ”
 ကျွန်ုပ်။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖော်ခရီးသည်
 သူ ရုံးကိစ္စသွားတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ အတူလိုက်မသွားကြတာပဲ”
 တစ္ဆေ။ ။ “ဧည့်... ဒါလား။ ဒီလိုလေဗျာ။ ကျုပ်တို့
 တစ္ဆေတွေမှာက ခင်ဗျားတို့လူသားတွေလို ရုံးတို့၊ ဝတ်တဲလို့၊ ထောင်တို့၊

ရဲဘက်စခန်းတို့ဆိုတာ မသိဘူး။ မရှိဘူးလေဗျာ။ ဘယ်ပုလိပ်ကမှ ကျုပ်တို့ တို့ လိုက်မဖမ်းဘူး။ "တစ္ဆေမှဆို" ဆိုတာရှိတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတယ်။ သူနဲ့တွေ့မှာတော့ လန့်နေရတယ်။

သူမှာ ဘယ်လိုဆူးပြောနေလေ့ရှိလိမ့်။ ဘယ်လိုပိုက်ကွန်တွေ၊ ဘယ်လို ဂါထာတွေပါမုန်း ကျုပ်တို့ မသိရဘူး။ သူ့လက်မှာ အမိခံရရင်တော့ တစ္ဆေ ဘဝတစ်သက်လုံး သူ့ကျွန်ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ သူ့စေရာ သွား။ သူ့ရိုင်းတာ လုပ်။ သူ့စွန့်တဲ့ အရိုးအရင်းလေးလှစား။ သူကတော့ လူညံ့တွေဆက်သတဲ့ အခွန်အခလေးတွေလောက် စားနေမှာပေါ့။

ကျွန်ုပ်: "ဒါနဲ့... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တုန်း မေးချင်တာ ရှိ သေးတယ်"

တစ္ဆေ: "မေးဗျာ.."

ကျွန်ုပ်: "ဒီလိုပါ..."

တစ္ဆေ: "ဒီလိုပါတွေ၊ ဟိုလိုပါတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ဗျာ။ ဗျူးခန်းမှာ အနှစ်သာရမပါဘဲ ပေရုည့်သွားလိမ့်မယ်"

ကျွန်ုပ်: "ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ.. ကျုပ်သိချင်တာက ခင်ဗျား တို့ တစ္ဆေတွေက စီဒီယိုခုံတို့၊ တီးစင်တာတို့မှာ လူ့ဘဝတုန်းကလို လာပြီ လား။ ထိုင်မြဲထိုင်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား"

တစ္ဆေ: "ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ.. သိပ်ဟုတ်၊ လူ့ဘဝတုန်း က ဝါသနာအရ စွဲလန်းခဲ့တဲ့နေရာတွေကို တစ္ဆေဘဝမှာ အကုန်ရောက်ကြ တာပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က တီဗီမှာဘောလုံးပွဲလည်း ကြည့်လိုက်သေး တယ်။ အစွဲလေဗျာ.. တစ္ဆေဆိုတာ အစွဲကြောင့်ဖြစ်တာ"

ကျွန်ုပ်: "ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ သတင်းစာ ဖတ်တာတို့၊ လက်ဖက်ရည် မှာသောက်တာတို့ ရှိသေး လား.."

တစ္ဆေ: "သူများ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ပုံနဲ့ ပေါ်ဦးခေါင်းကျော်ပြီး ခိုးဖတ်တာတော့ ရှိသေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သူများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဟိုတော့၊ ဒီထေးလုပ်နေတုန်း သူ့လက်ဖက် ရည် ခိုးသောက်ရတာပေါ့ဗျာ.."

တစ္ဆေ: "သူများ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ပုံနဲ့ ပေါ်ဦးခေါင်းကျော်ပြီး ခိုးဖတ်တာတော့ ရှိသေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သူများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဟိုတော့၊ ဒီထေးလုပ်နေတုန်း သူ့လက်ဖက် ရည် ခိုးသောက်ရတာပေါ့ဗျာ.."

တစ္ဆေ: "သူများ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ပုံနဲ့ ပေါ်ဦးခေါင်းကျော်ပြီး ခိုးဖတ်တာတော့ ရှိသေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သူများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဟိုတော့၊ ဒီထေးလုပ်နေတုန်း သူ့လက်ဖက် ရည် ခိုးသောက်ရတာပေါ့ဗျာ.."

တစ္ဆေ: "သူများ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ပုံနဲ့ ပေါ်ဦးခေါင်းကျော်ပြီး ခိုးဖတ်တာတော့ ရှိသေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သူများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဟိုတော့၊ ဒီထေးလုပ်နေတုန်း သူ့လက်ဖက် ရည် ခိုးသောက်ရတာပေါ့ဗျာ.."

တစ္ဆေ: "သူများ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ပုံနဲ့ ပေါ်ဦးခေါင်းကျော်ပြီး ခိုးဖတ်တာတော့ ရှိသေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သူများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဟိုတော့၊ ဒီထေးလုပ်နေတုန်း သူ့လက်ဖက် ရည် ခိုးသောက်ရတာပေါ့ဗျာ.."

သူက "ဟင်! .. လက်ဖက် ရည်က ကုန်တာမြန်လိုက်တာ။ ဘယ်သူ နားလားသောက်သွားပါလိမ့်" တဲ့ တောင် ကြည့်၊ မြောက်ကြည့် ကြည့်တတ်သေး။ ထာရီ အကင်းပါ။ သူက လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း သောက်လို မကုန်သေးရင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပန်းကန်ပြား ခလေးနဲ့ မှောက်အုပ်ထားတတ်သဗျာ။ ဒါ ဆို တူပုပ်တို့ဘယ်မှာ ခိုးသောက်လို့ ရ နိုင်ပါတော့မလဲ"

ကျွန်ုပ်: "ဒါနဲ့"

တို့တစ္ဆေ... ဗျူးမေးခွန်းတွေမေးရင်း ဗျူးချင်တာလေးတချို့ ကျန်သွား အယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေ ချေခြား၊ ပြေငြိမ်းခရီးသွားတော့ ဟိုရောက် ချင် တိုယ့်ဒေသကိုလွမ်းမိတယ်ဆိုတာမျိုး ရှိတတ်သလား"

တစ္ဆေ: "မလွမ်းဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲဗျာ.. သူတို့ ခါးမှာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်တဲ့အခါ တိုယ့်ဝိုင်း ကိုယ်ရှင်း၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရှင်း၊ ကျုပ်တို့နေရင်းဒေသ မြန်မာ မြည်မှာက အလှူအတန်းက ပေါ့မုပေါ့။ တစ်ခါတရံ အကျွတ်အလွတ် အမျှစေ ချိဆိုတာမျိုး ရှိသေးတယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်: "ကျုပ်က သတိမကောင်းဘူးဗျာ.. ကျုပ်တို့ အည်းခံခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်သိချင်တစ်ခု ကျန်သွားတာက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ သူများသတင်းစာဖတ်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေကလည်း အတင်းစာခိုးဖတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေက မြို့တစ်ခုရစ်အရေးကို စိတ်ဝင်စားသတဲ့လား"

တစ္ဆေ: "နီး - နီး - နီးစရာ.. အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခုရစ်ခေတ် ရောက်တာ၊ မရောက်တာ ကျုပ်တို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမို ကရစ်ခေတ်ရောက်ရင် ကျုပ်တို့တစ္ဆေတွေ အနေရောင်ပါမလားဆိုတာ၊ အဲဒီတိုပဲ ခိုးချိပ်ကာ စိတ်မောနေကြတာဗျ"

တစ္ဆေ: "နီး - နီး - နီးစရာ.. အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခုရစ်ခေတ် ရောက်တာ၊ မရောက်တာ ကျုပ်တို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမို ကရစ်ခေတ်ရောက်ရင် ကျုပ်တို့တစ္ဆေတွေ အနေရောင်ပါမလားဆိုတာ၊ အဲဒီတိုပဲ ခိုးချိပ်ကာ စိတ်မောနေကြတာဗျ"

တစ္ဆေ: "နီး - နီး - နီးစရာ.. အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခုရစ်ခေတ် ရောက်တာ၊ မရောက်တာ ကျုပ်တို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမို ကရစ်ခေတ်ရောက်ရင် ကျုပ်တို့တစ္ဆေတွေ အနေရောင်ပါမလားဆိုတာ၊ အဲဒီတိုပဲ ခိုးချိပ်ကာ စိတ်မောနေကြတာဗျ"

ကျွန်ုပ်။ ။ “အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဗျူးစရာစကားတစ်ခွန်းရ လာပြီ၊ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေမှာ လူတွေလို “စိတ်” ဆိုတာရှိသတဲ့လား။”

တစ္ဆေ။ ။ “ရှိပါဗျာ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့လူသားတွေ မှာက စိတ်ကိုသရုပ်ခွဲလိုက်ရင် ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တို့၊ အယဉ် စိတ်နဲ့ အရိုင်းစိတ်ပေါ့ဗျာ၊ လူစိတ်ကိုသာ ငိုကာချွေးချွေးရရင် ကျွမ်းအဆူဆူ ရနိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့တစ္ဆေတွေမှာက တစ္ဆေစိတ်ကလေးပဲ ရှိတာ...”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တစ္ဆေစိတ်ဆိုတာ သာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့စိတ် နဲ့ ခင်ဗျားတို့စိတ်က သဘောသဘာဝ မတူဘူးလား။”

တစ္ဆေ။ ။ “တစ္ဆေစိတ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို ခြောက်ချစ် လှန်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ခြောက်ရုံ လှန်ရုံသက်သက်ပါ။ ခင်ဗျား တို့ လူသားတွေလို မနောက်၊ ဝစီကံ၊ ကာယကံဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးကို ကာယကံ ခြောက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။”

ဥပမာဗျာ... ကျုပ်တို့မှာ သက်ကြီးမှဒိမ်းမှတို့၊ သက်ငယ်မှဒိမ်းမှ တို့ မရှိဘူး။ အရင်းချင်း အကြင်နာစိတ်တင်းမာပြီး ရိုက်တာ၊ ရုတ်တာ၊ သေင် တာ မရှိဘူး။ ဂတ်ရောက်၊ ရုံးရောက်၊ ထောင်ရောက်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ ဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ အသေပြာငွေကြေးလည်း မရှိဘူး။ ငွေတုန်းစရာလည်း မလို ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့က ခြောက်လှန်တတ်ပုံပါပဲဗျာ။ ဒါကို ကြောက်စရာ၊ လှန်စရာ

သတ္တဝါကြီးလို့ ထင်မှတ်မှားနေကြတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ “အိန္ဒိ... ခင်ဗျားတို့က သာလို့ခြောက်ချစ်၊ လှန်ချင်တာလဲ။”

တစ္ဆေ။ ။ “ဒါကတော့ ပထမတစ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ ထန်သွားတာကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့ ပျော်ချင်လို့ ကစားတာ၊ ကျီစားတာပေါ့ဗျာ။ နှုတ်ယအချက်က ကျုပ်တို့ရှိကြောင်း သိစေချင်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ အတွက်အမျှပေးပြီး စားစရာစွန့်ကြတာရှိရင် စားရတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ နားကြဦးစို့၊ နောက်ရက်မှာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့။”

(၂)

နောက်တစ်နေ့ရောက်သော် ကိုတစ္ဆေနှင့်ဗျူးဖို့ ကျွန်သေးတာ လေးတွေရှိသဖြင့် မန္တလေးတောင်ပြင်၊ မြို့ဟောင်းဘုတာပြောက်ဘက်၊ ဇလကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကစ၍ -

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဗျို့... ကိုတစ္ဆေ ကျုပ်ရောက်ပြီဗျို့၊ ခင်ဗျား အသံမှာလဲ။”

တစ္ဆေ။ ။ “ကျုပ်က ဇလကျောင်းဝင်း တံတိုင်းထောင့် သဲဘုတ်စုပေါ်မှာပေါ့ဗျာ။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခင်ဗျားနေတဲ့နေရာ ကျုပ်တက်မလာနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ဆင်းလာခဲ့ပါဗျာ။”

တစ္ဆေ။ ။ “ကဲ... လာပါပြီဗျား၊ ခင်ဗျား သာထပ် သိချင် အသေးသလဲ။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခင်ဗျားတို့လောကမှာ သွားချင်ရာသွား၊ အချင်ရာ လာလို့ရသလား။”

တစ္ဆေ။ ။ “အဲသလိုတော့ မရဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လောက အပိုင်နက်နယ်မြေတွေ၊ သတ်မှတ်နယ်မြေတွေဆိုတာ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အချင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ တစ္ဆေတူညွှန်ဆိုသူတွေက ကိုယ့်နယ်၊ သူ့နယ်ခွဲပြီး အုပ်ချုပ်ကြတယ်။ တစ္ဆေတစ်ကောင် အသစ်ရောက်လာရင် သူက နေဆိုတဲ့

နေရာမှာ နေရတယ်။ တခြားတစ်နေရာသွားချင်ရင် သူ့ခွင့်ပြုမှ သွားလို့ရတယ်။ ဧရာဝတီ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ကူးချင်ရင်တောင် သူ့ခွင့်ပြုမှ ကူးလို့ရတာ..”

ကျွန်ုပ် : “ဪ... ခင်ဗျားတို့ တစ္ဆေလောကမှာ လည်း စည်းကမ်း၊ ကုလားနားဆိုတာတွေ ရှိသေးသကိုး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ နေကြရသတန်း။”

တစ္ဆေ : “နေရာကိစ္စလား၊ ရှားမှရှားပါးများ၊ အချို့က လူသူမနေတော့တဲ့ ကျောင်းအိုကျောင်းပျက်၊ ဇရပ်အိုဇရပ်ပျက်၊ အိမ်အို အိမ်ဟောင်းတွေမှာ ကိုယ့်အရနဲ့ကိုယ် တစ္ဆေညှာညှာက သတ်မှတ်ပေးသလို နေကြရတာပေါ့။”

အချို့က သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ သူ့သစ်ကိုင်း၊ ကိုယ့်သစ်ကိုင်း၊ သူ့ သစ်ဆုံ၊ ကိုယ့်သစ်ဆုံဆိုပြီး နေကြရသေး။ တချို့မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ရတင်ကြီး ပါတင်ပြီး အပြိမ်းသားစံမြန်းနေတဲ့ တစ္ဆေ မျိုးကြီးနွယ်ကြီးလည်း ရှိသေးချေ။ လူ့ဘဝက လယ်ပိုင်း၊ ယာပိုင်း အတိုးကြီးစားခဲ့တဲ့ မင်းကတော်၊ စိုးကတော် ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ် : “ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် တစ္ဆေသား၊ တစ္ဆေ လောကမှာ တစ္ဆေဦးစရက ဘယ်နည်းမလဲဗျာ။ ဘာကြောင့်များ တစ္ဆေတွေ ဒီလောက်များနေရသလဲဗျ”

တစ္ဆေ : “အဲလား၊ လူ့ဘဝတုန်းက နှလုံးသားမှာ သူ့ရား မတည်း၊ စာရိတ္တယ်မ်းယိုင်ကာ အကျင့်သီလတွေ ကျိုးပေးကာ၊ ငရဲ မကြောက်၊ သရဲမကြောက်၊ အိန္ဒြေတွေကသေရင် တစ္ဆေရွာ၊ တစ္ဆေလောကထဲ ရောက်လာ ကြတာကိုး။ တစ္ဆေတွေက တစ်နေ့တခြားတိုးလို့သာ နေသဗျ”

ကျွန်ုပ် : “ဒါနဲ့... တစ္ဆေညှာညှာဆိုတာက ဘယ်သူ့မထူ က ဘယ်လိုရွေးလို့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာကြတာလဲ ဗျာ။ မရှင်းလို့ ရှင်းပေးပါဦး...”

တစ္ဆေ : “အဲက ဒီလိုရှိတယ်လေဗျာ... လူ့ဘဝတုန်း က ရပ်/ကျေးဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ရတာ ရူးသွပ်(ခရေဖီဖြစ်)ခဲ့သူတွေ တစ္ဆေသေ ရောက်လာတော့ တစ္ဆေညှာညှာမှာ ဥက္ကဋ္ဌထံ ကျွန်တော် ဘယ်သူ၊ ဘယ်အိမ်၊ ဒီနယ် ဒီပယ်မှာ တစ္ဆေညှာညှာလုပ်ပါရစေလို့ အမည်စာရင်း တင်သွင်းရ သတဲ့။ စာနဲ့ပေးတင်သွင်းရတာ မဟုတ်ဘူး။ နှုတ်နဲ့ ကိုယ်အမူအရာနဲ့ တင်

သွင်းရတာပေါ့။

တဆင့်ကြီးတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ပြီးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ လူ့နယ်ပယ် မှာလို မဲဆွယ်ရတာတွေ၊ ရွေး တောက်ပွဲဝင်ရတာတွေ တစ္ဆေ လောကမှာ မရှိဘူး”

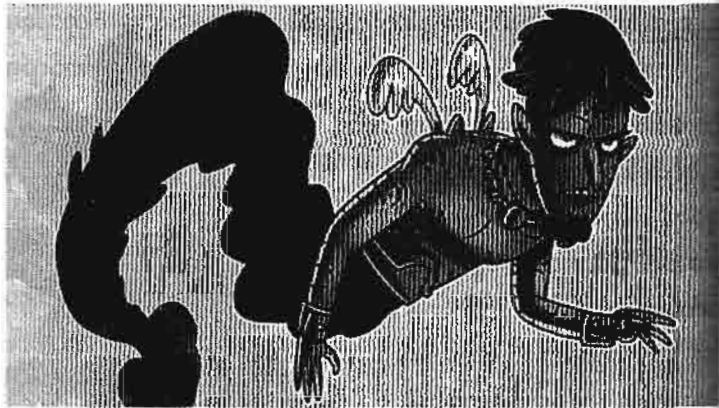
ကျွန်ုပ် : “လူရွာမှာ သူတော်ကောင်းနဲ့ ဝမ်းပိုးပြီး သူရားတည်း၊ ကျောင်း ဆောက်၊ ဝိုင်းကူနေတဲ့ ရပ်/ကျေး ဥက္ကဋ္ဌတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ အစ္ဆေရွာမှာလာပြီး တစ္ဆေညှာညှာ သယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ကောင်းတဲ့ဘုံ ရောက်ပြီးပေါ့ဗျာ”

တစ္ဆေ : “လူရွာ၊ လူ့ကိစ္စတွေကို ထားစမ်းပါဦးဗျာ။ သူတို့ တစ္ဆေရွာ၊ တစ္ဆေကိစ္စ၊ တစ္ဆေသေတွေပျူးချင်တာ ကုန်ပြီလား”

ကျွန်ုပ် : “ဘယ်ကုန်ပါဦးမလဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေ ကွေတ အသက် ဘယ်လောက်ထိ ရှည်ကြသလဲ။ မြန်မာတွေက ရုက္ခစို၊ သုခစိုလို့ခေါ်ကြပြီး၊ အိန္ဒိယ၊ အီဂျစ်၊ အာရပ်နိုင်ငံတွေမှာတော့ ဂျင်(န) (Jinn)လို့ ခေါ်ကြတဲ့ အရူပဘုံသားတွေက အနှစ်တစ်သောင်း၊ အနှစ် တစ် သိန်းရှည်ကြတယ်လို့ ဂန္ထီရလောကီကျမ်းတို့မှာ ဖော်ပြချက်ရသဗျာ”

တစ္ဆေ : “ကျွန်ုပ်တို့တစ္ဆေကတော့ အသက်ရှယ်အိုမှ အကောင်းပူနဲ့သေလို့ တစ္ဆေဖြစ်ရတာ၊ သန်တုန်းပြန်တုန်း မကောင်းပူနဲ့သေလို့ တစ္ဆေဖြစ်ရတာ၊ ဆိုလိုတာကတော့ စွမ်းအင်ကုန်လုချိန်မှာ တစ္ဆေ ဖြစ်ရတာ။ နှစ်ဆယ်ပါးကောင်းတုန်း တစ္ဆေဖြစ်ရတာလို့ အမျိုးမျိုးရှိတော့ အချို့ တစ္ဆေ သန်း(၁၀၀)၊ အချို့က နှစ်(၂၀၀)၊ အချို့က နှစ်(၃၀၀)ထိ တစ္ဆေဘဝ (Ghosts)မှာ ပြုတည်နိုင်ကြသတဲ့ဗျာ။ စွမ်းအင်ကုန်တဲ့အခါ သူ့အင်္ဂုလို့ ကွယ် ဖျောက်သွားတာကို အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်မှာတော့ (Vanished) ဖြစ်သွားပြီ

လို့ ဖော်ပြတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်။ “ဒါနဲ့... ကိုတစ္ဆေက အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတောက်တစ်ခေါက် သိသေးသကိုး”

တစ္ဆေ။ “သိဆို... ကျုပ်က ဟိုတစ်ခေတ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်လေဗျာ၊ စာတတ်ပေမယ့် အကျင့်သီလက မကောင်း ခဲ့လေတော့ ဒီဘဝမှာ တစ္ဆေဖြစ်နေရတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်။ “ဒါနဲ့... ခွေးတို့၊ ကြောင်တို့က ခင်ဗျားတို့ တစ္ဆေတွေကို မြင်နိုင်တယ်လို့ ဖော်ရသဗျာ၊ လူရဲ့ စက္ခုအာရုံနဲ့ သူတို့ရဲ့စက္ခု အာရုံက ဘယ်လိုကွာခြားနေလို့တုန်း”

တစ္ဆေ။ “ဒါကတော့ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ လူတွေထက် ပိုတဲ့ စက္ခုအမြင်အာရုံရှိလို့ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်။ “ကျုပ်သိချင်တာတစ်ခု ရှိသေးသဗျာ... တချို့တစ္ဆေကြီးတွေက တစ္ဆေဘဝမှာတောင် လည်ပင်းမှာ စိပ်ပုတီးလုံးကြီး ဆွဲလို့ ဆိုပါလား...”

တစ္ဆေ။ “သူက လူ့ဘဝတုန်းက ဥစ္စာရှင်၊ ပစ္စည်းရှင် ပေါ့ဗျာ၊ လူရှိသေး၊ ရွှင်ရိုသေအောင်ဆိုပြီး၊ စိပ်ပုတီးလုံးကြီး အမြဲဆွဲထား သတဲ့၊ စိပ်ပုတီးက ဒေါက်ခနဲ အပျိုမြင်ရင် ဘာတဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား... အဲသလို ကြောင်သူတော်မျိုးသေလို့ တစ္ဆေဘဝရောက်လာ တော့ စိပ်ပုတီးလုံးကြီး ပါလာသေးသတဲ့”

ကျွန်ုပ်။ “ခင်ဗျားတို့ တစ္ဆေရွာမှာ တစ္ဆေအပျိုမတို့၊ တစ္ဆေမုဆိုးမဝယ်ငယ်တို့၊ တစ္ဆေတစ်လင်ကွာတို့ ဆိုတာရောရှိသလား။ တစ္ဆေလူမျိုးလှည့်တာတို့၊ တစ္ဆေမုဒိမ်းကောင်တို့ ရှိသလား”

တစ္ဆေ။ “ကြီးကြီးစည်ရာရာ... အဲဒါတွေက လူ့ပြည် လူ့ရွာမှာ ရှိခဲ့လို့ ကျားလွန်ခဲ့လို့ တစ္ဆေဘဝရောက်လာကြတာ၊ တစ္ဆေဘဝ အဲဒါတွေဆက်ရှိနေရင်တော့ ကျုပ်တို့တွေ သံသရာရုံးတိုင် တစ္ဆေဘဝက သွတ်လမ်း ဘယ်မှာမြင်နိုင်တော့မလဲဗျာ၊ တော်ပါတော့ တန်ပါတော့၊ အဲဒါ တွေ လူ့ပြည်၊ လူ့ရွာမှာသာ ရှိပါစေတော့”

ကျွန်ုပ်။ “ဒါဆို... ခင်ဗျားပြောပုံက လူ့ပြည်လူ့ရွာက တစ္ဆေဘုံ၊ တစ္ဆေဘဝထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့နေရာလို့ ဆိုလိုချင် သလား”

တစ္ဆေ။ “အစစ်ပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ဗျူးခွင့်ရ နဲ့ နည်းနည်း၊ သဘောပေါက်လာပြီပဲ”

ကျွန်ုပ်။ “နည်းနည်း မဟုတ်ဘူးဗျို့... အများကြီး ဘာကြီး...”

တစ္ဆေ။ “ကဲ... လူသားရေး၊ ခင်ဗျားတို့လူ့ရွာမှာသာ ငှက်ပေါ်ကြော့ရယ်လို့ရှိတာ၊ ကျုပ်တို့တစ္ဆေရွာမှာ တစ္ဆေပေါ်ကြော့ဆိုတာ ချီးဘူး၊ ကျုပ်မှာ တစ္ဆေအလုပ်၊ တစ္ဆေတာဝန်ဆိုတာ ရှိသေးသဗျာ၊ ခင်ဗျား မျှင်သေးရင် နောက်ရက်မှ ထပ်တွေ့ပေါ့... ရတော့ ကျုပ်သွားမယ်”

ကျွန်ုပ်။ “အိုကေ (OK) Go On! (သွားပေဦးတော့ နဲ့တစ္ဆေ)”

(၃)

သို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သိလိုတာလေးများထပ်မံသိသဖြင့် တစ္ဆေနှင့် အင်တာဗျူးလုပ် နေ လိုတစ္ဆေနေထိုင်ရာ စလေကျောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်လေသည် ဟန်

ကျွန်ုပ်: " ဖျို... ကိုတစ္ဆေ ကျုပ်ရောက်ပြီဖျို၊ ဗျူး အလုပ်ကလေး စလိုက်ကြရအောင်ဗျာ"

တစ္ဆေ: " တော်တော်လည်း ဇွဲကောင်းတဲ့ လူသား ပဲ၊ ကဲ... ကျုပ် လာပြီ၊ ဗျူးရော မကုန်နိုင်သေးရင် ဗျူးစမ်းဖျို"

ကျွန်ုပ်: " ဟုတ်ပါပြီ ဗျာ၊ ကျုပ် ထပ်မေးချင်တာက တော့ ကျုပ်တို့လူသားတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ တေဇောဆိုပြီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဇွဲစည်းသတဲ့၊ မြန်မာလိုဆိုတော့ မြေ ရေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေရဲ့ ခန္ဓာကရော ဘာဓာတ်တွေနဲ့ သယ်လိုဇွဲစည်းထားသလဲ၊ အဲဒါ ကျုပ်သိချင်တယ်ဗျာ"

တစ္ဆေ: " ခင်ဗျားမှတ်သားထားတာက ဓာတ်ကြီး လေးပါးတဲ့လား၊ ပစ္စမမြောက်ဓာတ်တစ်ပါးကျန်သေးတယ်၊ အဲဒါကတော့ အာကာသဓာတ်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်က အရိုးအဓဋ္ဌဓာတ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အရိုးအဓဋ္ဌဓာတ်နဲ့ ဇွဲစည်းထားတာဗျ"

ကျွန်ုပ်: " ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေတွေက လူသားထက် တောင် အသိဗဟုသုတ တယ်စုံသကိုး၊ ဒါနဲ့ဗျာ.. ရုက္ခစိုလို့ခေါ်နေကြတဲ့ ဂျင်(န) (Jinn) တွေကရော ဘာဓာတ်နဲ့ ဇွဲစည်းထားသလဲ၊ ခင်ဗျားသိရင် ပြောပြစမ်းပါဦး"

တစ္ဆေ: " ဂျင် (န) (Jinn) ဆိုတာက မီးဓာတ်နဲ့ ဇွဲ စည်းထားတယ်လို့ သိရသဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့အနီးနားကို ကျုပ်တို့မတစ် နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်နယ်ပယ်၊ ကိုယ့်စည်းကမ်းနဲ့ နေရတာပေါ့ဗျာ၊ တစ္ဆေ ဥက္ကဋ္ဌက ကျုပ်တို့ဝယ်သားတွေကို ဂျင် (န) အနီးနား မကပ်နဲ့၊ ဘီလူးသရဲနား မကပ်နဲ့ လို့ အမြဲသတိပေးနေတာ"

ကျွန်ုပ်: " ခင်ဗျားပြောမှ ဗျူးရောတစ်ခု သတိရလာ ပြန်တယ်၊ တစ္ဆေနဲ့ ဘီလူးသရဲနဲ့ သယ်လိုကွာခြားသလဲ၊ ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ"

တစ္ဆေ: " ဒီလိုလေဗျာ.. တစ္ဆေဆိုတာက နတယ် သိမ်တယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ စားတော့ အနံ့ကိုသာ စားတာ၊ ခင်ဗျားတို့ လူသားတွေက ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာတွေဆိုတော့ အစာကြမ်းတွေ ရျက်ပြုတ်စား ရတာ..."

ဘီလူး၊ သရဲတွေက မိုက်ခိုင်းတယ်၊ မိုက်ကန်းတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ အနံ့သာမက ဘူး အသွေးရောအသားပါစားပြီး ကြသတဲ့၊ ကျုပ်တို့က သူတို့နဲ့ ဝေးဝေးရောင် နေကြတယ်၊ တစ္ဆေဥက္ကဋ္ဌကလည်း သတိပေး ထားတယ်လေဗျာ"

ကျွန်ုပ်: " ဟုတ်ပြီ ဗျာ.. တစ္ဆေနဲ့သရဲ ကွာခြားပုံကို ကျုပ်နည်း နည်း ရိပ်စားမိပြီ၊ တစ္ဆေက အကုသိုလ် နည်း နည်းပါးပါးနဲ့ တစ္ဆေဘဝ တစ်ခါကရောက်လာ အား သရဲဆိုတာက အကုသိုလ်ကြီးလွန်းလို့ ဘုရားက ကြောက်ကြ၊ မုန်းကြတဲ့ သရဲဘဝ ရောက်လာတာ"

တစ္ဆေ: " မုန်လိုက်လေဗျာ.. ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ နည်းနည်းပြောရင် များများသိတဲ့လူပဲ"

ကျွန်ုပ်: " ဒါနဲ့.. ခင်ဗျားကို သရဲဓာတ်လမ်းတစ်ဖန် မြှောပြရင်သေးတယ်၊ မတ္တရာရဲ့ မြောက်လက်က စဉ့်ကူးနယ်မှာ ကျုပ်နေခဲ့ ခုန့်က စဉ့်ကူးဈေးသစ်ထဲက မိတ်ဆွေကြီး စရာဦးကျော်ဌေးက ပြောပြ ခဲ့တာပါ"

တစ္ဆေ: " စဉ့်ကူးမြောက်လက်အရပ်မှာ ဂျပန်တစ္ဆေ တွေ အလွန်ပေါသတဲ့၊ စဉ့်ကူးမြောက်လက်က ဂူလယ်အင်းမှာ ဂျပန်တွေ ခုခိုနေတုန်း အင်္ဂလိပ်လေတပ်ကပုံးကြံချတော့ ဂျပန်စစ်သားတွေ သုံး ထောင်လောက်သေခဲ့တယ်လို့ တဆင့်စကား၊ တဆင့်နား ကြားမိသဗျာ၊ အဲဒီ အခေါင်းပြတ်တစ္ဆေဆိုတာလည်း ရှိသေးသတဲ့"

ကျွန်ုပ်: " တစ္ဆေအကြောင်း၊ တစ္ဆေပြောပြတဲ့ တစ္ဆေ အထိလမ်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲ"

လုပ်တော့ မိန်းမဖြစ်သူက ရိုးရာလေ့အတိုင်း ထမင်းတစ်ထုပ်နဲ့ လက်ဖက်
တစ်ထုပ်ကို ယာခင်းစပ်က သစ်ပင်ကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ သစ်ပင်စောင့်ကို ပသ
သတဲ့။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူက ဒါတွေကို လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိဘူး။ “မင်း
ကွာ... ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဆိုပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို ပသထားတဲ့ ထမင်း
ထုပ်နဲ့လက်ဖက်ထုပ်ကို ခြေနဲ့ ကန်ကျောက်ပစ်သတဲ့”

တစ္ဆေ ။ ကိုယ် မယုံချင်နေပါ။ သူများပသထားတာ
ကိုတော့ အဲသလို မလုပ်သင့်ဘူးဗျာ”

ကျွန်ုပ် ။ “ဟုတ်တာပေါ့။ သရဲသာ တကယ်ရှိရင်
သရဲကို စိတ်ဆွဲပေးသလို ဖြစ်တော့တာပေါ့။ သရဲဇာတ်လမ်းက ခုမှစပြီး
သူတို့လင်ယော၊ ယာခင်းကပြန်တော့ အိမ်မှာထားခဲ့တဲ့ ကလေးမရှိတော့
ဘူး။ ဟိုရွာ ဒီရွာ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်တော့ အိပ်နိုးချင်းမိန်းမကြီးက-

“ရှင်တို့ကလေး ပျောက်လို့လား... နေ့ခင်းက အင်အားပမာ၊ ပုဆိုးတို့
နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ကလေးကို ဝေပွချီခေါ်သွားတာ တွေလိုက်တယ်” လို့
ပြောတာ။ မိန်းမဖြစ်သူက သူ့စိတ်မှာ ရိပ်မိ၊ ရင်ကိုဖီး၊ သူ့ယောက်ျားကို ဆွဲခေါ်
ကာ မိုးမချုပ်ခင် ယာခင်းဆီ အသော့အပြန်သွားကြသတဲ့...။

ဟိုရောက်တော့ ဖြုံထဲမှာရှား၊ ကလေး မတွေ့ရ။ ကလေးပိုသံသ့ဆို
ကြားရသလို ထင်မိ၊ ယာခင်းစပ်ကသစ်ပင်ပေါ် မော့လိုရွာတော့မှ တွေ့ပြီး
ဒါပေမယ့် ကလေးကသေခဲ့ပြီ။ သစ်ကိုင်းမှာ ကလေးရဲ့ ခြေတစ်ဖက်၊ လယ်

တစ္ဆေ ။

“အဲ... ဒါနဲ့ စကားတောင် ပြောင်း
သွားပြီ။ ခပ်များ မိတ်ဆွေကြီး
ပြောပြတဲ့ သရဲဇာတ်လမ်း ဆတ်
ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ် ။

“ဧည့်... ဟုတ်သားပဲ။ သရဲ
ဇာတ်လမ်း က ဒီလိုဗျ။ စဉ့်ကူး
နယ်၊ တောရွာက လင်မယား နှစ်
ယောက် ယာခင်းမှာ အလုပ်သွား

ဆစ်ဖတ် သွေးသံရဲ့ရဲတွေ့ရသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရွာပြန်ခဲ့ရတာ
ပေါ့။ မိန်းမက သူ့ယောက်ျားကို ပြောသတဲ့...။

“ရှင်ကြောင့်... ရှင် မဆင်မခြင်လုပ်လို့ ကျွန်မတို့ကလေး ဒီလို
ဖြစ်ရတာတဲ့” ယောက်ျားကတော့ - “ဒီသရဲတော့ကွာ...။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း
ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်၊ ပုတီးစိပ်၊ ဆရာတော်ဆီမှာ တပည့်ခံ
ပြီး ဒီသရဲကိုဆုံးမနိုင်အောင် ကြိုးစားတော့မယ်” လို့ ပြောရသတဲ့”

တစ္ဆေ ။ “ယုံတာ၊ မယုံတာ အပထားလို့ လူတွေ ဆင်
ခြင်နိုင်အောင် ခင်ဗျားပြောတဲ့သရဲဇာတ်လမ်းကို သုတ်အုပ်မှာ ရေးထည့်ရင်
တောင်းတာပေါ့ဗျာ”

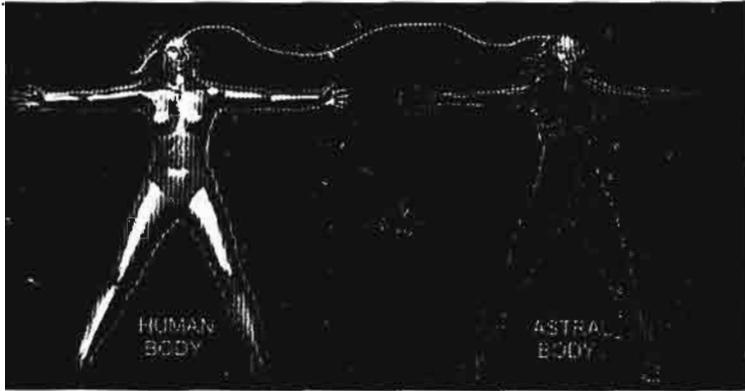
ကျွန်ုပ် ။ “ဗျူးတယ်ဆိုတာ အပြန်အလှန် မေးလိုက်၊
မြို့လိုက်လုပ်ရင် ပိုကောင်းမှာပေါ့ဗျာ။ ရဟာက ကျွန်က အပေးများနေတယ်။
ခင်ဗျားကရော ဗျူးဆရာကို ဘာပေးချင်သေးသလဲ”

တစ္ဆေ ။ “ကျုပ် မေးချင်တာက တစ္ဆေအကြောင်းကို
သွပ်ထက် ခင်ဗျားပိုသိတာ ဘာရှိသလဲ။ အခွင့်ကြုံတုန်း၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ် ။ “ကျုပ် သိတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဆစ်ဖတ်တုန်းက လူကြီးတွေရဲ့စကားပိုင်းမှာ ထိုင်နားထောင်၊ မှတ်သားခဲ့
ရတာတော့ ရှိသပေါ့။ လွတ်လပ်ရေးမရခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အဖေတို့
ဆရာကြီးတွေက မန္တလေးမြို့ကနေ အိန္ဒိယဒေလီမြို့စာအုပ်တိုက်ကို ဝေပွကြို
ဖို့ပေးပြီး စာအုပ်တွေ မှာဖတ်ခဲ့ကြတာ။ အုရဒူဘာသာစကားနဲ့ရေးတဲ့ စာ
အုပ်တွေပေါ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာတော့မှ စာအုပ်မှာတာ၊ ပိုတာရင်သွား
ခဲ့တယ်။

စစ်ကြီးပြီးတော့ စာအုပ်တိုက်မှာပို့ထားတဲ့ လက်ကျန်တွေနှင့်မျှ
အောင် စာအုပ်တစ်အုပ်ပို့ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီစာအုပ်က ဂန္တီရလောကီပညာ
အုပ်ဖြစ်နေသတဲ့။ အုရဒူစာဖတ်တတ်တဲ့လူကြီးတွေ ပြန်ဆိုပြောပြတာ
ဆို ကျွန်တို့ကနားထောင်ခဲ့ရတာပေါ့”

တစ္ဆေ ။ “ဂန္တီရလောကီပညာဆိုလို့ ကျွန်ကတော့
အရင်ကို စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီဗျာ။ စာပြည့်သဘောလေး နည်းနည်းလောက်
အပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “စစ်ပြီဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြရ တော့မှာပေါ့။ ဒီလိုဗျာ.. အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ အင်းကွက်ရလို့ လူပျောက်၊ နွား ပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်ဟောတာလည်း ပါသတဲ့။

ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့နှလုံးနဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့လျှောက်ကို မီးဖိုထက် မှာ ကြပ်ကင်း အမှုန်ပြု၊ ပျားရည်နဲ့ရောသမ၊ ခြေပြန်မွေးသူတစ်ဦးရဲ့ အောက် မျက်စမ်းစပ်မှာ အဲဒီဂန္ထိရဆေးနဲ့တာပြီး သူ့မျက်နှာကို ပုဝါဖြူစည်းတာ သိလမြ၊ စိပ်ပုတီးမြတ် ဆရာက သေးကနေ မင်း ဘယ်ကိုသွား။ ဘာတွေ လဲ။ ခြေအောက်မှာကြည့်စမ်း၊ ဘာရှိလဲဆိုပြီး သိုက်ဆရာလို လုပ်ကြတာ ပေါ့။ ဒါကို ကျွပ်က သေးမှာထိုင်ကြည့်ရတာ”

တစ္ဆေ။ ။ “အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ စာတစ်ပုဒ် ပြည့် ပြည့်စုံစုံ ရေးပြရင် ကောင်းတာပေါ့။ ငှက်နာမည်ကိုလည်း ထည့်ရေးဦးနော်။ ဒါနဲ့ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကျွပ်တို့တစ္ဆေအကြောင်း ပါသေးသလား။ ဗဟုသုတ လေး ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ပါသပေါ့ဗျာ..။ တစ္ဆေဆိုတာ သူများတွေ ထင်ကြ၊ ပြောကြ၊ ရေးကြသလို လိပ်ပြာ (ခေါ်) ဝိညာဉ် (Soul) က ဖြစ်လာ တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တဲ့အရာ၊ အဆင့်အတန်းကြီး တဲ့ အရာ၊ စွမ်းတဲ့ အရာ၊ ခရီးမိုင် အသိန်းအသန်းကို မျက်စိတစ်စုံတစ်ခုနဲ့ လာနိုင်တဲ့ အရာ၊ ကျောက်သားထု၊ ရေခဲထုကို ဖောက်ထွင်းသွားလာနိုင်တဲ့ အရာ၊ အဲဒီလိပ်ပြာစွာ(ခေါ်) အိသာစွာနဲ့ လူစွာမှ ဦးနောက် (ဖီလီ) တွေ”

ဗျာတာ)ကြားမှာ ငွေကြိုး (Silver Cord) ခေါ် “ဖီလီယပ်စင်ကြိုး” နဲ့ ဆက် သွယ်ထားသတဲ့..။

အဲဒီကြိုးကတစ်ဆင့် သတင်းစကား (Message) ပို့ပေးတာပေါ့။ အဲဒါ အုရဒ္ဒစကားနဲ့ရေးတဲ့ ဂန္ထိရလောကီပညာရပ်နဲ့ “တတိယမျက်လုံး” စာအုပ်ရေးခဲ့သူ တိပက်လားမား “ဒေါက်တာလော့(ဗ) ဆန်ရပ်ပ” ရဲ့ စာအုပ် ထဲက ရေးတာကိုပေါင်းစပ်ပြီး ခင်ဗျား ရှင်းလင်းစွာသိအောင် ပြောပြတာပေါ့ တစ္ဆေ။ ။ “ဒါနဲ့ ကျွပ်တို့တစ္ဆေအကြောင်း၊ ဘယ်လို ရေးထားသလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ သိချင်လှပြီဗျာ..”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ပြောပြပါတော့မယ်။ သေသေချာချာ နား ထောင်ဦးနော်။ ဒီလိုဗျာ..။ လူတစ်ယောက်မွေးဖွားလာပြီဆိုရင် သူ့ကိုယ်ပွား (တံဇာတ်ကောင်) ဆိုတာလည်း မွေးဖွားလာခဲ့သတဲ့။ အုရဒ္ဒစကားနဲ့ အဲဒီ ဘိုယ်ပွားရပ်ကို “ဟပ်(မ)ဇာတ်” လို့ခေါ်သတဲ့။

(ဟပ်(မ) - ကျွန်ုပ်၊ ဇာတ် - ဇာတ် - ဖြစ်ခြင်း) လို့ အဓိပ္ပာယ်ရ သတဲ့။ ကျွန်ုပ် (လူ့စန္ဒာကိုယ်) နှင့် အတူတကွ တစ်ချိန်တည်းမှာ မွေးဖွား ဖြစ်ထည်လာတာလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ လူသေတဲ့အခါ အဲဒီ (ဟပ်(မ)ဇာတ်) (ခေါ်) တိုယ်ပွားက အချိန်ကာလ အကန့်အသတ်နဲ့ သူ့စွမ်းအင်ပါဝါရှိသ အတတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသတဲ့။

ကိုယ်ကျွန်ုပ်သိလကောင်းတဲ့လူက ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်သွင်း ဘိုယ်ကျွန်ုပ်သိလဆိုးတဲ့လူက ဆိုးတဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်သွင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ခေါ် အဲဒါ “တစ္ဆေ” လို့ခေါ်နေကြတဲ့ အတည်အမြဲ မဟုတ်တဲ့ တံဇာတ်ကောင် သွေ့ပျံ့ဗျာ”

တစ္ဆေ။ ။ “ဟုတ်ပြီဗျာ..။ ယုံကြည်ချက်၊ အဆိုကွဲလွဲ တွေကို နဂိုမူလသိထားတာ၊ ယုံထားတာနဲ့မတူလို့ အလွယ်တကူ အသိသင့်ဘူးဗျာ။ တစ္ဆေသုတေသနတွေ ဆက်လုပ်သင့်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကဲ.. ကိုတစ္ဆေရေး၊ “ဆဋ္ဌမအာရုံ စာအုပ်” အတွက် ဂန္ထိရနယ်ပယ်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ သီးခြားဆောင်းပါး တွေ ရေးပို့စရာရှိသေးလို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ဗျားတဲ့အစီအစဉ်ကို နားလှိုက်ကြ ခုန့်ဗျာ ကောင်းသောည မိုးချစ်စ ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဖြစ်ပါစေဗျာ”

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သွေးစုပ်စုတ်ကောင်ရောဂါ

အပြင်လောကမှာ သွေးစုပ်စုတ်ကောင်တွေ တကယ်မရှိပေမယ့် ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ သွေးစုပ်စုတ်ကောင်ရောဂါဆိုတာတော့ တကယ် ရှိပါတယ်။ ဒီရောဂါဟာ (၁၈)ရာစုမှာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာတာဖြစ်ပြီး ပြင်သစ် ကောင်းလုံး Vampyre ကနေလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုထူးခြားတဲ့ရောဂါကို Porphyria လို့လည်း ခေါ်ကြပြီး သွေးနီ ဥတွေ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ မျိုးရိုးလိုက်ရောဂါကနေစတင်လာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ ဒီရောဂါဟာ ကျိန်စာသင့်ခြင်းလို့ဆိုကြပါတယ်။

ဥရောပရဲ့ ဓမ္မေတြီးမျိုးကြီး ချမ်းသာသူများဟာ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်ဆိတ်ထိဖိတ်လို့ သဘောထားကာ အမျိုးအချင်းချင်းလက်ထပ်ရာ တနေ မလုပ်သင့်၊ မလုပ်ထိုက်တာကိုလုပ်မိလို့ ဒီရောဂါဆန်း ပေါ်ပေါက် လာတာဖြစ်ပါတယ်။

သတင်းကောင်းကတော့ ဒီရောဂါဟာ မကူးစက်တတ်ပါဘူး။ သတင်းဆိုးကတော့ ဒီရောဂါဖြစ်ရင် ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိပါ။ တကယ်တော့ ဒီရောဂါဆန်းဟာ သွေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါဆန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး မရောသင့်ဘဲ သွေးချင်းနောလို့ဖြစ်လာတဲ့ရောဂါပါ။ ဒီရောဂါဖြစ်သူတွေရဲ့အရေပြားဟာ နေရောင်နဲ့ထိတွေ့လို့မရပါဘူး။ နေရောင်နဲ့ ထိရင် အရေပြားပေါက်

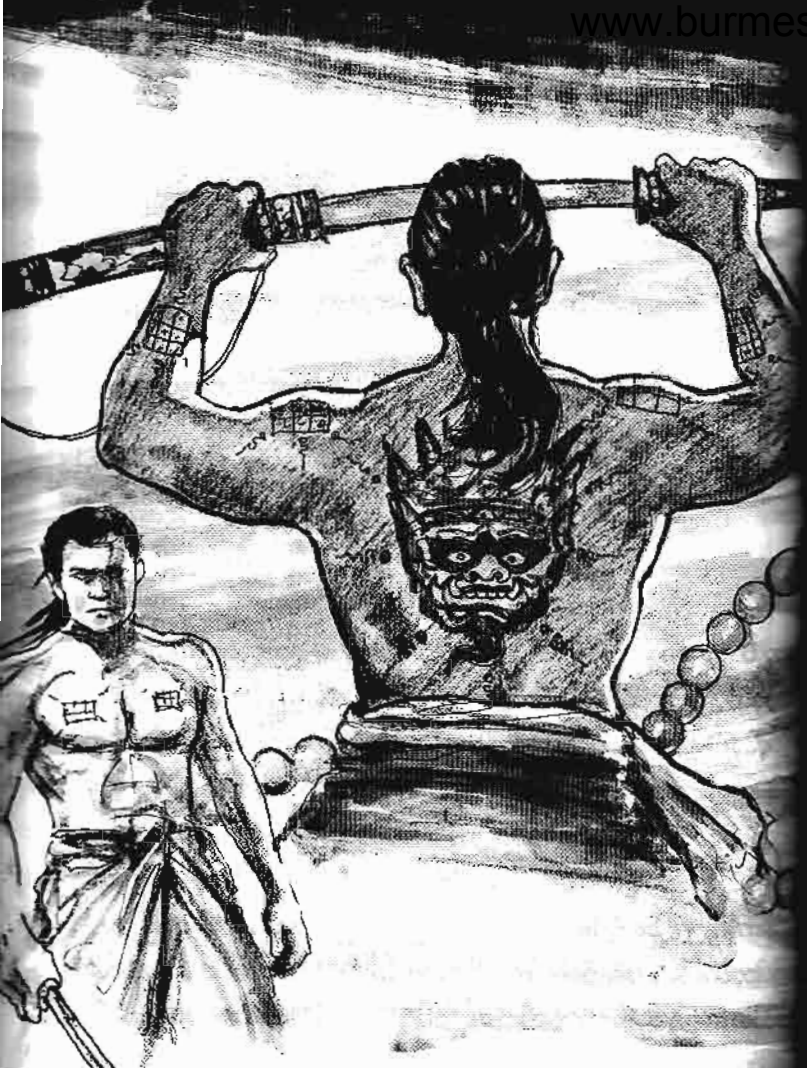
ပေါက်တဲ့ Prophyrius တွေ စုလာ သူ့ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးပါတယ်။ ဆီးသွားရင် အနီရောင် (သို့တုတ်) ခရမ်းရောင်ဆီးတွေ သွတ်ပါတယ်။ ဒီဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ အခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ဟာ ရောဂါကြောင့် အသွားသလိုဖြစ်ပြီး သွားဖုံးတွေ ဖုံးဝင်ကာ အစွယ်တွေ ထွက်လာ သလို ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုက်အမြဲတမ်း အထတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကနေ အမွှေး သွေ့ ရှည်ထွက်လာကာ အရေပြား

ကျွတ်တင်းဟာနေတတ်ပါတယ်။ သွေးအားကြောင့် လက်သည်းတွေ ရှည် သွယ်လာပြီး ရုပ်အဆင်းကလည်းသွေးမရှိတဲ့ စုတ်ကောင်တစ်ကောင်လို ဖြစ်လာပါတယ်။ မကြာခင် အန်တတ်ပြီး ဒေါသကြီးတတ်ကြပါတယ်။

ဒီရောဂါဝေဒနာရှင်တွေဟာ သွေးအားနည်းတာကြောင့် သွေး အောက်ရပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်သွေးကို သောက်သုံးပေးရပါတယ်။ ပြီးတော့ ခြောက်သွန်းဖြူအနံ့မှာပါဝင်တဲ့ ဓာတုပစ္စည်းကြောင့် သူတို့ဟာ ပြင်းပြင်း သန့်သန့်နာကျင်မှုကို ခံစားရတဲ့အတွက် ကြက်သွန်ဖြူဆိုရင် အသေကြောက် ခြောက်သွယ်တယ်။ ဒီလိုအချက်တွေကြောင့် သွေးစုပ်စုတ်ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့အနေ အထားတွေနဲ့ အားလုံးတူလို့ ဒီရောဂါကို သွေးစုပ်စုတ်ကောင်ရောဂါလို့ ခေါ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလောက် ဆေးပညာမထွန်းကားသေးတဲ့ကာလ မှာ ဒီရောဂါဖြစ်သူတွေကို သွေးစုပ်စုတ်ကောင်တွေလို ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ လူနာတွေဖြစ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မေတြီးအခါက ဒီဝေဒနာရှင်ပေါင်း (၆၀၀)လောက်ကို သွေးစုပ် စုတ်ကောင်လို သတ်မှတ်ပြီး မီးရှို့သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခုခေတ်မှာ ဒီဝေဒနာမျိုးခံစားရသူတွေဟာ ရှိတော့ရှိတယ်။ ရှားတော့ရှားတယ် ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ လူပေါင်းတစ်သောင်းကျော်လောက်မှာမှ ကံဆိုး သူတစ်ယောက် တစ်ယောက်လောက်သာ ဖြစ်တတ်ပါကြောင်း။

အာဠာဝလာ မြန်းဆီ

လှိုင်အောင်

- လောကီလောကီကြီးမှာပေါ့၊
 - အင်ထုထားတဲ့ လုပ်တတ်တွေထက်
 အကြံအစည်ပဲတဲ့ အမှန်အကန်ဖြစ်ရင်တွေက
 ကျေသပ်ရင်သပ်ဖြစ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပိုပြီး ဆန်းကြယ်ပါတယ်
 - ပဲခေါင်နဲ့ မြန်းဆီတို့ရဲ့ လယ်ဖြစ်ရပ်မှန်တတ်လမ်းကြီးဟာလည်း
 အဲ့လိုပဲပဲ။ လက်ကုန်ကို ပဲဟောဠိဆန်လွန်းပါတယ်..

ရွာသားတွေရဲ့ နားထဲမှာတော့
မဲခေါင်ရဲ့ ရယ်သံမဟုတ်။ မဲခေါင်ရဲ့ကျောပြင်မှာ
အစွယ်ငေါင်းနဲ့ ဘီလူးကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ဘီလူးကြီး ရွာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ။
“ဟား... ဟား... ဟား”
ဘီလူး ရယ်သံ။

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာပါ...။

“ရှောချင်တဲ့ကောင် လိုက်ခဲ့ဟေ့...”

“မင်းတို့ထက်မိုက်လို့ နှင်တို့ရွာထဲ ဝင်လာတာကွ”

မဲခေါင်ရဲ့ စိန်ခေါ်သံ။

ရှောစမောသော အလှပဂေးလေး မြန်းမီသည် ပွေ့ဖက်ထား
သော မဲခေါင်လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်နေ၏။

ရုတ်မယ်... ထစ်မယ်... ပါးပါးလှီးမယ်ဟု အာသံပေးနေသော ရွာထဲ
မှ စွာကဲများ၏လက်ထဲမှာ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ ဂျင်ဂလီတွေနဲ့ သို့သော်
တစ်ယောက်မှ ရွှန်ထွက်ပြီး လူစွမ်းကောင်း မလုပ်ကြ။

မဲခေါင်မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါ။ လက်ချည်းပဲလား။

ဆံနွယ်စတွေ ဖရိုဖရဲ။ အဝတ်အစားဖိုသီဖတ်သီနှင့် မြန်းမီ
သည် မဲခေါင်လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ရင်း “ကူပါ... ကယ်ပါ” အသံလေး
ဖြင့် -

“ကယ်ကြပါဦး... ဧတို့ မေတို့ရဲ့... အီး”

“မောင်ကြီးတို့ရဲ့ ကယ်ကြပါဦးတော့... ဝါး”

ဂယ်ပါး မြန်းမီရဲ့ “ကူပါ... ကယ်ပါ” အသံလေးက မြင်သူတကာ
ဟတ်ထိစဖွယ်လေး။

“ဟေ့ကောင်!... အယုတ်တမာကောင်း၊ ငိုသမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း”
ပြောပြီးပါပေကော...။ တစ်ယောက်မှ အနားမကပ်ခဲ့ကြပါဘူး ဆိုး
အဝေးကနေ ကြုံသလို ခုတ်ထစ်နေကြတာ။ စိတ်မခိုင်တဲ့ ရွာခံလူမိုက် ဗလ
အယ်ထွားကြီးက -

“ငါလာပြီကွ...”

“ဟိုင်း... ယား”

ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးနဲ့ -

“ငှစ်”

ပြေးပိုင်းသည်။ မဲခေါင်က ရင်မရန်တဲ့အထာဖြင့် -

“ဝါး... ဟား... ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မောကာ၊ ကပိုကရိုကလေး ရှောင်ပေးလိုက်တယ်။
ဇနီးသို့ရိတ်နှင့်ကိုယ် အချိန်လွန်ထွက်သွားသော ဗလအယ်ထွားကြီးကို
အဇတ်တောင် မလုပ်။

“မဲခေါင်... လူသတ်ချင်အောင် အပူမကပ်ကြနဲ့” ဟု ဝမ်းခေါင်းသံ

ကြီးနှင့်အော်ဟစ်ကာ မြန်းမီအား ညာလက်ဖြင့် ပွေ့ချီပြီး -

“ဟိုင်း... ယား”

ဟန်သွင်း အော်ဟစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အုန်းပင်အား -

“ခုန်း!..”

ခေါင်းဖြင့် ပြေးဆောင့်သည်။

“ဟင်! ..”

“ဟယ်! ..”

“ဟာ! ..”

မြင်သူအပေါင်းမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကြီးတွေနဲ့ ကျွတ်စင်
ကြီးလို့ မဲခေါင်ရဲ့ခေါင်း ဟက်တက်ကွဲပြီပေါ့။ နီးပါး ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊
အောက်ယိမ်းလိုက်လုပ်နေသော အုန်းပင်မှ -

“ရန်း... ရန်း...”

“အုန်း..အုန်း..”

အုန်းသီးတွေကြော့ကျ မြေကုန်တယ်။ ဗလအယ်ထွားကြီးမှာ မတ်တပ်ကြီးပုလို့၊ မဲခေါင် အားမရသေးပါ။ အနားမှာ သနားစွယ်လေးရှိ သော ကွမ်းပင်အား -

“ဖြောင်း!..”

ညာခြေဖြင့် ဖြတ်ကန်လိုက်တာ၊ အမောင်ကွမ်းသီးပင်လေး ဂီလာန ဖြစ်သွားရမှာလေပြီ။

“ဟား..ဟား..ဟား”

မဲခေါင် မြန်းဆီကိုပွေ့လိုကာ မြင်းညိုကြီးပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တတ် လိုက်သည်။

“လွှတ်..လွှတ်.. လူယုတ်မာ”

မြန်းဆီက မဲခေါင်အား ကုတ်၏။ ဖဲ၏။ သွားဖြင့် ကိုက်၏။ မဲခေါင် အတွက်တော့ ပန်းနှင့်ပေါက်သလိုပါပဲ။ မဲခေါင်က မြင်းဖက်ကြီးကို ကိုင်ရင်း -

“ဖော်ကားချင်လို့..ယုတ်မာချင်လို့ ဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ချစ်လို့.. ချစ်လို့ အတည်ကြီးပေါင်းမှာ..”

“လွှတ်!..လူယုတ်မာကြီး..အီး..ဝါး”

မြန်းဆီ ကုတ်၏။ ဖဲ၏။ သွားဖြင့်ကိုက်၏။

“ဇေ့သားကြီး..ဟိုင်းယား”

မြင်းညိုကြီးကို ရွာအပြင်သို့ ခုန်းစိုင်းလေပြီ။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ အုန်း အုန်းထလို့..။

“ဝါး..ဟား..ဟား”

မဲခေါင်ရဲရွယ်သံကြီးသည် ရွာထဲမှာ ပွတ်လောရိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ရွာသားတွေရဲနားထဲမှာတော့ မဲခေါင်ရဲရွယ်သံ မဟုတ်။ မဲခေါင်ရဲကျော့ဖြင့် မှာ အစွယ်ငေါငေါနဲ့ ဘီလူးကြီးရိုပါတယ်။ ကျော့ပြည့်နီးပါး။

အဲဒီဘီလူးကြီး ရွာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ။

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဘီလူး ရယ်သံ။

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းညို

ညိုသည် အသော့နှင့်နေဆဲ။ မြင်းရွာသံ

ညိုသည် စွာတေးလန်လို့ မြန်းဆီ၏ ရွာ

လေးသည် အနောက်မှာ ဝေးသထက်

ပိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

မဲခေါင်ရဲရွင်ခွင်ထဲမှာတော့ မြ

င်းဆီသည် အရပ်ကလေး တစ်ရပ်လို့ ပါ

သည်။ ချောလေး မောနေပါပြီ။ “မျှော်

တော်ယောင်” တောင်ထိပ်ရောက်တော့ ဘွတ်က

ညိုတလေးကို မြင်နေရပြီ။ မဲခေါင်ရဲ ရွာပါ။

မြင်းညိုကြီးကို အသာထိန်းစီးကာ၊ ရွာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“အ..”

မြန်းဆီက သူမရဲ့သွားချွန်ချွန်ကလေးတွေနဲ့ မဲခေါင်ရဲရွင်ဘတ်

ညိုတိုက်တာ၊ မဲခေါင် မငြိုငြင်ပါ။ သူ့မျက်နှာဆီ ထိလုကိုယ်နေသော မြ

င်းဆီရဲ့ဆံနွယ်စကလေးများကို အာသွားပေးကာ -

“မင့်သွားကလေးတွေ ကျိုးပဲ့ကုန်ပါ့မယ်.. ညလေးရယ်”

ကြည့်စမ်း..။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ အခေါ်အပြောက သိပ်ညက်တာ။

“လေးတုံး၊ မြန်းဆီက မဲခေါင်ကို အခဲမကြေစွာကြည့်ကာ၊ တံတောင်

ကြီး တွတ်သည်။

“ဟင်!..ဒါ..ဒါကြီးက”

မြန်းဆီရဲ့မျက်လုံးလှလှလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ လက်ညှိုး

ထိုးထိုးလို့၊ အကြောက်အလန့်ကင်းသော မဲခေါင်က မနိုးမခန့်ရယ်ရင်း -

“သုသာန်လေ..”

ပြောရင်း သုသာန်အတွင်း ရောက်လာတယ်။

“အို!...မလိုက်ဘူး..အဲဒီက မသွားဘူး”

“ကြောက်စရာ အကန့်မရှိပါဘူး (ည)လေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း.. ကြောက်တယ်”

“ဟာ! ...ညလေး..”

“အား!..”

မြန်းမီ မြင်းပေါ်မှ စွတ်ရန်ချသည်။ အကျမလှသဖြင့် အုတ်ဂူနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိသွားပါတယ်။

“ည..လေး”

မဲခေါင် မြင်းပေါ်မှ လွှားကန်ရန်ဆင်းကာ ပြေးပွေ့သည်။ သွေးတွေ မြင်မကောင်း၊ မြန်းမီ သတိလစ်သလို ဖြစ်ကာ၊ မိန်းမောသွားသည်။ မဲခေါင် ပြာလောင်စေတံသွားသည်။ တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက်ဖြင့် ပြုစုသည်။

“ည..ညလေး..”

“အင်း..အဟင့်..”

လဲကျနေသော မြန်းမီသည် ကပိုကရိုလေး ထထိုင်ရှာပါသည်။ ခေါင်းမှသွေးများကို လက်ဖြင့်စမ်းကာ လျှာဖြင့်လျှက်သည်။ ထပ်လျှာသည်။ တကယ့်ကို မက်ရေစက်ရေ။

“ည..ညလေး”

မဲခေါင်ကို အီကေလီကြည့်ကာ ညှိသံလေးဖြင့် -

“ကိုကို”

ဖိုးဝရုပ်ကြီးနှင့်စပ်ဆင်ဆင်တူသော သူကြီးမင်း ဦးပန်းအောင်သည် အဆီအဆီမိုက်သော စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို စားဖိုးနှင့်အောင်စားသောက်ပြီးနောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အဆီယမ်း ဝက်ပုစားနေလေ၏တကား။

လူရိပ်ကို မြင်သဖြင့် -

“ဝုတ်..ဝုတ်”

ပြာပုံထဲ ဝပ်နေသော ဇွေးကြီး ရန်လုံက တကြိုးကကြောင်နှစ်ထိုးဟောင်လေ၏။

“ငါပါကွ.. သားကြီးရဲ့”

မှတ်လိုက်ကြနော်၊ (ဇွေး)ကို (သားကြီး)တဲ့။

သူကြီးမင်းက ဇစ်(မျက်လုံး)ကို ဇွင့်ဘဲ -

“ဘာလဲကွ.. ချက်ဖောင်း”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ချက်ဖောင်းက -

“မဲခေါင် .. မိန်းမရိုးလာလို့”

“ဟေ .. အာဠာဝက”

“ဟုတ်တယ်ဆို”

“ဒီကောင်ကိုကြိုက်တဲ့ မိန်းမရိုးသေးလို့လားဟ”

“မကြိုက်လို့ စွတ်ရိုးလာတာပါဆို .. ကောင်မလေးက အနိပ် သားလေး .. လှချက်၊ ရောချက်က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပဲ .. သူကြီးရဲ့”

“ဘယ်ရွာကလဲဟ”

သူကြီးမင်းက မီးမရှိတဲ့ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို စွတ်ကာ စွတ်ကာ ဖွဲ့သည်။

“အာခေါင်နီရွာကတဲ့”

သူကြီးမင်း ထိုင်ရာမှအားယူကာ ထသည်။ ကြေးမီးခြစ်ကြီးကို - “ဇရာက်!..”

ကန်ခြစ်ကာ၊ မီးညှို့စွာရွက်သည်။ လက်နစ်ဘက် နောက်ပစ်တာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း -

“ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ”

မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်။ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ သူ ကြောမှလား။

“သမီးရှင်က တိုင်လားတော့လား ဖြစ်လာရင်တော့ .. ငါသူကြီးနဲ့ ဆွေပြီပေါ့ကွာ”

သူကြီးမင်းက ပေါ်တင်ကိုကြိုမိတော့၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ချက်ဖောင်း - ချက်နာသလေးဖြင့် -

“ဒီကောင်က အာဠာဝက ဆေးကြာရင် ..”

မြန်းမီကို စွတ်ရန်ချကာ -
“ဟေ .. အာဠာဝက”
“ဟုတ်တယ်ဆို”
“ဒီကောင်ကိုကြိုက်တဲ့ မိန်းမရိုးသေးလို့လားဟ”
“မကြိုက်လို့ စွတ်ရိုးလာတာပါဆို .. ကောင်မလေးက အနိပ် သားလေး .. လှချက်၊ ရောချက်က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပဲ .. သူကြီးရဲ့”
“ဘယ်ရွာကလဲဟ”
သူကြီးမင်းက မီးမရှိတဲ့ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို စွတ်ကာ စွတ်ကာ ဖွဲ့သည်။
“အာခေါင်နီရွာကတဲ့”
သူကြီးမင်း ထိုင်ရာမှအားယူကာ ထသည်။ ကြေးမီးခြစ်ကြီးကို - “ဇရာက်!..”
ကန်ခြစ်ကာ၊ မီးညှို့စွာရွက်သည်။ လက်နစ်ဘက် နောက်ပစ်တာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း -
“ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ”
မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်။ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ သူ ကြောမှလား။
“သမီးရှင်က တိုင်လားတော့လား ဖြစ်လာရင်တော့ .. ငါသူကြီးနဲ့ ဆွေပြီပေါ့ကွာ”
သူကြီးမင်းက ပေါ်တင်ကိုကြိုမိတော့၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ချက်ဖောင်း - ချက်နာသလေးဖြင့် -
“ဒီကောင်က အာဠာဝက ဆေးကြာရင် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ”

ချစ်ဖောင်းက ကျွတ်ကျဲအထာ လေသံပိစိလေးဖြင့် -

“တုတ်...ဓား...သေနတ်ပီးဆိုပဲ”

သူကြီးမင်းက ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက်ကာ -

“မင်းအမိန့်... သူကြီးအမိန့်ကို ဘယ်ကောင်လွန်ဆန်နိုင်လို့လဲ
တွာ...ဝါ...ဟား...ဟား”

ဟုတ်တယ်၊

မဲခေါင်ရဲကျောပြင်မှာ ဘီလူးရုပ်ကြီးရှိတယ်။ ကျောပြည့်လှနီးပါး။
ဆေးရောင်စုံ ရှူးပန်းရှူးစက်၊ အစွယ်ငေါငေါနဲ့၊ ကြောက်စရာကြီး။

ဘိန်းစားပြီးရှောသွားတဲ့ ဘိန်းစားငြား၊ ပြောသွားလို့ သိရတာပါ။
ငြားက မဲခေါင်ရဲဘော်အိဘော်ကျွတ်ပေါ့။ ပယောဂကုတဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီး၊
တစ်ယောက်က ထိုးပေးသွားတာတဲ့။

လပြည့်ည၊ သန်းခေါင်ယံအချိန် သုသာန်ထဲမှာ ထိုးပေးတာဆိုပဲ။
ကျွန်းတူးပြီး မဲခေါင်ကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းမြှုပ်ထားပါတယ်။ မဲခေါင်ရဲ့ပါးစပ်မှာ
အဲဒါအစိမ်း ကိုက်ထားတယ်။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ၊ ဘာညာသာရကား၊ အကောင်
စလောင်တွေအတွက် ပွဲတွေပေး၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်း၊ စယောင်းတိုင်တွေ
ထွန်းပေါ့။

လမွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ ဆရာက အာဠာဝကဘီလူးရုပ်ကို
စုတ်နဲ့ထိုးပေးပါတယ်။ သွေးငေါက်ငေါက်ကျ ဆိုပဲ။ နာလို့ မအော်ရဘူး။
သုသာန်ထဲမှာ အပိုင်စားရတဲ့ နာနာဘာဝ ဘာညာကွဲကွဲတွေက သောင်း
ကျန်းတာ ပြောင်းဆန်လို့တဲ့။ ကျွတ်ကျဲပြီးထွက်ပြေးရင် ပါလာတဲ့အသက်ကို
လက်ငင်းပေးခဲ့တာဆိုပဲ။

အာဠာဝက ဆေးအောင်၊ မအောင်တော့ မသိဘူး။ ဆေးမထိုးခင်
ကတည်းက မဲခေါင်ဟာ လူမိုက်လေး၊ အရက်ပိုင်း၊ ကြက်ပိုင်း၊ ဖဲပိုင်းတွေမှာ
ပိုက်ကြေးရွှေပြီး လူပိုက်လုပ်စားနေတာ။ ရိုက်ပွဲ၊ ခုတ်ပွဲတွေနဲ့ ထောင် ခဏ ခဏ
ကျဖူးတယ်။ ပီမနိုင်၊ ဖမနိုင်၊ ရွာမနိုင် မဲခေါင်ပေါ့။

ကြည့်လေ။

ကြိုက်လို့တဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်းတင်ပြေးတာ နေ့ခင်း
ကြောင်တောင်ကြီးရယ်။

မြဲထဲမှ ရေတွင်းမှရေငင်ပြီး မဲခေါင်က ဇနီးချောအသစ်ချစ်ချစ်
တလေး မြန်းဆီကို ရေချိုးပေးနေပါတယ်။ ရေစိုထဘီနှင့် တစ်တစ်ရစ်ရစ်၊
မြှောင်ဥမွတ်နေသော မြန်းဆီက ဆံနွယ်စမှရေကိုညှစ်ရင်း -

“တော်ပြီ...ကိုကို”

မဲခေါင်က မိုင်ကုန်လှနေသော မယားအလှအား -

“ခါးခါး... သွေးထားလိုက်မယ်”

သနပ်ခါး သွေးထားလိုက်မယ်တဲ့။

“ကိုကို”

“ညလေး”

မြန်းဆီက ညှာသလိုပြုံးကာ -

“ကိုကိုကျောက...”

မဲခေါင်က မာန်တက်သံကြီးဖြင့် ကော့ပြတယ်။ နောက်ကျော -

“အာဠာဝက ဘီလူးကြီးလေ...”

မြန်းဆီက ခစ်ခစ်ရယ်ကာ -

“ဘီလူးလေးက ချစ်စရာလေး”

“အွန်!...”

မဲခေါင် နင်သွားတယ်၊ ဖုသွားတယ်၊ အစွယ်ငေါငေါနဲ့ ဘီလူးကြီးကို
ချစ်စရာလေးတဲ့။

“ညလေးကလဲကွာ”

မဲခေါင်က မြန်းဆီရဲ့ဖောင်းဖောင်းလေးကို မချင်မချင် ညှစ်တယ်။
(အဲဒါတိုပြောတာမျိုး)။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးထိုင်သွေးတယ်။ မှန်တင်ဖုံအရွေ့
ဆယ် ဝုံပုံစုံကလေးထိုင်ကာ မြန်းဆီသည် ရှုပါ ကျည်ထိုးလေပြီ။ မဲခေါင်
သည် ဆေးလိပ်ကို ခဲကာ၊ ခါးခါးလှူနေသော မယားမြှောင်ဥမွတ်တလေး

အား ပေါ်တင်ကြီး ငမ်းကြောထနေ၏။

ပြီးတော့ ဒီလိုတွေပဲ။ မိန်းမတို့အိမ်သဘောကား မိုးနွဲ့နွဲ့သိုးလို ရန်ကင်းရက်ပိတ်တောင်။ မူလအစ ပထမ ကနဦးတုန်းက မီးခါးသီးသီး ဖြစ်ခဲ့သော မြန်းဆီ။ သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လိုဆက်ဆံခဲ့သော မြန်းဆီ။

ကြည့်... အချိုးက အော်တိုကိုပြောင်းသွားတာ။

“ကိုကို”

“ညလေး”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲလို့...”

သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် မြန်းဆီသည် လင်နံဘေးတွင် ပူးကပ် ထိုင်သည်။ ပါးချမ်းအပ်ကာ ညှော်သံလေးဖြင့် -

“မပြောရင် ကိုကိုကို မြလေးစိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မှာ သိလား... ဟွင့်”

ညသံဖြင့် ညှော်ပလီလေပြီ။ အာဠာဝကဘီလူးကြီး အော်တိုကို

ပျော့ဖတ်သွားတာ။

“ညလေး... စိတ်မကောက်ရဘူးနော်”

မြန်းဆီက ဆံနွယ်စလေးတွေကို သွားချွန်ချွန်လေးတွေဖြင့် ဓမ္မိတပြိုကိုက်ရင်း...

“မကောက်တာ (၁၂)ခါ... အဟွင့်”

“ညလေးက ကိုယ့်ကို မီးခါးသီးသီး ဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ ခုတော့...”

မြန်းဆီက ရွက်တက်တက် အထာလေးဖြင့် -

“မြလေးက မိန်းမလေ... မူရတာပေါ့လို့... မြလေးက ကိုကို ကို...”

မြန်းဆီက စကားလုံးတွေ တစ်ဘရိတ်ထဲ မဖြုတ်ဘူး။ ဟတ်ကော့

ကြီး လုပ်ထားတာ။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လဲ ဟင်!...”

“ရွာက ကြက်ဝိုင်းမှာ မြင်က တည်းက...”

မဲခေါင် မနေတတ်တော့ ဘူး။ ဇီး(လ်)တွေ အတောင့်လိုက် ဆောင့် တက်လာတယ်။

“ဘာစစ်လဲဆို”

“ကြိတ်ခိုက်နေတာ... အဟွင့်”

“အဟုတ်ကြီး”

မဲခေါင်က မယားချောစမောလေး

တစ်ယောက် ပါးရုံကိုယ်လုံးလေးကို ပေ့ဖက်

ထိုင်တယ်။ မီးလေမှန်ကန်၍ စိစိပြေပြေ

နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးအား နာ

ဖြင့် ထယ်ထိုးရန်ပြင်စဉ် -

“ဟိုးထား... ကိုကို”

မဲခေါင်က ငစမာန်သံကြီးဖြင့် -

“ဘာလဲကွာ”

မြန်းဆီက လှသောမျက်နှာခွက်

လေးကို သနားစဖွယ် ကယ်ပါ အခွက်

ထွက်အောင် ဘတ်ကန်ပြင်ဆင်လိုက်ပြီ။ -

“ကိုကို အကူအညီတောင်းချင်လို့”

မဲခေါင်ကယောင်ဖတ်ပြီး ကတုန်ကရင်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ တူတူရေ

ကြတု ကိုယ့်ချင်းကိုယ့်ချင်းတွေလေး ဒီစကားတွေ ပြောစရာလားနော့။

“သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေကို ဘာလို့ပြောရတာလဲကွယ်...”

“ကိုကို အားနာလို့”

“ညလေး ကြိုက်တာခိုင်း... လုပ်ပြီးကြောင်းပဲ”

မြန်းဆီက ခေါင်းရင်းမှ ဘုရားစင်ကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း -

“မြလေးက... ဘာသာမဲ့”

“ဟုတ်တယ်... မြလေးက ဘာသာမဲ့ပါ။ မိဘတွေကိုကြောက်လို့

မူရတာပါ... ကိုကို”

မဲခေါင်ရဲရင်ဘတ်ကြီးမှာပါ။ အပိပြီး မြန်းဆီ ရင်ဖွင့်တယ်။ လက်

အငြိမ်နေတာ မဟုတ်။ ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့၊ ဝေဒင် မဝေမနဲ့၊ မဲခေါင်

ဆိပ် တက်နေပြီ။

“အဲဒီတော့...”

“အိမ်မှာဘုရားစင်ရှိတော့ မြလေး မလွတ်လပ်ဘူး။ မွန်းကြည့်ဃာယ်။

တစ်ခုခုရတာတောင် မဝဘူး... ကိုကိုရဲ့”

မဲခေါင်က ဂျပန်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီချောင်မှာ ဒီအကောင်အပင်မှာ ဒီသမင်။ ဒီခြုံမှာ ဒီယုန်ရိုတယ်ဆိုတာ ပေါက်ပြီးသား။ အနံ့အကောင်မြင်ပြီးသား။

အိမ်မှာ ဘုရားစင်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ခါ ဘုရားတော် မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မဲခေါင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကလည်း ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ။

အရက်သောက်၊ ဖိရိုက်၊ ဘိန်းစား၊ မိုက်ကြေးခွဲ၊ လူရိုက်နဲ့ ခြေကို သတ်နေတာ။ မဲခေါင် ဘာလုပ်မှတ်လဲ။ မယားအလိုကျပေါ့။ ဘုရားကို ဖြုတ်ပြီး အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို ပေးပစ်လိုက်တာ။

ဆံပင်စားလျာ။ အကျီပလာနှင့် မဲခေါင်သည် ပုဆိုးကို တိုတိုသည့်။ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကျောမှာသိုင်းလို့။

“ဘယ်လဲ... ကိုကို”

“ရွာတောင်ပိုင်းမှာ ဖိရိုင်းရှိတယ်။ ဝိုက်ဆံသွားယူမလို့ ညလေးမိုက်ကြေးသွားခွဲမှာ။

မြန်းသီက လင်တော်မောင်ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်သည့် ကျောပြင်မှဘီလူးကြီးကို လျှာဖြင့်တိုကာ တိုကာ -

“ရွာတောင်ပိုင်းက ချောက်ထဲမှာ အမဲပေါ်နေကြတယ်... တိုမဲခေါင် အံ့ကိုဩသွားတာ။ ခြံအပြင်မထွက်တဲ့ သူမယား အသံလုပ် သိနေတာလဲ။

“ခြံအရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့လူတွေ ပြောနေတာ ကိုကိုရဲ့...”

နားပါးတဲ့ မြန်းသီပါတကား။

“မြလေး... အမဲသားစားချင်တယ်”

“စားစေရမယ်... ညလေး”

“ကလီစာတွေ အစုံနော်”

“ငရုပ်သီး ထောင်းထားလိုက်တော့... ညလေး”

သမီးကိုစိတ်မချသဖြင့် မိဘတွေလိုက်လာကြပါတယ်။ အာဠာဝကမဲခေါင်ရဲ့အကို သိထားသဖြင့် စွတ်စက်မသွားရကြ။

မြန်းသီက ဦးပန်းအောင်နှင့်အဖွဲ့ကို အပါစော်လာတာ။

မြန်းသီရဲ့ကြိုဆိုစဉ်ခံမှုက အဝေးကပြေးလာတဲ့မိဘတွေကို ခြိမ်းခြောက်စေပါတယ်။ အေးတိအေးစက်ကြီး။ မကောင်းတတ်လို့ စကား

ပြောနေရတဲ့ အဆင်ကြီး။ မဲခေါင်နဲ့ တူတူရေဝါးတာ ရက်မလည်ပေးဘူး။ အိမ်မှာ အော်တိုကို ချိန်းသွားတာ။

“သမီး... ပြန်မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာ!..”

“ဘာရယ်... ဘာရယ်”

မိဘနှစ်ပါးရဲ့မျက်နှာအိုကြီးတွေမှာ ပိုပြီးရွှတ်ခြုံကျကာ၊ ဘတ်တင် လိုက်သွားပါတယ်။ သမီးချောက ပေါ်တင်ကြီး ပြောလိုက်တာလေ။

No. နီး... တဲ့။

မဲခေါင်ကယောင်လိုတောင် အာမချောင်ပါဘူး။ စင်ပေါ်ကလူ ဇွေးခြောက်ဆိုတဲ့အထာနဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလို့။ သူကြီးမင်း ဦးပန်းအောင်က -

“မဲခေါင်က သမီးလေးကို အတင်းအကြပ် ပေါင်းသင်းနေတာမို့လား”

မြန်းသီက ဘာမှမပြော။ ဖွဖွလေးပြုံးလို့။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ လန့်စရာအကန့် မရှိဘူးနော်။ တရားမျှတမှုအတွက် ခြံအပြင်မထွက်အောင် အဆင်သင့်ပဲ... ဒီက သမီးလေးကို မဲခေါင်က အဓမ္မ

ပေါင်းနေတာမို့လား... ပြောကြည့်လိုက်”

မဲခေါင် ဟားတိုက်ရယ်နေ၏။ မြန်းသီက ခြေကိုဆောင့်ကာ - “သူကြီး...”

“ဟေလကွယ်”

“ကျွန်မက ကိုကိုကို နိုက်တယ်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို ကြိုက်တယ်လေ” “အဲတော့”

“သူကြီးက ဘာလို့ကြားက ခါးဝင်နာနေရတာလဲ...”

“အွန်!..”

“နေသာသလို နေလိုက်စမ်းပါ”

သူကြီးမင်း နင်ကိုသွားတာ ..

သူ့ပါးစပ်ကို ကြုံသလို ဖမ်းပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဆေးပြင်းလို့ ကြီးနဲ့ မြန်းဆီဆီရဲ့မှာတာမာမိကြီးသည် ရင်ဘတ်ကိုအရင်ခေါက်ကာ -
“တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေ နောင်ယုတ်လို့ ဝယောင်ဖတ်သွားတာလား... မေ့သမီးရဲ့... အီး... ဝါး”

လော်သံကြီးနဲ့အပီ ပုလဲတော့ နှပ်နှပ်တွေ ထွက်လို့

“အစကတော့ ပိုကြီးချက်မနဲ့.. အရပ်ကွဲပါလှပိုင်းပါဆို... အခုမြဲ မလိုက်တော့ဘူးတဲ့ .. လင်ဆိပ်က ဝယ်ထိပ်တက်ဆောင့်နေပြီလား ဟဲ့ အီး... ဝါး”

ခေင်ကြီးက သမီးမိုက်ကို မျက်လုံးအစိမ်းကြီးတွေနဲ့ ဝေပုဂံကြည့်ကာ -

“နင့်ကို ဒီကောင်က ..”

ပဲခေါင်ကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးရင်း -

“နင့်ကို ဒီကောင်က နေ့ခင်းကြောင်တောင် ရွေးဆွဲသလို ဝင်တာလေ..”

မှူးရင်းသီးအဖွဲ့ ရင်ဘတ်လာမှန်သည့် ရင်ထုမနာအသံကြီးဖြင့်

“အခု .. ဘာလို့ လေစိမ်းတွေ အကွင်းလိုက် တိုက်နေရတာလဲ... ဧခုသမီးရယ်”

မြန်းဆီက လင်တော်မောင်ကို မက်မပြေသည့်မျက်ဝန်းလေးဖြင့် ဖမ်းဖက်ရှိုးကာ -

“မိန့်.. ပေါ့”

“ဘာ!..”

အဖိုးကြီးရဲ့အဲဒါတွေ ဆတ်လျှာမီးသွားပါတယ်။ အပီကို တစ်သွားတာ မြန်းဆီက လေသံပိစိလေးနဲ့ -

“ကိုကိုကို မိုက်နေတာကြာပေါ့..”

အဖိုးကြီး ဝန်းကနဲ ထရပ်တယ်။

“မိန့်မ”

“တော် .. ဝါးလင်ကြီး”

“မိန့်.. တဲ့”

“ရွေးသမီး”

“မိုက်နေတာ ကြာပြီတဲ့”

“အဲတော့ ..”

အဖိုးကြီးက နှပ်နှပ်ကို သတ်ဆန့် ညှစ်ကာ၊ ပိုသံကြီးဖြင့် -

“ပြန်.. မယ်”

ခြံထဲမှ အောင်အောင် အောင်အောင်

နှင့်ထွက်သွားကြလေတော့တယ်။ သူကြီးမင်းမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့ မြန်းဆီက မနိုတာရိုအထာလေးဖြင့် လင်တော်

အောင်ကို လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြနေတာကိုး။

“အာသွား.. တဲ့”

သူကြီးမင်း ဦးပန်းအောင်၏ခြံပိုင်းထဲတွင် ဖြစ်၏။ လေးပြေရွာမှ အထွေမျိုးများက အလှူဖိတ်ထားသည်။ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူကြီးကတော် စည်ပိုင်းချိတ်ကြီးမှာ လယ်ဒီဖြစ်နေပြီး အဆင်သင့်မရှိ။

“ရပြီလား .. တုတ်ကြီး”

“လယ်ဒီပဲ .. ဘကြီး”

တူတော်မောင် တုတ်ကြီးက လှည်းပေါ်မှ လှမ်းအော်သည်။ အဲ့အထဲ..

“အီး.. ဝါး”

“ကယ်ပါ သူကြီး .. သူကြီး ကယ်ပါ .. အီး”

ရွာသားများ ဝင်လာကြသည်။ လူတစ်ယောက်ကို စောင်ပုလက်နဲ့ ဆမ်းလို့၊ သူကြီးမင်း မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်သွားတယ်။ ခရီးထွက်ဖို့ သတိ

အခုတော့။

“ဟဲ့...အေးသာ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟ”
 “သာအေး...အီး...ဝါး...”
 စောင်ပုခက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အေးသာငိုသည်။
 “ဟာ!...သာအေး”
 သာအေး ဘာမေးမေး မဖြေနိုင်တော့။ ဓမ္မစေတီကနေပြီ။
 “တောစပ်မှာတွေ့တုန်းက အသက်ငွေငွေရှိသေးတယ်၊ သူကြား
 ..အဟင့်”
 “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”
 ရွာသားတစ်ယောက်က သာအေးရဲ့လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသော
 ပုဆိုးကို ဖြည့်ပြသည်။
 “ကြည့်... သူကြီး”
 “ဟာ!..”
 လည်ပင်းမှာ သွေးတွေ မြင်မကောင်း။
 “တောရွေးကိုက်တာ..”
 “တောရွေးကိုက်တာဆို အသားတွေရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”
 “မြေပေါက်တာလား”
 “လည်ပင်းကိုပေါက်တဲ့ မြေရဲ့လိုလားဟ”
 “ဒဏ်ရာတွေက အများကြီး..”
 ရွာသားတွေ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်စက်ပြောနေကြသည်။
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေကြသည်။
 “ကဲ...မဆိုင်တဲ့လူတွေ သွားကြစမ်း!..”
 သူကြီးမင်းရဲ့အမိန့်ကို မည်သူ မျှ မလွန်ဆန်ဝံ့ကြပါ။ ခြံထဲမှ တွေ့
 သွားကြသည်။ သူကြီးမင်းသည်သာအေးရဲ့လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာများကို သေချာစွာ
 ကြည့်သည်။ အခြားဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့ရ။ လည်ပင်းမှာပဲ တွေ့ရသည်။
 အစွယ်(သို့မဟုတ်) သွားဒဏ်ရာတွေ...။ သေရပါတယ်။ သာအေး
 သွေးထွက်လွန်ပြီး ရောတာ။

မဲခေါင်နဂါးမြန်းမိတ် တူတူရေဝါးရဲတာ (၆)လကျော်ပါပြီ။
 ရောစမောသော မြန်းမိတ်က မာနကြီးတယ် ထင်ပါတယ်။ ရွာသား
 သူ့နဲ့ အရောတဝင်မနေ။
 စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့အခါ “မျှော်တော်ယောင်” တောင်ဘက် တစ်
 မြောက်ထဲ သွားတတ်သည်။ လှမ်းကြည့်လျှင် ရေးရေးမြင်ရတဲ့ သူမရဲ့ရွာ
 ကို အလွမ်းပြေသွားကြည့်တာပဲ။ တစ်ယောက်ထဲ ပြန်သည်။
 အချိန်မတော်ကြီး သုသာန်ကို ဖြတ်ပြန်တာ။
 အိမ်ထောင်သည်ဆိုပေမယ့် မြန်းမိတ်ရဲ့အလှက မအိုသေးပါ။
 နှိုးဖလန်းဖြစ်နေဆဲ။ တောင့်ဆဲ။ ဖြောင့်ဆဲ။ ကောက်ဆဲ။ မောက်ဆဲ။
 ခိုင်ဆဲ။ ဖွင့်ဆဲပါ။ သက်ရှိ ရွာကအပျိုတွေကို ရှုပါတိုက်စားပေးလို့ ရနေဆဲ။
 အချိန်မတော် သွားတတ်လာတတ်သော မြန်းမိတ်ကို မည်သူမှ
 မတောင်းပံ့ပါ။ ပေါက်တယ်မို့လား။ အာဠာဝက ဘီလူးကြီးရဲ့အသက်ပူး
 ခံလေ။ ရွာအဝင် ညောင်ပင်ကြီးနားရောက်တော့ -
 “ညီမလေး.. အဟေး”
 ပေတလူ တော်တော်လေး ကွဲနေပါပြီ။ အရက်နဲ့တွေ့ ထောင်း
 ထောင်းထလို။ နွားကိုယ်က ယိုင်တိုင်တိုင်။
 “ဘယ်က ကျန်လာတာလဲ .. အဟီး”
 စကားလုံးတွေက ခြေလှမ်းမမှန်တော့ဘူး။
 အရက်၏အရောက်ပိုမှုကြောင့် ပေတလူမှာ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ
 မရှိတော့ပါ။ မြန်းမိတ်ကို အာဠာဝကမဲခေါင်ရဲဖိန်းမလို့ မမြင်တော့။ မြန်း
 မိတ်က စူးရှတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။
 “ဘီလူးကြီးကိုလင်တော်ထားရတာ မကြောက်ဘူးလားကွာ၊ အဟေး”
 “ဖြောင်း”
 “အား!..”
 မြန်းမိတ်က ပါးကို ဖြတ်ရိုက်ထည့်လိုက်တာ။ ပေတလူ ခါထွက်
 ထွက်တယ်။ ရိုက်ရက်က အားပါသလား။ မမေးနဲ့။ ပေတလူရဲ့ခါစပ်မှာ သွေးတွေ
 “ကောင်မ..”
 လဲကျရာမှ လူးလဲထသည်။ မြန်းမိတ်က အေးရာအေးကြောင်း

စူးရှတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ပေတလူကို စိုက်ကြည့်လို့ -

“သေပေတော့”

မြန်းဆီထံသို့ ပြေးလာတယ်။

“ဟေ့ကောင်! ..”

“ပေတလူ”

“မှားမယ်”

“မလုပ်နဲ့”

ရွာသားများရောက်လာကာ၊ ပေတလူကို ဝိုင်းဆွဲကြသည်။
မြန်းဆီက ဘာမှမပြော၊ စူးရှအေးစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ပေတလူကို စိုက်ကြည့်သည်။ တံတွေးဖြင့် ထွေးသည်။ ပြီးတော့ ရာထားလှည့်ထွက်သွားသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုကိုပဲ အပြစ်တင်ကြပါတော့၊ အဲ .. ကြမ္မာကိုလည်း စွဲချက်တပ်လို့ ရပါတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ပေတလူ ရွှေနေပါပြီ။
လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ..

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ သုသာန်း၊
အရိပ်အာဝါသ လွန်စွာမှထူလပြစ်နိုင်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်မှာ ကြက်ဝိုင်းစနေပါပြီ။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ကြက်သမားတွေ လာကြသည်ကြောင့်ကြီးဝိုင်း။

“ဖေသားကြီးကွ ..”

“ဆော်ထည့်လိုက်စမ်း”

“ဝါး .. ဟား .. ဟား”

အဲမှာပဲ -

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံတွေ ငြိမ်ကျသွားပါတယ်။ ကြက်လိုက်ရတဲ့ အော်သံနက်ကြီးက သွေးပျက်စရာကြီးကိုး။

“ဟင်! ... ကိုကြီးအာဠာဝက”

“ကိုကြီး မဲခေါင်”

အသံနှင့်လူ လုံးဝ လမိုင်းမကပ်တော့ပါ။

မဲခေါင် ရွာထဲကို မထွက်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ တော်တော်လေးကို ပြောင်းလဲသွားတာ ..။ အရင် အာဠာဝက မဲခေါင် မဟုတ်တော့။

အရိုးခေါက်ဝက်၊ မျက်လုံးတွေက နောက်စေ့ ပြေးကပ်မတတ်၊ အသားတွေက ဖြူရော်ရော်၊ တကယ့် မသာရုပ်ထွက်နေတာ။ ကျောမှာရှိတဲ့ သီလူးကြီး ခပျာ ဂိနေပါပြီ။ ဆံပင်စားလျားနဲ့ဆိုတော့ နာနာဘာဝတစ်ကောင် အလား။

“ငါလာပြီကွာ .. ဟား .. ဟား”

အသံနှင့်လူ လုံးဝမလိုက်သောအသံက ဟိန်းကနဲ။ ကြားကြားသမျှမှာ နားကွဲမတတ်၊ အကြောင်းသိနေတဲ့ ရွာသားများက ပိုက်ဆံလိုက်စုကြသည်။ ပေပင်တုန်းရွာ လူမိုက်ချက်ကြီး က -

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

ဇိုးခင်က မဲခေါင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကိုကြီး အာဠာဝကကို ပေးနေကြ ဟာ”

ချက်ကြီးက ကြက်ကိုပိုက်ကာ -

“ဝါး .. ဟား .. ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်သည်။

“ဒီမသာရုပ်ပေါက်နေတဲ့ကောင်က မိုက်ကြေးခွဲတာ .. ဟတ်လား .. ဆောင့်ကန် လိုက်လို့ အသက်ပါသွားမယ် .. ချက်ကြီး လက်သီးပြင်းဝေးနော် .. အဟား”

အမှန်းကိုကြိုင်းတာ၊ ဇိုးခင် ဘာမှမပြော၊ ရသမျှ ပိုက်လဲကိုယူကာ -

“တောင်းပန်ပါတယ် .. ကိုကြီးအာဠာဝကရယ်”

မဲခေါင်က ပိုက်ဆံကိုခါးကြားထဲလိပ်ကာ ချက်ကြီးဆီသို့ လျှောက်
သွားသည်။ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြုံးသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အာဠာဝကမဲခေါင်ရဲ့ ရယ်သံဆိုးကြီးကြောင့် ချက်ကြီးရဲလက်ထဲ
မှ တိုက်ကြက်ကြီးသည် -

“ကတော်...ကတော်”

ကြက်မလို ထတွန့်တာ။

ရုပ်မိရပ်စ ဦးသာဝက -

“အကြောင်းတော့ မကောင်းတော့ဘူး... သူကြီးရေ”

လူသေပူများကြောင့် ရုပ်နှင့်နာမ် တခြားစီဖြစ်နေသော သူကြီးမင်း
သည် သက်ပြင်းကို အရည်ကြီးချွန်း

“သေပြန်ပြီလား... နောက်တစ်လောင်း”

ရာအိမ်ခေါင်း စံသောင်းက နာပွကြီးကို ပွစိပွစိလုပ်ကာ -

“ကြက်ပိုင်းမှာ အာဠာဝက က မိုက်ကြေးသွားဖွဲ့တယ်တဲ့၊ ပေပစ်ကုန်း
လူမိုက် ချက်ကြီးက မပေးတဲ့အပြင် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောလိုက်တာတဲ့”

သူကြီးက ကြေးမီးခြစ်ကြီးကို ဈေးကန်ခြစ်ကာ ဆေးလိပ်မီး
တိုရင်း -

“ချက်ကြီးသေပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“သူ့ရွာတောင် မရောက်လိုက်ဘူး၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ ရှောင်တာပျ...
လည်ပင်းမှာ အပေါက်တွေနဲ့”

ရာအိမ်ခေါင်းစံသောင်းက သိသမျှ ဇောက်သည်ချသည်။

သူကြီးမင်းက -

“သေသွားတဲ့ငါ့ယောက်မှာ သုံးယောက်က မဲခေါင်... ဒါမှမဟုတ်

သူမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်နေတာဟာ”

ဦးသာဝက -

“ကျွန်တို့သူနှစ်ယောက်ကလည်း ပတ်သက်မှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ မသိ

လိုက်လို့နေမှာ...”

ချက်ဇောင်းက -

“ဟုတ်တယ် သူကြီး... ဒဏ်ရာတွေအားလုံးက လည်ပင်းမှာ
တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပျ... ကြာရင် ကျွမ်းပဲဗျာ”

စံသောင်းက -

“ကျွမ်းရုံတင်မကဘူး... တစ်ရွာလုံး ကျီးလန့်စာစားနဲ့ မသွားရဲ၊
မလာရဲ၊ တိုင်ပတ်နေကြပြီပျ”

အဲဒါပဲ -

ကတော်သမားဖော်ခါးသည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ပေကြောင်ပေကြောင် လှုပ်နေ၏။ သူကြီးတို့စကားပိုင်းကို မျက်နှာအိုကြီးနှင့်
ငေးကြည့်နေ၏။ ပြန်ထွက်သွားပြန်၏။ ပြန်ဝင်လာပြန်၏။

ဂဏှာမမြိမ်ကို ဖြစ်နေတာ၊ သူကြီးမင်း၊ မျက်စိနောက်လေပြီ။
“ဟေ့ကောင်...!”

“စ... ခညာ”

သူကြီးမင်းက လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ဖော်ခါးအနားသို့ တပ်သွားသည်။
“ဝင်စို့ထွက်စို့နဲ့... နင့် သေမင်းလိုက်လာလို့လားဟာ”

ဖော်ခါးက ကျွတ်စဉ်အထာဖြင့် အပြင်သို့ကြည့်သည်။
“လိုက်လာသလားလို့”

“နင့်သေမင်းလား”

ဖော်ခါးက လေသံတုန်တတ်တက်လေးဖြင့် -
“သေမင်းထက် ဆိုးတယ်...”

“ဟင်!...”

“ဘာရယ်...”
“ဘယ်လို...”

ဖော်ခါးရဲ့စကားက စိတ်ဝင်စားစရာကိုး။
“နင်က ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ငမားရဲ့”

“အာ... အာဠာဝက မဲ... မဲခေါင်လိုက်လာလားလို့”
သူကြီးက အားလုံးကို ဝေပုဂ္ဂိုလ်ကြည့်သည်။

ရွာ၊ရိုင်း၊သွင်း၊ချိန်ရောက်တာနဲ့ ရွာကလေးဟာ အထာထေ
မှောင်နေပါပြီ။ နင်းစက်တို့သည် ပက်ပက်စက်စက်ကျလို့၊ မြဲရိုင်းထဲ
ဝင်လာသော ချက်ဖောင်းက...

“ထူးပြီ... သူကြီးဇေ”

“အေး... ပြော”

“သူကြီးစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဇော်ခါးကို မဲခေါင်နဲ့ရန်ဖြစ်
လိုက်တယ်”

“အဲတော့”

“ဇော်ခါး ပျောက်နေပြီ”

သူကြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးတွင်ထိုးလိုက်တယ်။

“ထင်တဲ့အတိုင်းပါလား... ဟိုကောင်တွေဇော”

“မဲခေါင်ချဲခြံကို ဝိုင်းထားတယ်”

“သွားစို့... မြန်မြန်”

သူကြီးမင်းနှင့်ချက်ဖောင်းတို့သည် ရွာအစွန်ရှိ မဲခေါင်၏အိမ်
သုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြ၏။ တရားဝင် ညမထွက်ရ အမိန့်ထုတ်မထားသော်လည်း
တစ်ရွာလုံး ငြိမ်ကုပ်နေကြ၏။

သွေးစုပ်စုတ်ကောင်ချဲ့သတင်းက ဟော်လေးတစ်ကျိုး၊ ဟိုး
တကြော်ဖြစ်နေတာကိုး။ နင်းတို့သည် ထူလပြစ်စွာ ပိန်းပိတ်နေ၏။ စံသေ
သည် အမှောင်အရိပ်ထဲမှ နိုင်ရုံကလေး ထွက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ ငှက်
တောင်စားကြီးနဲ့။

“ဘာထူးလဲကွ”

စံသောင်းက လေသံပိစိလေးနဲ့ -

“ဦးသံလိုလို... ရယ်သံလိုလိုတွေ ကြားနေရတယ်”

သူကြီးမင်းသည် အမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ချင်ယောင်စေ
နေသော မဲခေါင်၏အိမ်ကိုငေးကာ -

“မင်းနဲ့ချက်ဖောင်း... ငါနဲ့လိုက်ခဲ”

“ဟုတ်”

ချက်ဖောင်းနှင့်စံသောင်းသည် မြဲအပြင်သို့ ကိုင်းထွက်နေသော
အိမ်တိုင်းမှတစ်ဆင့် မြဲထဲသို့ ဝိုင်းကြသည်။ လူဝကြီး သူကြီးမင်းသည် ရွေး
အိမ်ကို မရမက တိုးခြံကာဝင်သည်။ သူခိုးခြံလှမ်းဖျားဖြင့် အိမ်ကြီးဆီ
ညီတပ်သွားကြသည်။ လေဝင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်ကြသည်။
“ဟာ..”

“ဟေ့ကောင်..”

ချက်ဖောင်းရဲ့ပါးစပ်ကို သူကြီးမင်းကပိတ်ရင်း -

“တိုးတိုး... ရွေးကောင်ချဲ့” ဟုပြောပြီး သူကိုယ်တိုင်အထဲသို့
ထွင်းကြည့်သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ”

သူကြီးမင်း နားကိုကားသွားတာ။ ပီးအိမ်၊ ပီးခွက်အလင်းရောင်
ပြောင့် မြင်ကွင်းက အထင်းသား၊ ကြီးတုပ်ခံထားရသော ဇော်ခါးသည်
အိမ်ထဲတိုင်မှာ သတိမေ့လို့။

“ဟိုမှာ... သူကြီး”

စံသောင်းက လက်တို့သည်။ သုံးယောက်သား အသက်တောင်
ပြင်းပရူရဲ့ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးလို့၊ အပူရုပ်၊ ဆံပင်ဖားလျားနှင့်

အိမ်ထဲသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အာဠာဝက ဘီလူးကြီး မဲခေါင်၏ အရိပ်
အောက်ကို မတွေ့ရသေး။

မြန်းမီသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်
နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ညင်သာ

အသိုက်ကြည့်သည်။ ဇော်ခါးရဲ့အနီးတွင်
အောက်တိုင်ရသည်။ သူမရဲ့လက်ချောင်း

အထူးဖျားဖြင့် ဇော်ခါးရဲ့လည်ပင်းကို ညင်
ညာ စမ်းလို့နေသည်။

“ဘာလဲဟာ..”

သူကြီးမင်း ဖွဖွရေရွတ်သည်။

ဘာမှပြောလို့ မရသေး။ ဘာမဆို ဖြစ်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ၊ မြန်းမီသည် ဝိုက်ကျနေသော ဇော်ခါးရဲ့ခေါင်းကို တည့်မတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမရဲ့ခေါင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

အဲဒါပဲ -
“မ... မလုပ်နဲ့”

လေပြေ ကလက်တာတောင် အသက်ပါသွားနိုင်သည့်ဟန်၊ မဲခေါင် လူမမာရုပ်ကြီးနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။ မြန်းမီ “အုန်းကနဲ ထရပ်သည်။ အမှုအယာဟန်က အော်တိုကို ချိန်းသွားတာ။ ဒေါ်အိအိ အရောက်ပို့ပူကြောင့် မျက်လုံးတွေသည် လက်လက်တောက်နေပါ၏။

“ဝါး...ဟား...ဟား”

ရယ်သံကြီးက တကယ့်ကျွတ်စဉ်ကြီး။

မြန်းမီ(သို့မဟုတ်)မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံ မဟုတ် မကောင်းဆိုးဝါး ရယ်သံ၊ ရယ်သံဆိုးကြီး၊ အစွယ်တွေက ဖွေးလို့၊ ဘယ်လိုပဲ သွားပါလိမ့်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“နင်က ငါ့ကို အာခံရဲတယ်ပေါ့”

ဆိပ်ပင်တွေကို ဖရိုဖရဲခါသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးသည် ပဲ့တင်ရိုက်နေ၏။ မဲခေါင်သည် လက်ကလေးကို ကာကာ တာကာနှင့် -

“မင်းရဲ့အလိုကျ လူတွေ ဖမ်းပေး ခဲ့တာလေ... မင်းပဲစိတ်ကြီးပဲ သွေးစုပ်ခဲ့တာပါ။ ညလေးရယ်၊ ညလေးရယ်... မင်း ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါက ချစ်ပြီးသားပါကွာ... ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့လည်ချောင်းသွေးကို ချိတ်ခဲ့တာပေါ့... မိန်းမရယ်”

တကယ် သနားစွာလေ လေသံပိစိလေးပါ။ သူကြီးတို့အဖွဲ့မှာ အံ့အံ့သြနေတာ။ အလွဲကြီးတွေ မြင်နေရတာကို။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ရည်ဖတ် ပစ်မှတ်အာဠာဝက မဲခေါင်၊ ခုတော့ မဲခေါင် သည် မြန်းမီဆီရေ့မှောက်မှာ အစွယ်မရှိတဲ့ ဘီလူး၊ ဇာတ်ထဲက ဘီလူးဖြစ်နေပါလား။

မြန်းမီက အာဠာဝကဘီလူးကြီးရဲ့လည်ချောင်းသွေးကို စုပ်မတာတဲ့။ နားရိုလို့သာ ကြားရ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ တကယ်ပြန်

ညီ ဝက်ပင်းတိုးနေပြီ။

“ချက်ဖောင်း”

သူကြီးရဲ့ လေသံပိစိကလေး -

“ဗျာ..”

သူကြီးက ချက်ဖောင်းကို ခိုင်ခိုင်ကလေးထပ်တွန်းသည်။

“ဟုတ်”

ချက်ဖောင်း၊ ရှိအပြင်သို့ သုတ်လေပြီ။ မဲခေါင်က နာနာဘာဝ မြန်းမီဆီအရေ့တွင် သွေးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဇော်ခါးက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊ အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ... ညလေးရယ်... သူမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူးကွာ... လွှတ်ပေးလိုက်နော်... ညလေး” မှတ်မရဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်သွေးကို စုပ်လေ”

“ဝါး...ဟား...ဟား”

“နင့်သွေးက အရသာမရှိတော့ဘူးဟဲ့”

“ဖြောင်း” ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

မဲခေါင် မြှောက်တက်ကာ တိုင်နှင့်ပြေးဆောင့်သည်။ အရပ်ကြီး၊ ခြောက် ပြုတ်ကျသည်။ သွေးတွေ အန်သည်။

နာနာဘာဝမြန်းမီသည် ဇော်ခါးထံ လျှောက်လာသည်။ သူကြီး ငါးက ပြောက်(ခြောက်လုံးပြူး)ဖြင့် ထိုးချိန်ကာ -

“ရပ်လိုက်စမ်း”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂရုကို မစိုက်တာပါဆိုနေ။ သူကြီးမင်းအသက်ကို ယူတော့မှာ။ “မ... မလုပ်နဲ့”

မယားကိုချစ်သော မဲခေါင်သည် နောက်ဆုံးအထက်ကို စုစည်းကာ ခြားမှ ဝင်ခံသည်။

“ဒိုင်း..”

“အား..!”

မဲခေါင် လွင့်စဉ်လဲကျကာ၊ အသက်ပျောက်သွားသည်။

နာနာဘာဝမြန်းမီသည် မဲခေါင်ရဲ့ မလှပသောဇာတ်သိမ်းကို တွေ့ကနဲ စိုက်ကြည့်သည်။ ရာကနဲလှည့်ကာ သူကြီးမင်းမီသို့ ဆက်တိုက်သည်။ ကြောင်ကြည့်နေသော စံသောင်း သတိပြန်ဝင်လာတာ -

“ဟာ!... ဒီဟာမ..”

“ကဲဟာ..”

ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ပြေးပိုင်းသည်။ ကွက်တိကိုထိတာ အိပ်မယ့် မြန်းမီက ပန်းနဲ့အပေါက်ခံရတဲ့အလား..။ စံသောင်းလက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲယူကာ -

“ဖြောင်း!..”

ခူးနဲ့တိုက် ချိုးပစ်လိုက်တာ။ ငှက်ကြီးတောင်စား ဝိလာနုဖြစ်သွားချာပြီ။ ပြီးတော့ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေစွာတဲ့ စံသောင်းရဲ့မျက်နှာခွတ်ကို -

“ဖောင်း!..”

လက်ပြန်စာကျွေးလိုက်တာ။ စံသောင်းခါထွက်ကာ အိမ်ထောင့်မှာ ရွေ့ကျသွားသည်။ နာနာဘာဝ မြန်းမီသည် ဇော်ခါးကိုဝတ်မှ ကောင်ကိုယ်လိုက်သည်။ ဇော်ခါး အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ပါလာသည်။ ရွှန်မြသော သွားများဖြင့် -

“ဂါး”

လည်မြိုမီသို့ အငုံ -

“ခိုင်း..”

“ခိုင်း..”

သူကြီးမင်းရဲ့သေနတ်ပြောင်းမှာ မီးပွင့်တွေ လက်လက်တောင်လို၊ နာနာဘာဝမြန်းမီလက်ထဲမှ ဇော်ခါးပြုတ်ကျသွားသည်။ ဇော်ခါးမှာ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်၊ အသက်ကို ဟစ်လေးရှူနေရတာ။

သေနတ်ဒဏ်ရား သွေးသံရဲ့နံ့နှင့် မြန်းမီသည် -

“ဂါး”

သူကြီးမင်းအား အားဖြင့်ဆောင့်လိုက်သည်။

သူကြီးမင်းမှာ သေနတ်မရှိတော့။ သူကြီးမင်းနှင့်စံသောင်း မထူ

အထိစင်းလေပြီ။ နာနာဘာဝမြန်းမီကို အပြေးဖက်ထားကြသည်။

“ဂါး..ဂါး”

နာနာဘာဝမြန်းမီသည် အသံဆိုးကြီးနှင့် ရုန်းကန်ခါး ရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားကြာရင် သူကြီးနှင့်စံသောင်း အကြောင်း တောင်းမှာ မဟုတ်။ နာနာဘာဝက အဆမတန် သန်မာနေတာကို။

“ဂါး”

“ဂါး”

အဲ့မှာပဲ - “သူကြီး..”

ချက်ဖောင်း ပြေးဝင်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ ပုတီးတစ်ကုံးနဲ့၊ သွေးနှုတ်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို ဘတ်ကနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ချက်ဖောင်း၊ ဇော်ခါးတုန်အတယ်၊ ကျွတ်စက်နေတာ။ သူကြီးက -

“ငဖောင်း”

“ဒ..ဒဂျီး”

“မကြောက်နဲ့..”

“ဟုတ်..ဟင့်”

“သူလည်ပင်းကို ပုတီးနဲ့လာစွပ်”

“တ..ဒဂယ်”

နာနာဘာဝမြန်းမီရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော စံသောင်း ရွေ့ခေါက်နေပါပြီ။

“မြန်မြန်လုပ်ပါ.. မသာကောင်ရဲ့.. အီး”

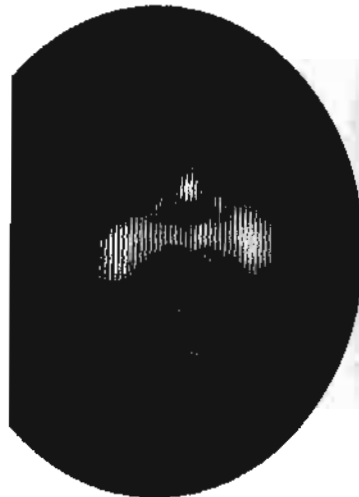
“ဝါ.. တကယ်လာပြီ.. ကျား”

အိပ်မယ့်ပေါ့..။

“ဖြောင်း!..”

“အောင်မျှ..လေး”

ချုပ်ထားသော စံသောင်းလက်ထဲမှ ခြေထောက်ကူးဖက် လွတ်

ထွက်သွားတာကိုး။ ရျက်ဖောင်း လေထဲမြောက်တက်ကာ အိမ်ခေါင်မိုး သွားထိသည်။ ကြုံသလိုကို ပြုတ်ပြက်ကျတား

ရျက်ဖောင်း၊ တင်းလေပြီ၊ အားယူပြန်ထကာ -

“သနားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဟိုင်း...ယား”

လေထဲခုန်ဝဲကာ နာနာဘာဝမြန်နင်းဆီရဲ့လည်ပင်းကို ဖုတ်မြင်စွပ်ချွန်လိုက်တယ်။ ကွက်တိ(စ်)။

“ဂါး..”

“ဂီ..”

“ဂါး..”

လက်သီးပြီးသော၊ တုတ်ပြီးသော၊ ဓားပြီးသော၊ သေနတ်ပြီးသော နာနာဘာဝမြန်နင်းဆီ ဟတ်ထိ ဓာတ်လိုက်လေပြီ။ မချိမဆုံအော်ဟစ်၊ လှူးလှူကာ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော အာဠာဝကမဲခေါင်ခါးခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ လဲကျသွားသည်။ ပြီးတော့...အားလုံးကို တာ့တား၊ ဘိုဉ်ဘိုဉ် လုပ်သွားစေတတ်တာ။

ဟောဒီ လောက်ကြီးမှာပေါ့။

အင်ထုထားတဲ့လုပ်ဇာတ်တွေထက် အကြံအဇန်မပါဘဲ အမှားအကန် ဖြစ်ရပ်တွေက ကျောသပ်ရင်သပ် ဖြစ်စွယ်ကောင်းအောင် ပိုဆန်းကြယ်ပါတယ်။

အာဠာဝကမဲခေါင်နဲ့မြန်နင်းဆီတို့ရဲ့ ဂယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ကြီးဟာလည်း အဲလိုပဲပဲ။ လက်ကုန်ကို ဝဟေဠိဆန်လွန်းလှပါတယ်။ တွေးစရာတစ်ခေါင်းတော့ ရှိတာပေါ့နော်။ မဲခေါင်ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို့မှန်းတီးခဲ့တဲ့ မြန်နင်းဆီပါ။ အိပ်မယ့် ရူးမတတ် ပြန်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက ...။

သုဿန်ထဲမှာ မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့ပါတယ်။ အုတ်ဂူနဲ့ဆီဆောင်ပိပါတယ်။ သတိပြန်ရလာပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာပါ။

သိပ် မစဉ်းစားကြပါနဲ့၊ ဝေါက်သွားနိုင်တယ်။

INTERNATIONAL JOKE

နိုင်ငံတကာမှ

ဂန္ထီရဟာသများ

ဂန္ထီရဟာသများ

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ငြိုစားကြီးတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို လာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပြတိုက်အဖြစ် အကြောင်း ဝေဖန်ပြောရာ ဧည့်လမ်းညွှန်က လိုက်လံ ရင်းလင်းပြသည်။

အမျိုးသမီး - အိမ်ကြီးက နန်းတော်ကြီးတမျှပဲ။ အဲဒါ သရဲ မကြောက်ဘူး။

ကျွန်မက သရဲ သိပ်ကြောက်တတ်တာရင့်”

ဧည့်လမ်းညွှန် - “ကျွန်တော်ရှိနေသမျှ ကာလအတွင်းမှာတော့ သရဲတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး”

အမျိုးသမီး - “ရင်က ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဧည့်လမ်းညွှန် - “နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)ရှိပြီ”

ဂန္ထီအညွှန်း

ပုဂံမင်းလေ့လာသူ တစ်ဦးက အမေရိကန်တောနက်ကြီးထဲတွင် ရုတ်တရက် ဌာနေလူရိုင်း တစ်ရာခန့် ပိုင်ဆိုင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူက ထိုလူရိုင်းများ ညည်းညူလိုက်သည်။
“ဘုရားဧရ . . ဝါးပါးထောင့် မောက်ပြီ”

ထိုအခိုက် ကောင်းကင်ကြီး ညိုမည်းလာပြီး အသံကြီးတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင့်အင်း . . မင်း ဝါးပါးမောက်သေးပါဘူး။ မင်းရဲ့ခြေရင်းက ကျောက်တုံးကြီးကို မယူပြီး သူတို့ခေါင်းဆောင်ကို ထုသတ်လိုက် . .”

ထိုလူက ကျောက်တုံးကြီးကို မယူကာပြောသည့်အတိုင်း လှစ်လိုက်၏။ သူက အသက်ပျောက်နေသော လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ အလောင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါသထွက်နေသော လူရိုင်းများက သူတို့၏လှံများကို မြှောက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခိုက် ကောင်းကင်မှ အသံကြီးထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အိုကေ . . အခုမှ မင်း ဝါးပါးမောက်ပြီ”

ပြုံးပြုံးလေး

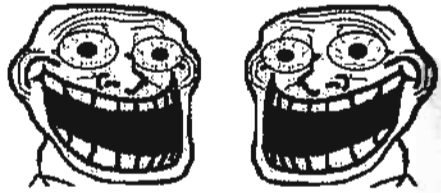
မိုးကြိုးအပစ်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့သည့် အလောင်းကို ရင်ခွဲခွဲ ခံစားနေသော ဆရာဝန်က တာဝန်ကျခဲ့အရာရှိကို မေးသည်။

“ဒီအလောင်းက ထူးဆန်းနေပါလား . . သေတာတောင် ပြုံးပြုံးလေးနဲ့”

ရဲ - “ဒီလိုဖြစ်တာ ဆရာဧရ . . ဒီလူက သူ့ကိုမိုးကြိုးပစ်ခံရလျှပ်စီးလက်လိုက်တာကို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ထင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တာပါ”

မှားနေလို့ . .

အရက် မူးသမားနှစ်ဦး ထောက်သည် လမ်းလျှောက်ပြန်သောကြာ ညကလည်း မှောင်လာပြီ။ အချိန်မလင့်စေရန် သူတို့က အချိင်းတွင်းမှ ဖြတ်လာခဲ့ကြစဉ် “တောက်” “တောက်” ဟူသော အသံကိုကြားရသဖြင့် လန့်ဖျန်သွားခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး အုတ်ဂူတွင် ထိုရိုက်နေသည်ကိုမြင်ရမှ အလန်ပြေသွားသည်။

“အဘိုး . . ညကြီးမင်းကြီး ဘာတွေများလုပ်နေတာလဲ”
“ဟိုကောင်တွေကွာ . . ငါ့ဂူရဲ့ကမ္ဘာလုံးကျော်စာတိုက်မှာ နာမည်အရ ထိုးခဲ့တာ စာလုံးပေါင်းများနေလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြင်နေရတာဟေ့”

ဂန္ထီစာလွှာ

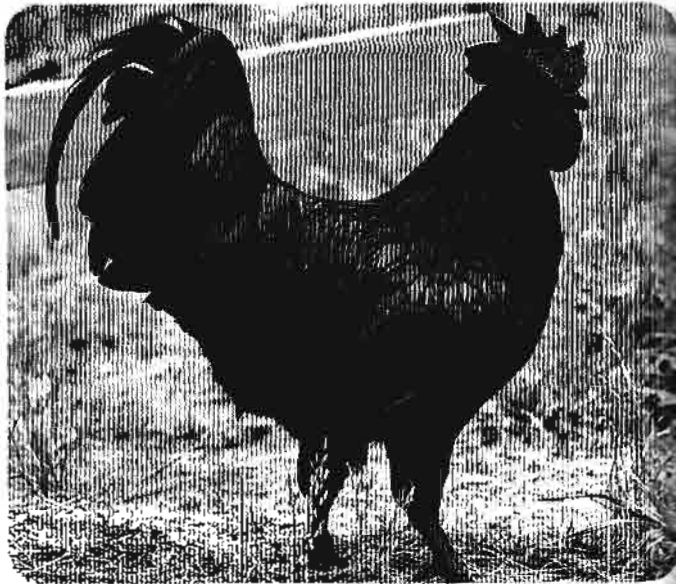
“ဟန်နူး” က သူနှင့်သူ့ဇနီးတို့ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်သုံးဆယ်က ပျားရည်ဆင်းခရီးထွက်ခဲ့သော ဟိုတယ်သို့ နှစ်ပတ်လည်အမှတ်တရ ခရီးထွက်ရန် အတွက် လိုအပ်သည်များစီစဉ်ရန် ကြိုတင်ရောက်နေသည်။ ထိုညတွင် သူကဇနီးထံ အိမ်ပေး(လ်)တစ်စောင် ပို့လိုက်သော်လည်း လိပ်စာ စာလုံးပေါင်းများပြီး လောလောလတ်လတ် ခေါ်မတစ်ဦးထံ ရောက်ရှိသွား၏။ နောက်နေ့တွင် မုဆိုးပ၏ သားက သူ့အမေကို ကွန်ပျူတာရေတွင် မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ရှိ သတင်းလွှာမှာ -

“ဒီလင် ရျစ်ဇနီးဧရ . . ကိုယ်အခုပဲ ဒီကို အောက်တယ်၊ မနက်ဖြန် မင်း ဒီကိုလာဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ မင်း ဒီကိုလာတဲ့ခရီးမှာ ငါ့လိုပဲ သာယာထွန်ခွင်ပါစေ။

မှတ်ချက် - တတယ်မှတယ်ဟေ့”

ကမ္ဘာ့စွမ်းအားများရှိတဲ့ မဟူရာကြက်

အမှန်တကယ်ကို ထူးခြားဆန်းပြားလွန်းပါတယ်။ ဒီလိုကြက်မျိုး တချို့ဆိုရင် မြင်ဖူးကြမှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကြက်မျိုးဟာ တကယ်ရှိပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ အနက်ရောင်ရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုး ဆိုတာ များများစားစားမရှိပါဘူး။

ဝက်ဝံ၊ မျောက်ဝံများ၊ ကြောင်နဲ့ခွေးတို့သာ အများအားဖြင့် ရှိပါတယ်။ ကျားသစ်နက်ဆိုတာတောင် အရမ်းကိုရှားပါးလွန်းလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်ဒိုနီးရှားကကြက်မျိုးစိတ်ဖြစ်တဲ့ Ayam Cemani တွေဟာ အမွှေးအတောင်များနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်ဖြစ်နေရုံသာမက သူတို့ရဲ့အတွင်းကလီစာ ခန္ဓာအားလုံးဟာလည်း မည်းနက်လျက်ရှိပါတယ်။

အချော၊ နှုတ်သီး၊ အမွှေးအတောင်၊ အာခေါင်း၊ လျှာ၊ ခြေထောက်၊ ခြေသည်းများ၊ အသား၊ အရိုးနဲ့ အတွင်းကလီစာအားလုံးဟာ အမည်းရောင် ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ကို ထူးဆန်းတဲ့ကြက်မည်းမျိုးစိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကြက်ဟာ ရိုးတွင်းရောင်စိက အစ အမည်းရောင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခွေး

အမည်းရောင် မဟုတ်ပေမယ့်လည်း နီ ညိုရောင် ရှိပါတယ်။ ရှေးလူကြီး တချို့ အတူ သိပါလိမ့်မယ်။ ကြက်မည်းသား သား စားရင် ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ချီးမြှင့်ပေးပါတယ်။

Ayamဟာ အင်ဒိုနီးရှားဘာသာစကားနဲ့ဆိုရင် ကြက်လို့အဓိပ္ပါယ်ရ ပြီး Cemani ကတော့ဂျာဗားနီးအသုံး အနှုန်းအရ လုံးဝ အနက်ရောင် စစ်စစ် ချီးမြှင့်ပေးရပါတယ်။ အကောင်ပေါက် အရွယ်လေးကတည်းက တစ်ကိုယ်လုံး အမည်းရောင် ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒီကြက်မည်းမျိုးစိတ်တွေကို အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဂျာဗားကျွန်းမှာ ဆောင် တွေ့ရှိခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချို့အားလုံးကို အမည်းရောင်ဖြစ် အဖေ့ မျိုးပီဝေကြောင့် ဒီကြက်တွေဟာ ကြက်မည်းတွေဖြစ်နေတာပါ။ အမည်း ရောင်ကို အားပေးတဲ့ မယ်လနင်ဇာတ် သူတို့မှာ အဆမတန်များပြားနေခြင်း ကြောင့် ကြက်မည်း၊ မဟူရာကြက်တွေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

(၁၉၉၈)ခုနှစ်မှာ ဒတ်ချ် လူမျိုး ကြက်၊ ဘဲမွေးမြူသူတွေဟာ ဂျာဗားကျွန်းကနေ ဒီကြက်ရဲ့မျိုးပီဝေ ကိုယူပြီး ဥရောပကို သယ်ဆောင်ကာ စတင်မွေးမြူ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခဲ့ကြပါ တယ်။ ဥရောပသားတွေဟာ ဒီကြက် မည်းတွေအပေါ် အထူးစိတ်ဝင်စားမှု ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဆွီဒင်နိုင်ငံက Swedish Black Hen (သို့မဟုတ်) Svart Hona တွေဟာ ဒီကြက်မည်း မျိုးစိတ်ကနေ မျိုးပီဝေပွားယူထားတဲ့

ကြက်မည်းမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အာရှတိုက်မှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၈၀၀)လောက်ကတည်းက ဒီကြက်မည်းမျိုးစိတ်ဟာ ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျိုးစေ့ထူးခြားခြင်း၊ အမြင်နဲ့ အသွင်ပြင်ထူးခြားခြင်းကြောင့် ဒီကြက်တွေဟာ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အကောင်တွေဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီကြက်မည်းရဲ့ အသားဟာ ဥရောပမှာဆိုရင် ဈေးနှုန်း အရမ်းမြင့်မားပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဈေးအကြီးဆုံး ကြက်မည်းသားအဖြစ် တစ်ကောင်ထီ အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၂၅၀၀)ဈေးပေးပြီး ဝယ်ယူရပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီ ကြက်မည်းတွေဟာ ဂန္တိရစ္ဆာန်အား ဆွဲပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကြက်မျိုးစိတ်လိုလည်း ယူဆကြပါတယ်။ သူတို့အသားကို အမျိုးသမီးတစ်ဦး မီးနေချိန်နဲ့ မီးဖွားပြီးချိန် ညီမှာ စားပေးရင် ကျန်းမာရေးအတွက် အထူး ကောင်းမွန်တယ် ညီ သူဆကြကာ ဒီကြက်မည်းသားဟာ သံဓာတ်လည်း များကြတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် မီးဖွားနေချိန်မှာ ဒီကြက်မည်းကို မီးတောက်ထဲပစ်ထည့်ပြီး သစ်ပုစေ့ရင် မီးဖွားရတာ လွယ်ကူတယ်လို့လည်း အယူကြပါတယ်။ ကြက်မည်းအသားဟာ ဂန္တိရစ္ဆာန်တွေရှိကြတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ကြက်မည်းသားစားရင် စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ မကျေလည်တာတွေ၊ အငြိမ့်လည်တာတွေကို ပြေပျောက်စေတယ်။ ကံကောင်းခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းတွေကို ဖြစ်စေတယ်လို့ အယူရှိကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကြက်မည်းတွေကို နေထူးနေ့မြတ်တွေမှာ ဂန္တိရစ္ဆာန်လမ်းပျားအသုံးပြုပြီး စီရင်ကြတဲ့ အလေ့အထလည်း ရှိပါတယ်။

အထူးယုံကြည်ကြတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ ဒီကြက်မည်းသား ညီ စားရင် ကံကောင်းခြင်းတွေကို ရရှိလာနိုင်တယ်။ ရမ်းသာခြင်း၊ ကြွယ်ဝခြင်းတွေကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုတဲ့အချက် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြက်မည်းများမှာ Cemanieတွေရဲ့ ဥတွေကတော့ အမည်းမဟုတ်ဘဲ ခရမ်းအရောင်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြက်မည်းတွေဟာ သူတို့ဥတွေကို တစ်ခါမှမဝတ်တတ်ကြဘဲ မီးနဲ့သာ အပူပေးပြီး သားဖောက်ကြရတယ်လို့ သိရပါကြောင်း။

စုံစုံ ဝမ်း ဝမ်း
၁၁၅ ၁၁၆
၁၁၇

ရေဘုရင်မိကျောင်း နှင့် ဂန္တီရအစွမ်း

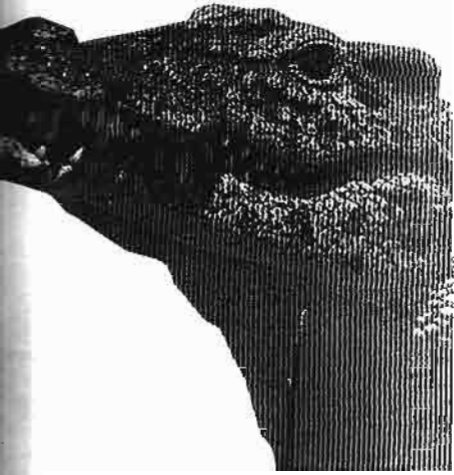
ထွန်းဟိန်းထွန်း

BURMESE CLASSIC

- ဂန္တီရအစွမ်းဝင်ဖြစ်သော ရေဘုရင်မိကျောင်း
- ဆွဲတွက်များလုံး (၂) လုံးပါဝင်သော ဂန္တီရမိကျောင်း
- မိကျောင်းအသိုက်၊ ဆွဲတွက်တုံ့မိကျောင်း၊ မိကျောင်းဖမ်းပုံ ရေကျောက်ချင်း...။
- မိကျောင်းသည်းခြေနှင့် နာနာရုပ်အစွမ်း ထည့်ပြင်...။

ဂန္ထိရဆန်သော ဂျိုဂျက်ချက်
 တစ်ခုမှာ မိကျောင်း၌ မျက်လုံး
 နှစ်လုံးဟု ယေဘုယျသိထားသော်လည်း
 ဂျိုဂျက်ထားသော နောက်ထပ် မျက်လုံး
 နှစ်လုံးလည်း လူမသိ၊ သူမသိဘဲ
 ရှိနေပါသည်။ ရေမျက်လုံး
 ကုန်းမျက်လုံး၊ ပေါင်း(၄)လုံးဟု
 တတ်သိသူများကဆိုကြသည်။

မိကျောင်းကို “ရေဘုရင်” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ခြင်းအပေါ် အချို့က
 ကန့်ကွက်ကြပေလိမ့်မည်။ “ဗျတစ်ကောင်လောက် ရေကူးကျွန်းကျင်လိုလား
 ဗျကမှ ရေဘုရင်” ဟုလည်း ဆိုကောင်းဆိုကြလိမ့်မည်။

ဗျသည် ရေကူးချန်ပီယံဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရေကို မပိုင်၊ ရေတို
 မနိုင်ပါ။ ထိုအကြောင်းကို အောက်တွင်အလျဉ်းသင့်သလို အကျဉ်းချုပ်၍
 တင်ပြသွားပါမည်။

မိကျောင်းသည် ဂန္ထိရအနွယ်ဝင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်တ
 လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်ကြောင်း ဒက္ကာရီဆန်ဆန် အဆိုရှိသည်။ ရှင်ဓမ္မလွန်း
 မင်းနန္ဒာနှင့် ငမိုးရိပ်မိကျောင်းဖြစ်ရပ်တွင် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များစွာ ပါဝင်
 နေခြင်းမှာ စဉ်းစားစရာကောင်းလှပေသည်။

မိကျောင်းကို ပိဋိဘာသာဖြင့် သုသုမာရ၊ (ဝါ) ကုန္တိလ (ဝါ) နတ္တဟု
 ခေါ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ရေအိုးအသွင်နေတတ်သော (ဝါ) ဈာတ်ဆီးတတ်
 သော (ဝါ) သတ်ဖြတ်တတ်သောသတ္တဝါ ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် “မိကျောင်းခေါင်းရှည်” နှင့် “မိကျောင်း
 ခေါင်းတို” ဟု နှစ်မျိုးရှိသလို၊ “ဇာတိမိကျောင်း” နှင့် “ဇွတ်မိကျောင်း” ဟု

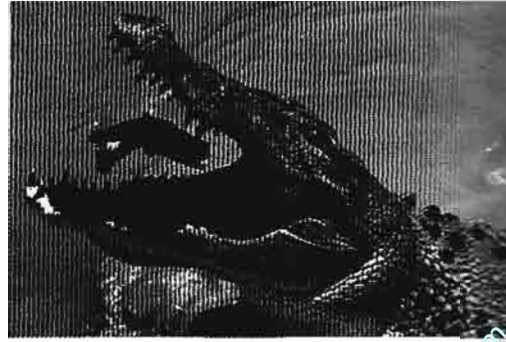
သည် နှစ်မျိုးကွဲနေတတ်၏။ ရေရောကုန်းပါ ကျင်လည်ကျက်စားနိုင်ပြီး
 သွားသွားသတ္တဝါများတွင် အသံအကျယ်ဆုံး ဟစ်အော်နိုင်သော သတ္တဝါ
 ဖြစ်သည်။

၎င်းအော်သံမှာ မိုးခြိမ်းသံလိုလို၊ စည်ပိုင်းလိုလိုသံလိုလိုဖြစ်ပြီး
 မိကျောင်းအော်မှန်း အများစု မသိကြ။ လျှာမရှိ၍ အသံမထွက်နိုင်ဟု မှတ်
 သူထားကြသည်။ အမှန်မှာ ထိုအော်သံမှာ ပါးစပ်မှာ ထွက်ပေါ်ခြင်းတော့
 မဟုတ်။ ရင်ခေါင်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသော ဟန်ဟစ်သံပင် ဖြစ်၏။

မိုးဦးကျကာလများ၌ မိကျောင်းများ မြူးတူးပျော်ပါးလေ့ရှိကြ
 သည်။ နယုန်လကျော်၍ ဝါဆိုလရောက်လျှင် “ဝါဆို တစ်ကြောင်း၊ မိကျောင်း
 ဓမ္မဓမ္မ၊ မိုးအေးအေး” ဟု စာဆိုရှိသည့်အတိုင်း ရောင်းစပ်တစ်လျှောက်
 မိကျောင်းပန်းများပွင့်ကြသလို၊ မြစ်ရေပြင်၌လည်း မိကျောင်းများ ဓမ္မဓမ္မ
 ဆွဲနိုင်၏။

မိကျောင်းတို့သည် ပါးစပ်ကိုက်အား ကောင်းသလောက် ပြန်စွင့်
 ဖြင့် အလွန်နှေးကွေးကြသည်။ လူတို့၏ပါးစပ်နှင့် မိကျောင်း၏ပါးစပ်ကား
 ခြားပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ လူတို့၌အပေါ်နှုတ်ခမ်းက အသေဖြစ်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်း
 သော လှုပ်ရှားသည်။ မိကျောင်းမှာမူ အောက်နှုတ်ခမ်းအသေဖြစ်ပြီး အပေါ်
 နှုတ်ခမ်းက လှုပ်ရှား၏။

မိကျောင်းပါးစပ်
 ဖြစ်စဉ် ၎င်း၊ ရှုတ် သီး ကို
 ဖြင့်ဆုပ်ထားက တော်
 ပြန်ပစ္စင်နိုင်၊ အထူးခြား
 ချက်မိဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏
 အလင်းရောင်
 ကျောက်ပွင့်

များထောင်ရှိ၍ပါလာ ရာ ညအခါ၌ အလင်းပြန်သည်ကို မြင်နိုင်၏။
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိကျောင်းအမျိုးအစား (၂၄) မျိုးရှိသည်ဆိုသော်
 အဓိကအားဖြင့် တင်ပြခဲ့ပြီးသလို၊ ခေါင်းရှည်နှင့်ခေါင်းတို နှစ်အုပ်စု
 ဖြစ်၏။ ခေါင်းတိုက နှာတံတိုပြီး ဝိုင်း၏။ ခေါင်းရှည်မှာ နှာတံရှည်ပြီး

ပါးစပ်ပိတ်လျှင် သွားထဲ အပြင် ဝေငါသွက်နေတတ်သည်။ မိကျောင်းတိုင်းရဲ့ စတုတ္ထ အောက်သွားထဲ အခြားသွားတွေထက် ပိုရှည်သည်။

ဖီ ကျောင်း ခေါင်းရှည်က ရေအောက်တွင် အများဆုံးတစ်နာရီ

ကျော်ကျော်ခန့်သာ နေနိုင်သည်။ ပြီးရင် ရေပေါ်တက်၍ အသက်ရှူ။ ရေခဲခင်တန်းသောင်ပြင်မှာ အိပ်တတ်သည်။ ခေါင်းရှည်မိကျောင်းက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး လွန်စွာမှလည်း ပါးနပ်သည်။ ဉာဏ်ရည်ထက်သည်။ လူတို့လည်း အများဆုံး ရန်ပြုတတ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာတွေ့ရသော မိကျောင်းတွေက ခေါင်းရှည်အမျိုးအစားများဖြစ်ပြီး မိကျောင်းခေါင်းတိုများကိုမူ တရုတ်ပြည်၊ ယန်စီမြစ်ဝှမ်းနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ အရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် အများဆုံးတွေ့ရသည်။

မိကျောင်းများ အများဆုံးအနေများသည်မှာ ဒီရေအောက်အထူရှိသော ရေငံပိုင်းနှင့် ရေရိုရေငံစပ် မြစ်ဝများ၊ ရောင်းဆုံဝဲရိုသော မြစ်ဖျော်ဖျိုက်တောများမှာ အနေများ၏ ။ ညဘက်များတွင် ဓာတ်မီးထိုးကြည့်အပြစ်တစ်လျှောက် မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှင့်တွေ့ရသည်။

ရေကိုနိုင်ပုံမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင်ရေထဲသွားလျှင် ရေယတ်သံ ရေခတ်သံ၊ ရေပွတ်သံမရှိဘဲ သွားနိုင်၏ ။ ဝရန်းသုံးကားလှုပ်ရှားမှု လုံးမရှိဘဲ သစ်တုံးတစ်တုံးမျှောနေသည့်အလား သွားလာနိုင်သည်။ ရေထဲ ရေဆန်နှစ်ဖျိုးစလုံး၌ အထူးကျွမ်းကျင်လှ၏ ။

ဇွဲစည်းပုံအရ နှာခေါင်းနှာအုံနှင့်မျက်လုံးက မျက်နှာပေါ်မှ မိုးတက်တက်နေသော ဇွဲစည်းပုံဖြစ်နေ၍ ရေမှာဖော့သွားလျှင် နှာခေါင်း၊ မျက်လုံးက ရေမှာပေါ်နေ၏ ။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှူလွယ်သလို၊ သားကောင်ကိုလည်း အလွယ် တွေ့မြင်နိုင်ကြသည်။

ဂန္ထီရဆန်သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုမှာ မိကျောင်း၌ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟု ယေဘုယျသိထားသော်လည်း လျှို့ဝှက်ထားသော နောက်ထပ် မျက်လုံးနှစ်လုံးလည်း လှမသိ။ သူမသိဘဲ ခိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရေမျက်လုံး၊ ကုန်းမျက်လုံး၊ ပေါင်း(၄)လုံးဟု တတ်သိသော ဗညာရှင်များက ရိုကြသည်။

ရေစပ်က သားကောင်ကို အမြီးနဲ့ ရိုက်စမ်း။ သန်မာတဲ့ မေးရိုးအားကိုးနဲ့ သားကောင်ကို ရေထဲဆွဲနှစ်ပြီး ရေမွန်း၍ လူးလိုပုံသေအောင် ရက်စက်စွာ ပြုမှုတတ်ကြသည်။ ရသောသားကောင်ကို ချက်ချင်း စားစားသော် အပုပ်ခံရန် ၎င်းတို့အသိုက် နို့ချာ၌ ဝှက်ထားတတ်ကြသည်။

“သစ်ကောင်တင်စင်” (အလောင်းစင်) ဟုခေါ်သော မိကျောင်းကြီးတို့၏ကျောတုံးပေါ်ရှိ ခူးတောင်ကြီးများက ရင်သွေးငယ်များကို သယ်ဖို့ နန်အတွက်လည်းကောင်း၊ သားကောင်ကို သယ်ယူရာအတွက် လည်းကောင်း များစွာ အသုံးဝင်လှ၏ ။

မိကျောင်းတို့သည် စည်းထားတတ်သော၊ စည်းကိုစောင့်သိလိုက်နာကြသောစနစ်ကြီးသည့် သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ပေရာ လတာသောင်စပ်တွင် မေးတင်ထားသော မိကျောင်းခေါင်းကိုတွေ့လျှင် ထိုမိကျောင်းသည် အနီးဝန်းကျင်၌ ပြိုင်ဘက်မရှိသည့်သဘောကို ပြသည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ သောင်စပ်သို့ မျက်နှာမမှ၊ မြစ်ဘက်မျက်နှာမှ၍ နူးလျှင် သူသည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ ရေဘုရင် မဟုတ်သေး။ ၎င်းထက် ကြီးသော မိကျောင်းကြီးများ ရှိသေးသည်။ အချိန်မရွေး ထွက်ပြေးနိုင်အောင် မြစ်သက်ခေါင်းပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျမ်းမျှအရွယ်အစားမှာ မိကျောင်းတို့သည် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် အထိ နို့ဆတ်သလို၊ တစ်ခါတရံ ဧရာမမိကျောင်းကြီးများဆိုလျှင် ပေ(၃၀)ခန့်ရှိ ဆတ်၏ ။ မိကျောင်းသက်တမ်းမှာ နှစ်(၁၀၀)ခန့် ဖြစ်ပါသည်။

ပိကျောင်းအသိုက်

BURMESE CLASSIC

များသောအားဖြင့် ပင်လယ်ဒီရေဝင်ထွက်နိုင်သော ရောင်းဝယ် ရောင်းလက်တက်များ၊ ဓနိတော၊ ဗျိုက်တောများတွင် လျှို့ဝှက်ဥကျင်းများ ပြုလုပ်ကာ ဥသိုက်ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ မြေအနက် တစ်တောင်ထွာကျော် (နှစ်ပေခန့်) ယက်တူးပြီး ဝှက်ကြီးတောင်ပင်၏ အခွက်များ၊ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များဖြင့် အသိုက်ကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်တတ်ကြ၏။

တစ်ကြိမ်လျှင် ဥ(၂၅) လုံးမှ အလုံး(၆၀) အထိ ဥတတ်သည်။ ဥများဥပြီးလျှင်လည်း အခွက်များ၊ အကိုင်းအခက်များဖြင့် နေထိတကျ ပြန်ရံကြ၏။ ရွှံ့နှံ့များဖြင့်သရိုးကွပ်ကာ ပိကျောင်းမသည် ရောင်းဝယ် ရေထဲ၌ ပြင်သက်စွာ စောင့်နေလေ့ရှိကြသည်။ သရိုးမထားသောမြေထဲ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲလာရန် ပြန်၍ ပြုပြင်စီမံပေးတတ်သော အသိဉာဏ်လည်း ရှိ၏။

ပိကျောင်းဥမှာ အညာသာခန့်သာ ရှိ၏။ ရက်(၆၀) ကျော်တွင် နေရောင်အပူဓာတ်နှင့် အကောင်ပေါက်လေ့ရှိသည်။ ထူးခြားမှုမှာ ဥပေါက် ချိန်ကျလျှင် ဥအထဲက ရောင်းဆိုးသံမျိုး ကြားရတတ်သည်။ ဥတွင်ပေါက် ပိကျောင်းပေါက်ကလေးရဲ့ နှာတံတိပ်တွင် ဆူးရွှန်သာသာအရွှန်ထောင့် တစ်ခုက ဥခွံကိုထိုးဖောက်၍ အပြင်ထွက်လာနိုင်ရန် သဘာဝကဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥအပြင်ရောက်လာသော ပိကျောင်းကလေးများ၌ ထိုဆူးရွှန်ထောင့် တော့ပေ။ ဥခွံကိုထိုးဖောက်ကြိုးစားစဉ်က ကျိုးသွားခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ဥမှပေါက်

ပေါက်ချင်း(၆) လက်မ၊ (၈) လက်မခန့်သာရှိသော်လည်း တစ်လအကြာ၌ သစ်ပေ၊ ငါးနှစ်သားအရွယ်၌(၆) ပေခန့်ရှိပြီး လူကိုအန္တရာယ်ပေးနိုင်သော အရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆန္ဒကြောက်တဲ့ မိကျောင်း
မိကျောင်းများသည် ဆန္ဒကြီး
(နန္ဒကြီး) ကိုကြောက်ကြ၍ လူများက
မိကျောင်းရှိသည့်နေရာများကို ဖြတ်
ဆတ်ရန်ရှိသောအခါ ဆန္ဒကြီးများ ပက်
နှမ်းတတ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် မီးနေသည်
ဆန္ဒကြီး ဆိုအသေကြောက်ကြ၏။
မိကျောင်းအရှင်ကိုမှတ်သစ်

အသားတုံးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အရည်ပျော်သွားရသည်။
ဤအထိ မိကျောင်းနှင့်ဆန္ဒကြီး ဓာတ်မတည့်ခြင်းပင်တည်း။

ရာဇဝင်မှာ ငမိုးချိပ်မိကျောင်းသည် မယ်ပွင့်မီးနေအိမ်သို့ဝင်စဉ်
အထိတ်တိတ်နုနုနှင့်ကိုကြောက်ခြင်းဟု အချို့ကရေးကြသည်။ ဓာတ်သဘော
အကြည့်လျှင် မိကျောင်းနှင့်ဆန္ဒကြီးသည် "ဓမ္မ" ဆိုတဲ့ ရန်ဘက် ဖြစ်နေ၏။

"အရှင်လိုချင် တက်ကင်းယု၊ အသေလိုချင် တက်ကင်းနုရိုက်"
ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားအရလည်း နန္ဒကြီးကို နံကောက်လျှင်(၇+၇)၊ ပေါင်း
ဆင်(၁၄)၊ တစ်လုံးတည်းကျွန်အောင် ပေါင်းသော် (၅)။ ၎င်းမှာ မိကျောင်း၏
ဥပုသဝတေးနံး။

မိကျောင်းကိုကြည့်လျှင် (၅+၂)၊ ပေါင်းလျှင် (၇)၊ ၎င်းမှာ နန္ဒကြီး၏ နံ၊
နုအိတ်ချင်း တက်ကင်းရိုက်မိနေ၍ မိကျောင်းနှင့် နန္ဒကြီးမတည့်ခြင်းဟု
အင်္ဂလိပ်စကားထောင့်အရ ဖွင့်ဆိုနိုင်သည်။

မိကျောင်းဖမ်းပုံ
မိကျောင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး အရေထူမာကြောလှ၍ ဓား လှံကို

ပဲအင်္ဂါကြားရင် ဆွေးထွပ်ထွပ်ပေး
ရသလိုမျိုး မြစ်နိမ့်မှာ မိကျောင်းပေါ်ရင်
ဆွေးတစ်ကောင် နှစ်ကောင် ဖစ်ချသော
လေ့လည်း ရှိ၏။ မြစ်နိမ့်ထဲ
မိကျောင်းရောက်လာရင် သိနိုင်တာက
ထိုဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ငါးပူတင်းတစ်အုပ်က
ဝိုင်းအုံ့၍ ပါလာတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလွယ်တကူ မပေါက်ပါ။ သို့သော် နေ့လက်ဖူးနှင့်ထိုးကာ ချက်ချင်းဖူးဝင်၏။ ဤအချက်မှာလည်း ဆန်းကြယ်လှသည်။ နေ့ဖူးအချွန်မှာ သံလိုက်ကြောသော်လည်း မိကျောင်းကို ဒက်ကန် စူးဝင်ရခြင်းမှာ နေ့လက်ဖူးနှင့်မိကျောင်း ဓာတ်မတည့်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ရေမှဆိုးများက မိကျောင်းရှိ သည်ထင်သော ရေရင်းအတွေ့ကောက်တွင် ဝါးပိုက်(လင်း)နှင့် ဆီးတားကာရံ၍ မယ်တော် .. မဟာကာ .. စလေ ..

ကတူးစသော သစ်မြစ်ဆေးအဆိပ်များကို ရေထဲရကြသည်။

၎င်းကို “မဟာကာတစ်ပေါက်၊ ထီးဝန်းလောက်၊ ရေအောက်ရနစ်တောင်” ဟု စာချိုးကြ၏။ မဟာကာဆေးရည်တစ်ပေါက်ကျလျှင် ထီးအဝန်းဝိုင်းလောက် ရေပြင်တွင်ပျံ၍ ရေအောက်သို့ ရနစ်တောင်အထိ အဆိပ်ဆေးပျံ့ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ မိကျောင်းမှာ ရေပေါ်သို့ ချက်ချင်းပေါ်ထွက်လာရတော့သည်။ ထိုအတူ အခြားသောရေနေသတ္တဝါများဖြစ်သည့် ငါး၊ ပုစွန် စသည်တို့မှာလည်း မူးဝေ၍ ရေပေါ်ပေါ်လာတော့၏။ ၎င်းတို့ကို ဖမ်းယူစားသုံးနိုင်သည်။ ဘေးဥပေါ် မရှိပါ။ သို့သော် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့်နာဗျားသူများ မစားရပါ။ စားမိက တစ်ကိုယ်လုံးဖောရောင်လာတတ်သည်။

အဆိပ်ကို အဆိပ်နှင့်ဖြေရသည့်သဘောအတိုင်း ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဆေးမိ၍သေသော အသား၊ ငါးချက်ပြုတ်ရာတွင် အငွေ့ခံမိုင်းတိုက်၍ ချွေးသက်သာရာရလေ၏။

စီးချင်းထိုးရသည်ကိုနစ်သက်သော သတ္တိကောင်းသည့် ရေမှူးတို့မှာမူ “သန္တတိ” ဟုခေါ်သည့် မှိန်းကိုသုံးကြသည်။ ၎င်းမှာ အသွား၌ အထိအထစ်များပါပြီး အရိုးတိုဝါးရိုးတစ်ချို့အရင်းတွင် အစိကြီးတစ်ထားကြသည့် မိကျောင်းထိုးရာတွင် မိကျောင်း၏ကျောနှင့်လည်ပင်းမှာ ဖာကြော

လှ၍ ပျော့သည့်ဝမ်းဗိုက်နှင့်နံဘေးကိုပစ်မှ ထိုးဖောက်နိုင်၏။ မိကျောင်းတို့၏ သဘောသဘာဝအရလည်း ရေငုပ်လျှင် မည်သည့်အခါမှတည့်တည့်ထုပ်၊ ရေတိုးပြီး ဦးစိုက်ချ၊ မငုပ်သည့်သဘောဖြစ်သည်။

မိကျောင်းရေငုပ်လျှင် မူလနေရာ၏အနောက်ဘက် လေးတောင်ခန့်အကွာတွင် အပြီးကိုသုံး၍ နောက်ဆုတ်ကာ ငုပ်တတ်ကြသည်။ ဤသဘောကိုသိသော ရေမှူးတို့က သန္တတိထိုးသောအခါ ငုပ်သည့်ဘက် (၆) ပေအကွာလောက်ကိုမှန်း၍ ထိုးစိုက်ချလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ မိကျောင်းနှင့် သူတစ်ပြန်၊ ကိုယ်တစ်ပြန်ကစားရခြင်းမှာ အသက်ကိုရင်းထားရသော အန္တရာယ်များလှသည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်၏။ သန္တတိထိ မိကျောင်းမှာ ဒက်ရာကြောင့် ရေအောက်ကြမ်းပြင်၌လူးလို့လှဲလေး သန္တတိဗျားက မိကျောင်းကိုယ်ထံ ရိုက်သွင်းသလိုဖြစ်လေ ဖြစ်နေ၏။

ဤတွင် ကြိုးအလျှော့အတင်းဖြင့် မိကျောင်းပန်းအောင် ပြုလုပ်ထုတ်သော ကျွမ်းကျင်မှုပညာပိုင်းမှာ အရေးကြီးလှပေ၏။

ရေကျောက်ချခြင်း

တချို့သော ရေဘုရင်မိကျောင်းကြီးတွေက အသက်သာ အသေခံရသည် အမိတော့မမ်း ထို့အတွက် အချိန်ဖြင့်ခေါင်းကို ရေအောက်ကြမ်းပြင်ထိ အသေ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ သစ်ရိုက်သွင်းလိုက်သည့်သဘော၊ ရေပေါ်ဘယ်တော့မှ ပြန်တက်မလာဆိုသော နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ လုပ်ဆောင်သောသဘော ဖြစ်သည်။

၎င်းကို “ရေကျောက်ချခြင်း” ဟုခေါ်၏။ ရေမှူးတို့တွေကလည်း မိကျောင်းရေကျောက်ချပြီဟုသိသည်နှင့် ဆက်မလိုက်ဝံ့တော့ပါ။ ရေမှာဘုရင်ဖြစ်သော မိကျောင်းနှင့်မှူးအကြား စည်းခြားလိုက်ခြင်းပင်။ သူ့ချည်းကိုယ်စည်း ရှိကြသည်။ ဆက်လိုက်လျှင် ထိုသူ ပြန်လမ်းမရှိ၊ ဘေးရန်ကြီးတစ်ရပ်နှင့် မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ရမည်ကို တထစ်ချ ယုံမှတ်ထားကြ၍ ဖြစ်သည်။

ကဆန်း၊ နယုန်၊ မိုးဦးကျွဲကာလများ၌ တောင်ကျရောင်၊ ခရေကြောင့် ဖြစ်ရေက မကြည်လင်း၊ အစိမ်းရောင်က ပြာနောက်နောက်ဖြစ်လာမည်။

ရေပိုများလာ၍လှုံ့တက်ကာ တာကျိုးကြ၍ ထိုအချိန်ကို "ရေပြာပေါက်ချိန်" ဟုခေါ်ကြသည်။

ဝဲအော်သံကြားရင် ရွေးတွေပစ်ချပေးရသလိုမျိုး မြစ်ရိုးမှာ မိကျောင်းပေါ်ရင် ရွေးတစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် ပစ်ချသောလေ့လည်း ရှိ၏။ မြစ်ရိုးထဲ မိကျောင်းရောက်လာရင် သိနိုင်တာက ထိုဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ငါးပူတင်းတစ်အုပ်က ဝိုင်းအုံ့၍ ပါလာတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငါးပူတင်းသည် အဆိပ်တောက်ဖြစ်စေ၍ လူများက စားလေ့မရှိ။ သူ့ကျောတွင် အနက်နှင့်အဝါကွက်ကြားများပါပြီး ငါးပူတင်းသွားများက ဆောက်ရံသဏ္ဍာန်ရှိကာ လွန်စွာထက်၏။ အကိုက်ခံရလျှင် အသားတွေ အကွင်းလိုက် ပါသွားတတ်သည်။ မြစ်ရောင်းဆိပ်မှာ ငါးပူတင်းအတွတ်ခံရလျှင် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်၌ မိကျောင်းရိုနေပြီဟု မှတ်ယူကြပြီး တချို့က ဆန္ဒင်းဖြူး၊ တချို့ သံပုံးတီးကာ ဆန္ဒင်းပိုင်းတိုက်ကြလေ့ရှိပါသည်။

မိကျောင်းသည်းခြေနှင့် နာနာရုပ်အစွမ်း

ညောင်ရမ်းခေတ်၌ အထူးထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ဗားမိုဆရာတော်ဘုရားသည် ကိုရင်ဘဝ၌ မြစ်ထဲမှ ကျောက်မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျောက်မိကျောင်း၏ပါးစပ်ထဲတွင် ကြေးနီပုရပိုဒ်များကိုက်ထားရာ ဗားမိုအလောင်းအလျာက အရှူးတစ်ယောက်ကို သွားယူစေရာ ပုရပိုဒ်ကိုရ၏။

ပုရပိုဒ်ပါအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း ထွက်ရပ်ပေါက်ဘဝရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဝိဇ္ဇာရေ ဂန္ထီရအတတ်ပညာများ၌ တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍပါဝင်နေသော ဆေးကဏ္ဍ၌လည်း "နာနာရုပ်ဆေးများ"သည် ထိပ်ဆုံးအဆင့်၌ နေရာယူထားပါသည်။

ယခုဖော်ပြမည့် နာနာရုပ်ဆေးအစီအရင်၌ အောက်ပါပစ္စည်းများ လိုအပ်ပါသည်။

- (၁) မိကျောင်းသည်းခြေ၊ (၂) စပါးကြီးသည်းခြေ၊
- (၃) ဖားပြုတ်ကောင်လုံး၊ (၄) ကြွက်စုတ်ကောင်လုံး။

- (၅) အိမ်မြောင်ကောင်လုံး၊
- (၆) လေပွသစ်ရွတ်၊
- (၇) ရေမျောတုတ်၊
- (၈) လူရိုး၊
- (၉) ကျားရိုး၊
- (၁၀) ဆင်ရိုး၊
- (၁၁) မြင်းရိုး။

ဤဆေး(၁၁)ပါးကို အမျှကြိတ်ရမည်။

ကြိတ်ရာ၌ ကျောက်ပြင်တွင် ကျောက်ခဲဖြင့် ကြိတ်ရမည်ဖြစ်ပြီး

ဆေးကြိတ်နေမှ အချိန်အခါ နက္ခတ်ကောင်းကြုံရမည်။ ထိုဆေးတော်များကို နည်းမှန်လမ်းမှန် အစီအရင်၊ အစီအမံများပြုပြီးပါက ဝါးကျည်တောက်၌ ထည့်ထားရမည်။

ထိုဆေးတော်ကို -

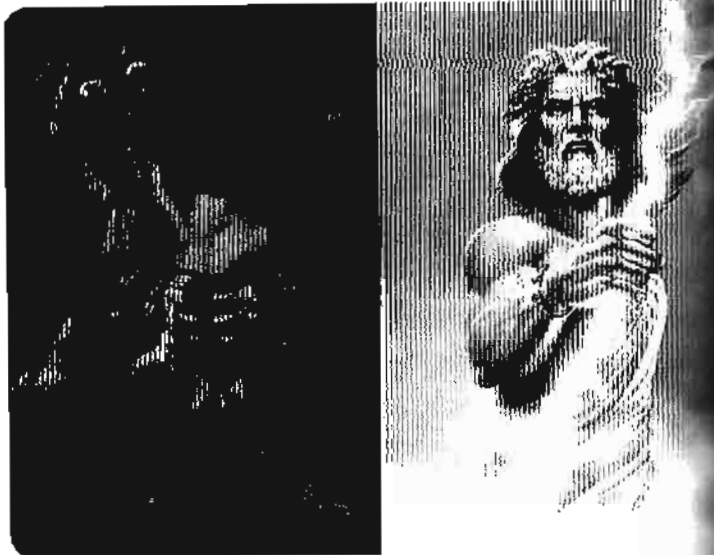
- မန်ကျည်းရွက်၌သုတ်ကာ ပိတုန်းဖြစ်၏။
- မိမိလက်တွင်သုတ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်က လာဆွဲသော်

ဖြစ်ပါသွားသည်ဟု ထင်မှတ်စေ၏။

- နီးကို လိုရာအရပ်ယက်၍ ဆေးသုတ်ကအရှင်ဟု ထင်မှတ်၏။
- အိုးနှုတ်ခမ်းပတ်လည်တွင်သုတ်၍ ရေ၌နှစ်သော် ရေဖင်း။

နာနာရုပ်ဆေးဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိဉာဏ်ရှိသလို များစွာဆွဲတွင်

နတ်တကာတို့ရဲ့ဘုရင် ဇနတ်မင်းကြီး

ဇေးဟောင်းဂရိလူမျိုးတို့အခေါ် ဇနတ်မင်းကြီး။ ဇရာမသားအခေါ် ဂျူပီတာနတ်မင်းကြီးဟာ နတ်ဘုရားတို့ရဲ့ဘုရင် ဧကရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဂရိနိုင်ငံမြောက်ဘက်က ဆီးနင်းများအလှည့်မပြတ်စုလွှမ်းလွှတ်တို့ အိုလန်းပပ်စ်တောင်ကြီးမှာ စံပျော်နေထိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။

ဇနတ်မင်းကြီးဟာ ဧကရာဇ်တစ်ရပ်ကို စိုးစိုးအုပ်ချုပ်သူဖြစ်ပြီး ဝရမိန်လက်နက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တယ်လို့ ကိုးကွယ်သူများက ဆိုကြပါတယ်။ ဇနတ်မင်းကြီးကို အမျိုးမျိုးခေါ်ဆိုကြသလို သူ့မှာ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးရှိတယ်လို့လည်း ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ဇနတ်မင်းဟာ လျှပ်စစ်စိုးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုလည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိကြတဲ့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံများရဲ့ကောင်းကျိုးစောင့်ရှောက်ပေးသူလို အယူရှိကြပါတယ်။ စစ်ဘုရင်ကြီးများ အာကာဇ်များ၊ အုပ်ချုပ်သူများနဲ့ တရားသူကြီးတွေဟာ တာဝန်တွေဆောင်ရွက်ခါအခါမှာ ဇနတ်မင်းကြီးကို တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းလေ့ရှိပါတယ်။

ဇနတ်မင်းလို့ခေါ်ကြတဲ့ ဂျူပီတာမှာ နတ်မိဖုရားများနဲ့ လူအား

မိဖုရားများစွာရှိသလို၊ သားသမီးများလည်း အများအပြားရှိတယ်လို့ ဇေးဟောင်း ဂရိလူမျိုးတို့က ယုံကြည်ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေထဲမှာ ကျော်ကြားတဲ့ နတ်ဘုရားတွေကတော့ ဇနတ်သား အပိုလို၊ လနတ်သမီး အားတီမစ်(ဒိုင်ယာနာ)၊ ဟားမီး (မာကျူရီ)၊ အေးရီး(မားစ်)၊ ဟီးဗီးတို့အပြင် အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးတို့ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်သမီးများလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဇနတ်မင်းကြီးဟာ သေသေးကနေ လွတ်မြောက်လာပြီးမှသာ နတ်တကာတို့ရဲ့ ဘုရင်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ဇခင်ဟာ တရီးနပ်(ဆက်တန်)နတ်မင်းကြီးဖြစ်ပြီး ကရီးနပ်ဟာ သူ့စဉ်းစိမ့်ကို သားတော်များက လှယူမယ်လို့ ဟောကိန်းထွက်ခဲ့တဲ့အတွက် မွေးဖွားလာတဲ့ သားတော်တိုင်းကို အကောင်လိုက်ဝါဒ်မြို့ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇနတ်သားလက်ထက်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ မယ်တော်ရီအာနတ်သမီးရဲ့ ပရိယာယ်ကြောင့် မမည်းတော်ရဲ့ သေးရန်ကနေ ကင်းလွတ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဇနတ်သားအရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ မမည်းတော်ကို မြန်လည်ယှဉ်ပြိုင်လာပြီး တရီးနပ်နတ်မင်းကြီး ဝါဒ်မြို့ထားတဲ့ သူ့အစ်ကိုတော်တွေကို မြန်အန်ထုတ်စေကာ မမည်းတော်ကို နန်းရပြီး ထီးနန်းအစိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်ပြီးတဲ့အခါမှာ လောကတစ်ခုလုံးကို စိုးစိုးနိုင်ခဲ့ပြီး နတ်တကာတို့ရဲ့ဘုရင်အဖြစ် သရဇဆောင်းခဲ့ပါတယ်။

ဇနတ်မင်းရဲ့ နောင်တော်များဖြစ်ပြီး မမည်းတော်ကို နန်းရခဲ့တဲ့ ဟာလမှာ ပါဝင်ကူညီခဲ့ကာ လက်ရှိအချိန်ထိလည်း ဇနတ်မင်းနဲ့အတူ အချိန်အဝကြီးမားကြသူများကတော့ ပိုဆိုင်ဒွန်(နတ်ပတ္တန်)၊ ပလုတို(အစ်)တို့ဖြစ်ပြီး ဇနတ်မင်းကြီးက သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်ပယ်တွေကို ခွဲဝေပေးထားတဲ့ နောင်တော် နတ်မင်းများဖြစ်ပါကြောင်း။

နန်း ဝမ်း အိမ်
၆၄၂-၀၀၈ ဂီလမ်း
၇၇၃၀၅၇၂၂၄

ဥံမြ

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

- ဥံမြ၏သမိုင်း...
- တောတောင်ကို အစိုးရလွှာ လေ့လာနိုင်ခဲ့တာ
- တောခြောက်စဉ် ထူးဆန်းစွာ ကျောက်လာသည့် ဆေးသမား ဝှက်ကလေး...
- ကျည်ပြန်နှင့်ပစ်ခတ်လျှင် မည်သည့်မကောင်းဆိုးဝါးမှ မခံနိုင်...။

(၁)

မှန်သည်း

ပြောက်ပြားလှစွာ တောပြင်းများ

လူများသည် မီးတုတ်များ

ကိုယ်စီကိုင်ကာ

ကြောက်မက်စွာအသံနက်ကြီးများဖြင့်

ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်

သတ်ဖြတ်ရန် ပိုမိုနီးကပ်စွာ

သွင်းကပ်လာပေပြီ။

ကောင်းကင်ယံတွင် လေးလံဆီင်းအိစွာ ရွေ့လျားနေသော မိုးတိမ်တိုက်များသည် ညိုညစ်ညစ်သိုးအုပ်ကြီးသဖွယ် အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေခဲ့သည်။ အမှောင်ထုခပ်ပါးပါးသည် အလင်းစက်ဟူသော ကို မြူမှုန်တစ်မှန်စာမျှပင် မကျန်အောင် လက်စသိမ်း စုပ်ချိုးစပြုပေပြီ။

လေပြင်းတစ်ချက်ခုတ်လိုက်သည်နှင့် သစ်ရွက်များသည် အထူထူတကြားဖြည့်သံပေးကာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသွားပုံမှာ ညာသံပေးအော်ဟစ်လိုက်သော တောစောင့်တစ္ဆေညာဉ်သားများနှင့် သက္ကန်တူသည်။ လေထဲတွင် ညိုစိုစို ပုတ်အက်အက်ရန်သည် တစတစ သိပ်သည်းမှောင်မိုက်လာသောညကို ကြောက်မက်စွာ အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ထွေးပိုက်လာပေပြီ။

လေသည် တောအုပ်ကိုဖြတ်ကာ သစ်ရွက်များကို ပွတ်သပ်ကြည့်စယ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုလှစန်း၊ ကိုမြင့်တို့သည် ရိုးမတောင်ခြေ၏တောအလယ်တွင် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတစ်စုသည် မြင့်မားလှသော ရေသဇန်းပင်ကြီး၏ (၂၀)ခန့်မြင့်သောနေရာ၌ရှိသည့် လင့်စင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ညှပ်

ရေသဇန်းပင်မှည့်ရွှမ်းစအချိန်မှီ ရိုးမအတွင်းမှ ကျက်စားနေသော တောဝက်အုပ်သည် အုပ်စုဖွဲ့ကာ လာရောက်စားသောက်တတ်သောကြောင့် ဤတောဝက်ကိုပစ်ခတ်ရန် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ခန့်ကပင် ရိုးမတောထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တောဝက်အုပ်သည် ရေသဇန်းသီးကြွေများ၊ ဆီးဖြူသီးကြွေများတို့ လာရောက်စားသောက်တတ်နေရာ ယင်းအသီးများလှိုင်လှိုင်ပေါ်တက်သည့် မိုးအကုန်ရာသီတွင် အုပ်စုလိုက်ဆင်းကာ လာတတ်ခြင်းဖြစ်ပေရာ တွန့်တော်တို့က စောင့်ကြည့်ပစ်ခတ်ကြခြင်းပင်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပေရာ ရုံးပိတ်ရက်(၃)ရက်တွင် ရုံးတွင်း၌ အလုပ်ပါးလျားလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးနှင့် ထားရစ်ခဲ့ပြီး ညီအစ်ကိုတော်များရှိရာ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ၊ ဒရယ်ဗျူကျေးရွာသို့ အမဲပစ်အဖော်လိုက်ရန် ရောက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတော်များကလည်း အမဲပစ်အလည်လာရန် အတန်တန်ဖိတ်ခေါ်နေပေရာ ဗဟုသုတအလိုမှာ ရောက်လာခဲ့ရပေသည်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်များသည် တောင်ယာလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ မျှစ်ချိုး၊ သစ်ရတ်လုပ်ငန်းများကိုသာမက အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို အမဲလိုက်လေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမဲလိုက်တစ်ကြိမ်လောက်ဖြင့်သာဖြင့်လိုက်ပါရန် စိတ်အားထက်သန်နေသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တကယ်တော့တောင်ထဲတွင် အမဲလိုက်သောအခါ ဝိမိအတွက် အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ပြောင်၊ တောခွေး၊ ဝက်စံစသည်တို့သည် လူကိုအန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်သာမက ဉာဏ်များသောတိရစ္ဆာန်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့(၃)ယောက်သည် တောထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်ညအိပ်ခရီးသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပေ၏။ ယနေ့ထိ ရှေ့ပေါက်တစ်ကောင်၊ ယုန်ငါးကောင်မျှသာရသေးရာ တွက်ခြေမကိုက်ဟု ကိုလှစန်းက ညည်းနေသည်။ သူတို့သည် ယုန်သားကို အရေခွံဆုတ် ဆား၊ယမ်းစိမ်းနယ်ကာ ကြားညှပ်ရန် ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ရေကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပြုလုပ်ကာ ဝမ်းတွင်းသားများကို ညနေစာအဖြစ် စားသောက်ကြပြီးပြီ။ ယင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ခန္ဓာတို့ယ်

မှ အရိအချွဲ၊ အကြွင်းအကျန်များ၊ ဖန်ရန်များက အနံ့ဆိုးများအဖြစ် ရနေခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ရန်ကုန်သားကြီးချဲ့တောလိုက်ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်... ဒီညဆို ကျွန်တော်တို့ ဒီတောထဲမှာ နှစ်ညအိပ်ရမယ့်ညပဲ။ တစ်လောကလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ညပဲများ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ လသာရက်မို့လို့ တော်သေးတယ်။ လမိုက်ရက်ဆိုရင် မတွေ့ပုံစရာဘဲနော်... ကိုမြင့်နိုင်”

ကျွန်တော်စကားဆုံးလျှင် ကိုမြင့်နိုင်သည် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် -

“အစ်ကိုတို့က ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးနေလာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြရတော့ ရိုးနေပါပြီ... ကိုလွင်၊ ဒုက္ခ သုက္ခလည်း ချောက်၊ ပျော်စရာလည်း ကောင်းတဲ့ဒေသပါ... အသက်အန္တရာယ်ကတော့ နီးတာပေါ့... လျှင်သူ စားစတမ်းပဲကွ... အမဲလိုက်ရင်းသေတဲ့လူတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးပေးပြီး အမဲကြီးတွေရ၊ ချမ်းသာသွားသူတွေလည်း ရွာထဲမှာ ဟန်နီပန်နီပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အေးမြသော ထိတွေ့မှုကို ထိတွေ့ခံစားရင်း လင့်စင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ရနစ်နာရီရှိပေပြီ။

ထိုစဉ် တဖြောဖြော လေပြင်းတိုးသံထွက်ပေါ်လာပြီး သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များသည် ကစဉ့်ကလဲ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကာ လင့်ထိုးထားသော ရေသဇန်းပင်ကြီးပင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်လှုပ်လိုက်သလို တုန်၍သွားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟ... လေတိုက်တာက နည်းနည်း... သည်ပင်ကြီး တစ်ပင်လုံးတုန်ခါသွားတာ ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“လျှင်လှုပ်တာလား... ကိုမြင့်နိုင်”

ကိုလှဖုန်းသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဟိုသည်လျှောက်ကြည့်နေသည်။

“ဟော... ဟော... လှုပ်နေပြန်ပြီဟေ့...”

မှန်ပေသည်။ လေမတိုက်ပါဘဲလျက် သစ်ပင်တွေက လှုပ်ခတ်

နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မုဆိုးဝတ္ထု၊ စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းများ တို့အတော်အတန် ဖတ်ရှုလေ့လာထားပေရာ ရင်ထဲမှာ တောခြောက်၊ တောမှောက်တာများလားဟု အထိတ်တလန့်တွေ့နေမိသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှန်းမသိသော ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းလဲမှုအတွက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ လရောင်ရွန်းပနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသော်လည်း မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်သွားပြန်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းကလည်း မကြာခင် တျာရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်တစ်ခုကို ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိလိုက်ရပေသည်။

(၂)

ညကား တစတစ မှန်ရီအေးစက်လာသည်။ လရောင်လင်းလင်းနှင့် ကြယ်ရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်နေရပေသည်။ လရောင်စိုစို ထိန်းထားသော သစ်ပင်ထိပ်များရှိ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များသည် ရေခဲမှုန်သီးသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ယခုအချိန်ထိ မည်သည့်တောဝက်မျှ ရေသဇန်းပင်အောက်သို့ မလာသေးချေ။

လေအသွေးတွင် တောတောင်၏ဆွတ်ပျံ့သောရနံ့နှင့် ချော့ချော့ထား တစ်ခါတရံ ညှို့ဖိုရနံ့များကလည်း အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျွန်တော်တို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက်ကြီး

မိသည်။ ကိုလှစုန်းသည် သေနတ်မောင်းကိုအသံမကြားရအောင် အသား
မောင်းတင်လိုက်သည်။

မြင်းရွာသံများသည် တစ်စတစ်ကျယ်လောင်လာသည်။ ကျွန်တော်
တို့ လင့်စင်အနီးသို့ မြင်းရွာသံများ ရှဉ့်ကပ်တိုးစေ့လာသည့် အနေအထား
ပင် ဖြစ်သည်။

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..”

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..”

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..”

“ခွပ်..ခွပ်..”

“ဟေး..ဟေး..ဟေး..ဟေး..”

“ဝေး..ဟေး..ဟေး..”

မြင်းရွာသံများ၊ လူစုလူဝေးဖြင့် ညာသံပေးအော်ဟစ်လိုက်သော
အသံများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်းရွာသံများ၊ လူသံများသည် အသံ
ခရီးကိုသွားနေကြသည့် လူများပေနည်း။ ညဉ့်နက်ချိန်မှာ ကြမ်းတမ်း
ထန်သော ခရီးတောလမ်းတွင် မည်သို့များလမ်းထွင်လာသည့် လူများ
နည်း။ ထူးဆန်းလှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကာ အသံတွေ ထွက်ပေါ်
ရာထိသို့ ငေးမျှော်ရင်း လျှောင်အိမ်ထဲမှအသတ်ခံရတော့မည့် များ
တစ်ကောင်လို တုန်ခိုက်နေမိတော့သည်။ ထိုစဉ် ညာသံပေးအော်
လိုက်သော လူအုပ်စုကြီး၏မှ တဖြည်းဖြည်းလင်းထိန်လာသော မီး
တွေကိုပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးတုတ်တွေပင် ဖြစ်သည်။

အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပေပြီကော။ သူ
သည် အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် တောလမ်းခရီးကိုဖြတ်သွားမည့်သူများ
လော။

“ဟိုက်!.. ပြဿနာပဲ.. ကိုလွင်၊ တောမှောက်ပြီ..”

“ဟင်!...”

ကျွန်တော်သည် လန့်ဖျန်သွားကာ ခြေမတိုင်မီ၊ လက်မတိုင်
ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား၊ တောမှောက်တာတဲ့..”

တောမှောက်တောခြောက်ခြင်းကို စာထဲမှာသာ ဖတ်ရှုဖူးသည်။
လူဝေးနှင့် ညာသံဟစ်နေသောအသံများသည် လင်းထိန်သောမီးတုတ်
ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လင့်စင်ရှိရာသို့ စုဝေးတိုးကပ်လာနေကြပြီတကား။

“ဘုရား.. ဘုရား၊ လတ်စသတ်တော့ ငါတို့လင့်စင်ရှိရာကို လာ
ကြတာပါကလား.. လူ အစိတ်သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်”

မှန်ပေသည်။ မြောက်မြားလှစွာ တောမြင်းများ၊ လူများသည် မီး
သံများကိုယ်စီကိုင်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးများဖြင့် ကျွန်
တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန် ပိုမိုနီးကပ်စွာ ရှဉ့်ကပ်လာပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ကိုမြင့်နိုင်မှာ မြင်းသံ၊ လူသံ
များကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားလေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက်
အင်မြဲကိုဖယ်ကာ ထထိုင်ပြီး..

“ဆုည့် ဆုည့်နဲ့.. ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ..”

“မြင့်နိုင်.. ငါတို့တော့ တောခြောက်ခံရပြီကွ။ ဟိုမှာ တို့ကို မြင်း
တွေကော၊ လူတွေကော ဝိုင်းထားကုန်ပြီ..”

“ဟိုက်!...”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော လူထူးလူဆန်းတစ်စုသည် အလှေလိုက်
အသံအုပ်နယ် ကျွန်တော်တို့ကို ပတ်လည်ဝိုင်းရံထားကြပေပြီကော။

ကိုလုစုန်းသည် ရိုင်ဇယ်သေနတ်ကို ကျွန်ကျစ်ပါအောင်ဆောင်
ညာသံမေးကာ လင့်စင်ရိုရာသို့ တိုးကပ်လာသော ကိုက်ဝါးဆယ်ခန့်အထူ
လူစုလူဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း -

“ဒါဟာ ငါတို့တောထဲဝင်ကတည်းက လမိုင်းမတင်မီခိုလှုံ
ကြည့်စမ်း... သရဲတွေ၊ နာနာဘာဝတွေ၊ တို့ကိုသတ်တော့၊ ဖြတ်တော့
အတိုင်းပဲဟေ့... စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ကွား၊ တစ်ယောက်မှ အေး
မဆင်းနဲ့၊ ကိုလွင်... လောက်လေးစွ ပစ်တတ်တယ်မှတ်လား... လွယ်အိ
ထဲမှာ သံဂေါ်လီနဲ့ လေးစွရှိတယ်... ယူထား...”

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ ရှိတ်ရွဲထားသော
လွယ်အိတ်ကို ခြုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့လမိုင်း မတင်မီဘူး”

“ဪ... လမိုင်းတဲ့...”

အစ်ကိုတွေ ပြောပြထားဖူးသည့် လမိုင်း၊ လမိုင်းဆိုသည်
တောတောင်ကိုအစိုးရသော နတ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ အောက်နတ်တစ်
ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ လမိုင်းနတ်၊ လမိုင်းနတ်တင်ခြင်းဟုဆိုလျှင် မုဆိုး
မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရသောကိစ္စဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဒေသအလျောက် လ
နတ်တင်ပုံ၊ ပသပုံချင်း ကွဲပြားခြားနားကြသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်
အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။

လမိုင်းနတ်တင်ခြင်းမှာ
အစိုးရသော အန္တရာယ် ကင်း
မင်းစေရန်နှင့် တောမှောက်ခြင်း၊
အာလန်ခြင်း တောမှာခြင်း မဖြစ်စေ
ဖူး သားကောင်ရရှိစေရန် ကွင်းပိုင်း၊
အောင်ပိုင်နှင့်အောက်နတ်များ နာမည်
အောင် ကွယ်လွန်ပြီး မုဆိုးများအား
အိုင်တည်ပသလို၍ တောင်းခံသည့်
အိစ္ဆာပင် ဖြစ်သည်။

လမိုင်းတင်ရာတွင် အရက်
အင်အားရှိ၊ ထမင်းဦးပေါင်း တစ်ထုပ်၊

အိုင်တည်အစမ်း တစ်လုံး၊ ဖယောင်းတိုင်း စီးကရက်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်း စသည်
အစားအစာများဖြင့် တင်မြောက်ပသကြရသည်။

မိမိ အမဲလိုက်သည့်တောရှိသစ်ပင်ကြီးကြီး (သို့မဟုတ်) သစ်ငုတ်
အပင်တို့တွင် ဝါးဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သစ်ငုတ်စိုက်၍ ဖြစ်စေ၊ စင်ကလေးတစ်ခု
အင်အားရှိပါသည်။ အရက်ကိုခွက်ဖြင့် ငွဲပေးထားကြရသည်။ စီးကရက်ကို မီးညှို့
အရသည်။ ထမင်းဦးပေါင်းကို ဇွင့်ထားရသည်။ ဖယောင်းတိုင်းမီးထွန်း
အရသည်။

ထိုကဲ့သို့ စီရင်မှုပြီးစီးသွားသောအခါ သေနတ်၊ လေး၊ မြားများကို
အိတ်ထဲထည့် ကျည်ဆံများဖြင့်မောင်းတင်ကာ အလိုက်သင့် လုံခြုံစိတ်ချစွာ
အောင်ထားရပါသည်။ ထို့နောက် လမိုင်းနတ်တင်ထားသူက စင်ရှေ့တွင်
အောင်ကြောင့် ထိုင်ကာ ငွဲထားသည့်အရက်ခွက်ကို မြှောက်လျက် ပသ
အတောင်းရပါသည်။ ထိုနောက် -

“တောပိုင်... တောင်ပိုင်... အဘိုးခင်ဗျား၊ ဤအရပ်သို့ တပည့်
အားမြေးတို့ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ တပည့်သားမြေးများက ရှိရပြီ၊ ခဲဘွယ်၊
အရက်တို့ဖြင့် ပသပူဇော်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ပူဇော်သည်မှာ အဘိုး၏နယ်မြေအတွင်း၊ သားဘောင်
အရပ်၌ဖြစ်ပါကြောင်း၊ တောတွင်း အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး၊ မြေလင်းမှစကာ

သား
အားရှိလှ၍ သက်ကြီးကြီး
ပိုင်ပိုင်ကား ကပ်ကပ်ပင်ပင်ကားသား
ပိုင်ပိုင်သည့် မြေပိုင်လှလှယ်
နက်ကြီးကြီး မှယ်ကြီးကြီး
တပည့်ပင်ပည့်ပင်ပင် အရပ်ထဲ
အားရှိသောမြေပင်
အား ခဲ ဖြစ်ပွားကပ်သည်။

ရမည် မသိဘဲ ကြောက်လန့်နေ
သည်။ ကိုမြင့်နိုင်တို့ ညီအစ်ကို
ယောက်ကတော့ ကြောက်လန့်
မရှိဘဲ ပြန်လည်တုန်ပြန် ပစ်ခတ်
ပြင်ဆင်နေကြပေသည်။ ကျွန်တော်
မှာ ကြောက်ရွံ့ကာ ဒူးနစ်ဖတ် ရိုက်
ပေပြီ။

သည်လို တောခေါင်ခေါင်
ညဉ့်နက်နက်ကြီးမှာ မြင်းကိုယ်
နှင့် ရှေးဟောင်းအဝတ်အစား ထင်
ထားသော လူထူးလူဆန်း အုပ်စုကြီး
သည် ဘယ်ကနေ ရောက်ရှိလာ
သနည်း။ ထိုအုပ်စုကြီးကို ဦးအောင်

လာသော ခပ်ကြမ်းကြမ်းမိန်းမကြီးသည် မည်သူနည်း။

“ပစ်ကြပါစတုလား..”

“တိုက်ကြပါစတုလား ဟေ့..”

ရှေ့ဆုံးမှ မိန်းမကြီး၏အော်ဟစ်သံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ဦးခနဲ ဦးခနဲ
အသံများနှင့်အတူ မြားတံများ၊ လှံတံများသည် လင့်ဆီသို့ရောက်လာ
တော့သည်။ အံ့သြစရာကောင်းသည်ကား သစ်ပင်ပေါ်ရှိ လင့်စင်ပေါ်
လက်နက်များရောက်မလာဘဲ သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ တစုတစုပြုတ်ကျ
ပင် ဖြစ်သည်။ လူသံ၊ မြင်းသံများကလည်း တဝေးဝေးမြည်ကြွေးကာ တောင်
တစ်ရလုံး ပြိုကျတော့မည်ကဲ့သို့ တသိမ့်သိမ့်တုန်လှုပ်နေပေသည်။

“သရဲ.. တစ္ဆေတွေကွ.. ခဏစောင့်ကြည့်ဦး”

“ဟင်.. သရဲတွေဟုတ်လား.. အစ်ကိုမြင့်နိုင်”

“ဟုတ်တယ်.. ငါ့ညီ၊ ခု ဒီတစ်တွေ လမိုင်းနတ်မတင်ခဲ့လို့
တစ္ဆေတွေ ခြောက်နေတာ၊ လင့်ပေါ်က ဆင်းရင်အသေပဲ..။ ဘယ်လိုနည်း
မဆို ဆင်းစို့မစဉ်းစားနဲ့ ငါ့ညီ..။ စောင့်ကြည့်ဦး.. သင်းတို့ ဘာလုပ်
ဆိုတာ..”

ကျွန်တော်၏တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ဤလိုကိစ္စမျိုးမကြုံဖူး
ဘဲဖြင့် ဝါတော့ အမဲပစ်လိုက်လာတာ မှားလေပြီဟုတွေးကာ နောင်တရ
နေမိသည်။ အောက်မှမိန်းမကြီးနှင့်တကွ လူအုပ်ကြီးသည် လင့်စင်ပေါ်သို့
ကြည့်ကာ အော်ဟစ်ဆူညံစွာ ကြိမ်းမောင်းလှုပ်ရှားကြလေသည်။

“မကြောက်နဲ့ ကိုလွင်..။ ခွေးကောင်တွေကို ဝါတို့လုပ်ပြမယ်။
ထိုမှာ ကျည်ပြန်တွေပါလာတယ်။ ဒါ တောမှောက်နေတာ၊ နာနာဘာဝ
တွေကွ”

ကိုလုဖုန်းက အားပေးသည်။

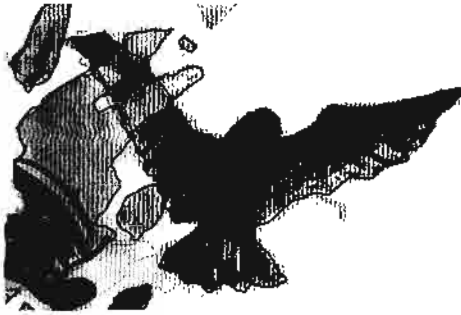
ကျည်ပြန်ဆိုသည်မှာ သေနတ်ထိမှန်၍သေဆုံးသွားသော တော
သိရတ္တန်ကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပြန်လည်ရရှိသော ကျည်ဆံထိပ်စူးကို
ပြန်လည်ပြုပြင် အသက်သွင်းထားသောကျည်ဆံ ဖြစ်သည်။ ထိုကျည်ဆံ
နှင့်ပစ်ခတ်ပါက မည်သည့်တိရစ္ဆာန်၊ မကောင်းဆိုးဝါးမှမခံနိုင်ဟု ယုံကြည်မှု
ရှိကြပေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ ဂါထာတော်များ
ဆိုခွတ်ဆိုရန် သတိရပေတော့သည်။ သရဏဂုံ(၃)ပါ။ နမောတဿ၊ သံ
ဓမ္မေ စသည့် ဂါထာတော်ပြုတ်များကို ကျယ်လောင်စွာခွတ်ဆိုရန် စတင်
ပြင်ဆင်ကာ ခွတ်ဆိုခြင်းကို စတင်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ဂါထာခွတ်ဆိုမှု မိနစ်အနည်းငယ်ထိကြာသွားသော်
လည်း အောက်မှနာနာဘာဝအုပ်စုကြီးသည် နောက်ဆုတ်မသွားမည့်ပြင်
အရှေ့မှမိန်းမကြီးက ပို၍ ပို၍ ကဲသထက် ကဲလာပေတော့သည်။ ကျွန်တော်
အ ဂါထာများကို အဆက်မပြတ် ခွတ်ဆိုနေမိပေတော့သည်။ ကြောက်က
သည်ကြောက်၊ ထူးဆန်းလှသော အတွေ့အကြုံရှိ ဂါထာများကိုမမှားအောင်
သတိပြု ခွတ်ဆိုရလေတော့သည်။ သည်ကြားထဲ အယောင်ယောင်၊ အမှား
အယွင်းဖြစ်နေသေးသည်။

ဆူညံ၊ ဆူညံအသံများကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိပ်တန်းဝင်နေကြ
သော ကျေးငှက်သာရကာများလည်း ရှုတ်တရက် နှိုးထလာကြကာ လှုပ်လှုပ်
ဖြစ်လာကြပြီး ဟိုသည် ပျံသန်းကြကုန်ပေသည်။ တောစပ်မှ ခွေးအုပ်စု၏
ရှုတ်ထရက် စူးစူးဝါးဝါးအူသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ပေါ်လာတော့သည်။

ညာသံပေး အော်ဟစ်နေကြ
သော သရဲတစ္ဆေအုပ်စု၏
အသံများကလည်း အဆတ်
မပြတ် ..

ထိုစဉ် ထူးဆန်း
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း

ရိုရာသို့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ရုတ်တရက် လာနားကာ အောက်ပါအတိုင်း
သာယာစွာ မြည်ကြွေးလိုက်လေတော့သည်။ အကောင်ထည်ကိုတော့
မမြင်ရပေ။

“ဦး..ဦး..ဦး..”

“ဦး..ဦး..ဦး..”

“ဦး..ဦး..ဦး..”

အကောင်အထည် သေးငယ်သော်လည်း ငှက်ကလေး၏
ကြည်လင်ပီသသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရုတ်ဆိုနေဟန် “ဦး..” ဟူသော
အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော တော၏အလယ်တွင် ထူးဆန်းပီသစွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငှက်ကလေး၏ “ဦး” ဟူသော မြည်တွန်သံထွက်ပေါ်လာသည်
နှင့် ဆူညံအော်ဟစ်ပွက်လော့ရိုက်နေကြသော လူထူးလူဆန်းအုပ်စုသည်
ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်သွားသည်သာမက
မလှုပ်မရှုတ်ဖြစ်သွားကာ အသံလာရာသစ်ပင်ထက်သို့ မျက်နှာသေများဖြင့်
လှမ်း၍ ကြည့်ရှုနေကြပြန်သည်။ တစ်ချို့မတုန်မလှုပ်ဝေးမောလျက် ..

“ဟ..ဆေးသမား ငှက်လေးကွ .. သရဲတွေဆိုတာ သေရာပြီ
ကဲ .. ကျည်ပြန်နဲ့ပစ်မယ် .. မြင့်နိုင်”

“ပစ်ကွာ .. မိန်းမကြီးတို့ မှန်အောင်သာ ပစ်ကွာ ..”

“စိတ်ချ .. မြင့်နိုင်၊ ကျည်ပြန်ရဲ့ဒဏ်ရာကို ခံနိုင်ရင်ပဲပေါ့ကွာ”
ကိုလုစုန်းသည် လျှင်မြန်သွက်လက်စွာဖြင့် ရိုင်ဇယ်သေနတ်
ပြောင်းလဲလှတ်ထဲသို့ ကျည်ပြန်ကျည်တစ်တောင့် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးသမားငှက်ကလေးကလည်း အဆတ်မပြတ် မြည်တွန်
နေဆဲပင်တည်း။ လူအုပ်ကြီးသည် အသံမထွက်ဘဲ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

ကိုလုစုန်းသည် ဆယ်ကိုက်ကျော်ကျော်မျှသာဝေးသည့် ပစ်ကွင်း
အစ်ခုကို အလွယ်တကူပင်ထိုးချိန်ကာ လူအုပ်စုကြီး၏ရှေ့ဆုံးမှ မားမား
ဆတ်ဆတ်ရပ်ကာ မအော်ဟစ်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ကြောင်စိစိရပ်နေသော မိန်းမ
ကြီး၏ရင်ဝကို သေနတ်ပြောင်းဖြင့်ထိုးချိန်ကာ လှလှတတမောင်းကို ညှစ်ချ
လိုက်လေသည်။ မိန်းမကြီး၏ရင်ဝကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားကာ -

“ဒိုင်း..”

“ဂူး..ဝါး”

“အား..အီး..”

ထူးဆန်းသောလူအုပ်စုကြီးထိမှန် နာကျင်၍ မရှိမဆုံးအော်ဟစ်သံ
များ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအခါ ဇောဇောပိုင်းက ရွေးဘီလူးကြီး
ဆန်ပီသကဲ့သို့ဖြစ်နေသော မိန်းမကြီးသည် တုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွားသည်။
ဆော်သံသည် လူတစ်ယောက်၏အသံနှင့်မတူဘဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏
အိုမဆုံးအော်သံနှင့် တူနေသည်။ လူအုပ်စုသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်
သွားတော့သည်။

“အာကျယ်မကြီးတော့ လဲသွားပြီ၊
မျက်ကောင်းထဲသွားတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် ကိုလုစုန်း
သည်နောက်ထပ် ကျည်ပြန်တစ်တောင့် ပစ်သွင်း
ရန် ကျည်ဖလှယ်ထဲသို့ ကျည်အသစ်ကို
ချွတ်ပြန်စွာထည့်ကာ ရုတ်တရက် ပြိမ်သက်
သွားသော လူအုပ်စုထဲသို့ ထိုးချိန်လိုက်
သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးသမား ငှက်
ကလေး၏ “ဦး” အော်မြည်သံ
ကလည်း အဆတ်မပြတ် ပေါ်
ထွက်နေဆဲပင်။ အားနှင့်ဟန်နှင့်

ဝိသကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်နေပေတော့သည်။

“ ညှပ် .. ”

“ ညှပ် .. ”

“ ညှပ် .. ”

ကျွန်တော်သည် အံ့သြထူးဆန်းစွာ ငေးကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် လူအုပ်ကြီးသည် ဖရိုဖရဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ မတ်တတ်မှ အချို့ လဲပြိုသွားပြီး အချို့က နောက်သို့ဆုတ်ကာ လရောင်အောက်မှာပင် ထွက်ပြေး ကြကုန်သည်။ သို့သော် လဲပြိုကျသွားသော မိန်းမကြီး၏အနီးတွင် အမာန် ယောက်ျားကြီး သုံးလေးယောက်မျှရှိသေးကာ သူတို့၏မျက်နှာများသည် တဖြည်းဖြည်း ဖြူဆုတ်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက်သွား ကြသည်။

ထို့နောက် မြင်းများ၊ လူများ၊ မီးတုတ်များသည် မျက်မှောက်ရေ မှာပင် တဖြုတ်ဖြုတ်ပျောက်ကွယ်ကုန်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လရောင် မှလွဲ၍ ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားပုံမှာ သုသာန်ရေပင်တစ်စောင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းက အရေးအခင်းကြီးတစ်ခု ပမာ ဆူညံပွက်လောရိတ်နေသော အခြေအနေသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ် သွားခဲ့ပေပြီ။ အော်ဟစ်ဆူညံနေခြင်းသည်လည်း ယခုတော့ သူတို့မဟုတ် သလို ငြိမ်သက်သွားပေပြီတကား။ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပေပြီး

ကျွန်တော်သည် လေး၊ မြားတံများ၊ လှံတံများ၊ စုပြုံကျရောက် နေသော ရေသန်ပင်ကြီးခြေရင်းကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်သော်လည်း လက်နက် ဆိုလို့ တုတ်တစ်ချောင်းမျှပင် မရှိတော့ပေ။ ထိုအချက်ကလည်း ထူးဆန်း လွန်းသည်။ ထိုလက်နက်များ၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မည်သည့်နေရာသို့ရောက် သွားပြီလဲ။ ထိုလူအုပ်စုကြီးပျောက်သွားသည်နှင့် ငှက်ကလေးလည်း ပျောက် သွားလေတော့သည်။

“ ထူးဆန်းလိုက်တာ .. မီးတုတ်တွေကော၊ လူနဲ့မြင်းတွေကော လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်းကို မှောင်အတိဖြစ်သွားတာပဲထူး ဆန်းကြယ်လိုက်တာ .. ”

ကိုလုစုန်းသည် သေနတ်ကို မချသေးဘဲ အမှောင်ထဲသို့ စိတ်ချ

စွာဖြင့် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ကာ အည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ပေ သည်။

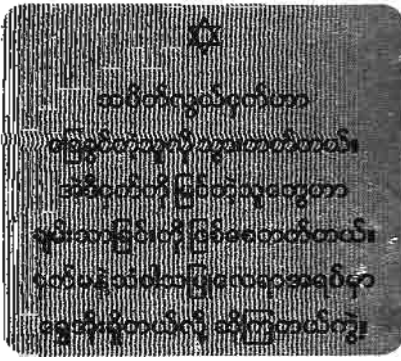
“ အဲဒါ ဆေးသမားငှက် အလေးကြောင့်ပဲ . . . ကိုလွင်၊ ဆေးသမားငှက်ကို သပိတ်လွယ် ငှက်လိုလည်း ခေါ်သေးတယ်။ သူ တာ “ ညှပ် ” “ ညှပ် ” လို့ အော်တတ် တယ်။ “ ညှပ် ” ဆိုတာ ဂါထာမန္တန်ရဲ့အစလေ . . . သိပ်တန်ခိုးကြီးတာ၊ ဒီ ငှက် အလေးအော်ရင် တောထဲက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တစ်ကောင်မှ မနေရဲဘူး။ ခြေကြတာပဲ။ လူတွေအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ငှက်ကလေးပေါ့ကွယ်။ သူ အော်လိုက်လို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေအခြေပျက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတာပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ နာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးကို အဆစ်ပစ်ထည့်လိုက်ရ အာတတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ တကယ်တော့ တောစည်း၊ တောင်စည်းကို သတ်မပြုမိလို့ပါကွာ . . . လမိုင်းနတ်မတင်မီလို့ ဖြစ်ရတာတွေ . . . ”

ကျွန်တော်သည် မငုံ့မရဲဟန်ဖြင့် -

“ အဲဒါတွေ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမကြီးက လူစစ်စစ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ပြုသာနာပဲ။ ရှင်းရခက်မယ် အမှုပတ်မယ်နော် ”

ထိုအခါ ကို မြင့်နိုင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း -

“ လူတွေဆိုရင် မြင်းတွေရော၊ မီးတုတ်တွေရော ချက်ချင်းပြုန်းစား ကြီး ပျောက်သွားပါမလား . . . ငါ့ညီရယ်၊ ဒီလိုတောကြီးအလယ်မှာ ညဉ့်နက် နို့နို့ ဘယ်လိုရောက်လာစရာ ရှိပါ့မလဲ . . . နာနာဘာဝ၊ သရဲတွေဖြစ်လို့သာ ဆုတ်လာတာပေါ့ကွ။ အေးပါကွာ . . . စိတ်ချပါ။ မနက်ကျတော့ မိန်းမကြီး သဲပြိုသွားတဲ့နေရာကို ဆင်းကြည့်ကြတာပေါ့။ ရတော့ အိပ်ကြစို့ . . . ဘယ် ဆောကောင်မှလည်း လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲ . . . မင်းသိချင်တဲ့ ဇေး၊ သမားငှက်အကြောင်း။ “ ညှပ် ” ရဲ့အကြောင်းကို ရွာရောက်တော့ အဖေ့ပြောပါ ညီနော် . . . အဖေက အဲဒါတွေ နားလည်တယ်။ အဖေ့ကို မေးကြည့်ပေတော့ ညီလွင် . . . အဲ . . . ရတော့ အိပ်ကြစို့၊ ဘယ်နာနာဘာဝမှ မလာတော့ပါဘူး ”

(၃)

ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်တစ်လူညီစီအိပ်ရင်း ကြောက်မက်စွာ ထိုညကို ကုန်လွန်စေတော့သည်။ နံနက်ငါးနာရီခန့်တွင် အားလုံးနီးနီး ကြားကြား ရှိလာကြပေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ညဘက်တစ်နားမကြီးသေနှုတ်မှန်၍ လဲပြိုကျသွားသောနေရာဆီသို့သာ စူးစမ်းသော အကြည့်က ရောက်နေမိသည်။

နေ့အလင်းက သစ်ရွက်တွေကို တိုးဖြတ်ကာ သာယာသော ကျွေးငှက်သံတို့နှင့် အာရက်တတ်ပြီဆိုကာတည်းက ကျွန်တော်အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည့်နေရာမှာ ဧရာမ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် လဲပြိုကျနေခြင်းပင်တည်း။ ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျကာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ဖွတ်ကြီးကို မှုန်ပါးဝါးအလင်းအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

နေရောင်ခြည် ပြည့်ဝစွာဖြာဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လင့်စင်ပေါ်မှပစ္စည်းကိုယ်စီနှင့်ဆင်းကာ ယမန်နေ့က ပစ်ခတ်သူ လာသော ယုန်သားကျပ်တင်များ၊ ဈေးပေါက်တစ်ကောင်ကို ရွာသို့သယ်သူ ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

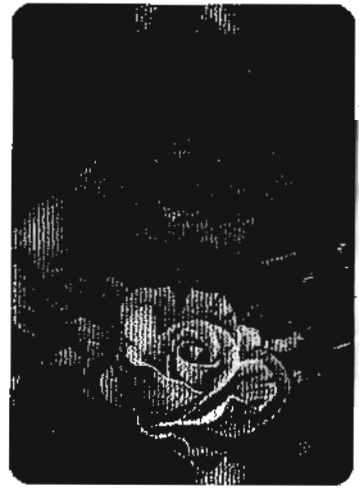
သေနတ်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ချက်ကောင်းကို ထိထား အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သည့်ဖွတ်ကြီးကို ယူသင့်၊ မယူသင့်ဆုံးဖြတ်ထား နောက်ဆုံးစွန့်ပစ်ရန်သဘောတူကြပြီး ထိုနေရာ၌ပင် မြေမြှုပ်ကာထားရန် ပြီး ရွာသို့ ပြန်လာကြတော့သည်။

(၄)

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ အစ်ကိုကြီး၊ ကိုလှစန်းနှင့်ကိုမြင့်နိုင်တို့၏ဖခင်ကြီးက အကြောင်းစုံကို သေချာစွာနားထောင်ပြီးလျှင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တောဖမ်းစည်းကမ်း၊ မုဆိုးကျင့်ဝတ် မလိုက်နာရ ကောင်းလားဟုပြောကာ ရှေ့ပါလေတော့သည်။

“ကြည့်စမ်း.. ဒါ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ မြို့က ကိုလွင်ပါလာတာ.. ဘယ်လောက် တာဝန်ကြီးသလဲ။ မင်းတို့ကို ဆေးသမားငှက်ကလေး တစ်လိုက်တာ။ ကျည်ပြန်နဲ့ပစ်တယ်ဆိုတာတော့ ထားလိုက်ပါတော့.. ကိုလွင်”

ဆေးသမားငှက်အကြောင်း သင်္ကြံပြောပြမယ်။ ဆေးသမားငှက်ကို သပိတ်လွယ်ငှက်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ လူအုပ်ကြီးက တော့ ရောဂါတစ်ခုခု အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြောင့် သေသွားတဲ့လူတွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်။

သပိတ်လွယ်ငှက်ဟာ ခြေခွင်တို့သူလို သွားတတ်တယ်။ အဲဒီငှက်ကို မြင်တဲ့သူတွေဟာ ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ရဲ့ မစင်ထား ကျောက်သီးသွေးလို့မဲနက်တဲ့အဆင်း

နီတယ်။ ငှက်မနှင့် သံဝါသပြုလေရာ အရပ်မှာ ရွှေအိုးရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်တဲ့။ အဲဒီငှက်ကို နယုန်လပြည့်နေ့မှာဖမ်းယူပြီး နှမ်းရိုးလှောင်အိမ်ဖြင့် ဂရုသစိုက်ပွေးမြှူရမယ်။ ငှက်စာကတော့ နှမ်းကိုလှော်ပြီး ကျွေးရမယ်။

ပြီးရင် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဦးစွန်းအမောက်ထောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငှက်ကိုမမြင်ရတော့ဘဲ အသံသာကြားရတော့တယ်။ ဒီငှက်ရဲ့ ဦးစွန်းအမောက်ကို တန်ဖိုးကြီးဆုရားရွှေဝင်း ကာရံဒီတာန်ကြတ်သည်အောက်တွင် နတ်ယူပြီးနောက် ငှက်ကို လွှတ်လိုက်ရမိမည်။

“ဥှ်ပ်.. မြူသန္တာ နာနတ္ထံ .. သွားဟ” ဆိုတဲ့ဂါထာကို (၁၀၀၀) ချုပ်ဆိုကာ ရွှေကြူတ်၊ ငွေကြူတ် အမွှေးအကြိုင်နဲ့ဖုန်းဆွတ်ပြီး ရှိသေ့စွာ ဆောင်ရမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ရာပုံ၊ တောင်ပုံ ဗိုလ်ထုအပေါင်းကြားထဲ အိမ်ရောက်သွားပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကို ရန်သူတို့ လုံးဝမမြင်ရ၊ ကိုယ်ပျောက်သယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

အဲဒါကတော့ ဆေးသမားငှက်လို့ခေါ်ကြတဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်ရဲ့ အထက်ကြီးပွားတိုးတတ်ရာ တိုးတက်ကြောင်း စီရင်နည်းပဲ.. ကိုလွင်၊ အမုန်းအန်ကြယ်တာပဲ။ ကဲ.. ဥှ်ပ်ကိစ္စအကြောင်း ဆက်ကြစို့ရဲ့ ဥှ်ပ်ဆိုတာ ဟိန္ဒူအယူအဆက လာတာ .. ကိုလွင်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အဘ၊ အဘ က အပြောကောင်း၊ ဗဟုသုတပြည့်စုံ တော့ နားထောင်ရတာ ကောင်းတယ် . ဆက်ပြောပါအဘ ..”

“အေး .. ဒီလို .. ကမ္ဘာကြီး စတင်ခဲ့တဲ့ ကာလကစပြောမှ ပြည့်စုံ လိမ့်မယ် .. ငါတူရေ၊ ဒီလိုကွာ .. ဟိန္ဒူ အယူအဆကို ပြောတာနော် ..”

အချိန်ဟူသည့် ကာလ သန္တရာကြီး မစတင်မီတွင် ကောင်းကင်ဘုံ လည်း မရှိ၊ ကမ္ဘာကြီးနှင့် ဟင်းလင်းပြင် လည်း မရှိပေ။ တစ်ခုတည်းသာ တည်ရှိ

နေသည့်အရာမှာ အတိုင်းအဆမရှိ ကြီးမားလှသည့် အနက်ရောင် ပင်လယ် ပြင်ကြီးသာ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ယင်းပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် အဆုံးအစမရှိ သော ညကမ္ဘာအောက်တွင် တည်ရှိလျက်ရှိပေသည်။

ယင်းသမုဒ္ဒရာကြီး၏အထက်ရေပြင်ပေါ်တွင် ဧရာမမြေဟောင်း ကြီးတစ်ကောင်သည် မျောပါလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ အဆိုပါ မြေဟောင်း ကြီး၏အဆုံးအစမရှိသော အစွေများထက်တွင် ဝိဿနန်းနတ်ဘုရား (Vishnu) သည် သာယာငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်လျက်ရှိပေသည်။ ယင်းနတ်ဘုရားအား အခြားသော ဧရာမမြေကြီးတစ်ကောင်က စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အလွန်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ ပေရာ ဝိဿနန်းနတ်ဘုရားသည် ယကတိ အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ၊ အေးချမ်း စွာ အိပ်ပျော်နေခဲ့၏။

တစ်ချိန်တွင် သမုဒ္ဒရာ၏ အလွန်နက်ရှိုင်းတိတ်ဆိတ်လှသော တစ်နေရာမှ “ဥှပ်” ဟူသော ဧရာမညည်းသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ စေသည်။ ယင်း “ဥှပ်” သံကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာကာ ဗလ နယ်တွင်းသို့ ပျံ့နှံ့လာပြီး ဇန်ဆင်းခြင်းစွမ်းအင်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

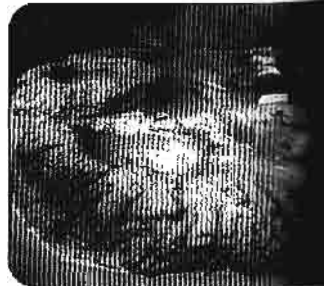
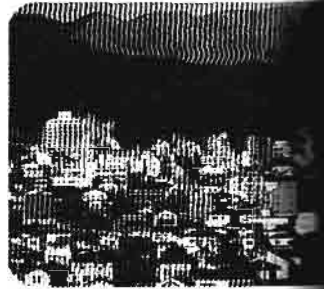
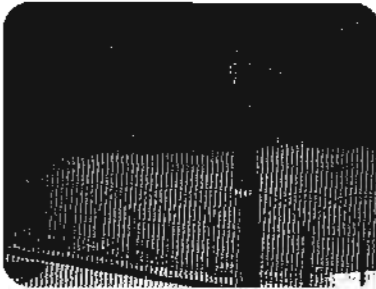
ထိုအသံများကြောင့် ဝိဿနန်းနတ်ဘုရား နီးထလာကာ နတ်ဘုရား နတ်တော်မှ အလွန်ကြီးမားသော ကြာပွင့်ကြီးပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ ဤနတ်ဘုရား၏အလယ်ပတ်၌ကား ဘုရားမ (Brahma) အမည်ရှိသော ဝိဿနန်းနတ်ဘုရား၏တမန်တော်သည် ထိုင်လျက် နတ်မင်းကြီး၏အမိန့် အစံစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ ကမ္ဘာကြီးကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းရန် အခါကောင်း နှစ်လင့်နေခြင်းပင်။ ဝိဿနန်းနတ်မင်းကြီးက -

“အချိန်ကျရောက်ပေပြီ ..၊ ကမ္ဘာကြီးအား ဇန်ဆင်းလော့” ဟု ဝိဿနန်းနတ်မင်းကြီးနှင့် ဧရာမမြေကြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအခါ ဝိဿနန်းနတ်မင်းကြီးသည် ဇန်ဆင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆက်၍ လုပ်ကိုင်လေ စသည်။ သူသည် ကြာပွင့်ကြီးအား ရေပြင်ပေါ်တွင်ခဏတာမျှ ဧည့်လျား အထိပြန်သေးသည်။ ၎င်းနောက် သူ၏လက်မောင်းတော်အား ဆန်တန်း အထိလယ်ပြင်ကြီးအား ငြိမ်သက်အေးချမ်းစေခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် -

“ဤကြီးအား အပိုင်း(၃)ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ကာ - အပိုင်းတစ်ခုကို ကောင်းကင်ဘုံ ..၊ တစ်ပိုင်းအား မြေကမ္ဘာ ..၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုကို မိုးကောင်းကင်အဖြစ် ဇန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဤကား “ဥှပ်” နှင့် စခဲ့သည့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့၏ မြင့်မြတ် အကြာဝဠာအစ ဇန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်ရကား။ “ဥှပ်”သည် ကောင်းသော အကြောင်းသဖြင့် မကောင်းသော ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများဝေးရာသို့ ရှောင်ကြဉ်ကြခြင်း အထိလက်ကွဲကာဟု ယူဆပေတော့သတည်း။

ဂျပန်နိုင်ငံက ငရဲကိုးတွင်းကန်များ

အရှေ့တလူလူထွက်ပေါ်နေတဲ့ ငရဲကိုးတွင်း(သို့မဟုတ်) ငရဲကိုးကန်ဟာ ဂျပန်နိုင်ငံ Kyushu ကျွန်းမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယအများဆုံး ရေပူထွက်ရာနေရာဖြစ်ပါတယ်။ ရေပူထွက်ရာ ဒီငရဲတွင်းတွေဟာ ဂျပန်နိုင်ငံမှာတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဆွဲဆောင်နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ရေပူစမ်းထွက်ရာနေရာများဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခုချင်းစီမှာ ထူးခြားချက်များရှိနေလို့ ငရဲကန်ကိုးကန်လို့ တင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရေပူစမ်း(၇)ခုဟာ ကန်နာဂါမာရှိပြီး ငရဲပင်လယ် (Umijigoku)၊ ခေါင်းရိတ်ခဲ (Onnishibozu)၊ ငရဲတောင် (Yama Jigoku)၊ Cook Pot (Kamado Jigoku)၊ မိတ္တူတောင်ခဲ (Oniyama Jigoku)၊ ရွှေတောင် (Kinryu Jigoku) နဲ့ အဖြူရောင်ခဲ (Shirake Jigoku) အဖြစ် သိကြပါတယ်။

ဒီနေရာများကို Beppu လို့ လူသိများပြီး ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ရေပူထွက်မြို့တော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရေပူစမ်းပေါင်း (၂၀၀၀) ကနေ

နိုင်လောက်အောင် ရေပူပမာဏတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပန်းထွက်နေပါတယ်။ ဒီလိုများပြားလှစွာသော ရေပူစမ်းတွေ ထဲကမှ ပြင်းထန်တဲ့ အပူချိန်ရှိတဲ့ အပြင် ထူးခြားတဲ့လက္ခဏာရပ်တွေ ရှိသော ရေပူစမ်းကိုးခုတော့ Beppu ရဲ့ ငရဲကိုးတွင်း(သို့မဟုတ်) ငရဲကန်ကိုးကန်အဖြစ် လူသိများပါတယ်။

ငရဲပင်လယ်လို့ ခေါ်ရမယ့် Umi Jigoku ဟာ စိမ်းပြာရောင်ရေတွေရှိတဲ့ ရေကန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကန်ထဲမှာရှိတဲ့ ရေရဲ့အရောင်ကြောင့် ပင်လယ်နဲ့ ဆင်တူပါတယ်။ မိတာ(၁၂၀) အနက်ရှိပြီး ရေရဲ့အပူချိန်ကတော့ (၉၀) ဒီဂရီဆဲလ်ဆီးယပ်စ်ရှိပါတယ်။ ကြက်ဥထည့်ပြုတ်ရင်ကျက်တဲ့အနေအထား ဖြစ်ပါတယ်။

Shaven Head Hell (ဦးပြည်းခဲ)ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ မီးရောင် ရွံ့နွံတွေပွက်ပွက်ထနေပြီး ပူပေါင်းတွေဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပါ။ အဲဒါကို ကြည့်ရတာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးရဲ့ ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်နဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

အဖြူရောင်ကန် ငရဲကတော့ စိမ်းစိုသန့်စွမ်းတဲ့ ဟင်းရွက်တွေ ဝိုင်းရံထားတဲ့ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ရေတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ထုံးဓာတ်လွန်ကဲမှုကြောင့် ကန်က အဖြူရောင်ဖြစ်နေခြင်းပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံကိုရောက်ကြသူတိုင်း ဒီနေရာတွေကို သွားရောက်လည်ပတ်လေ့လာကြတာကြောင့် သုတဆန်းကြယ်အဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

- အမြွှာညီနောင်ကိုကြီးနဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့
ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်း
- မြစ်ကူးချောင်းခြားသွားလာရာမှ
သတိလက်လွတ် မေ့လျော့မှုကြောင့်
သာနှစ်ညီကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့မိခင်..။
- သားနှစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့မွေးချိန်တွင်
ထူးဆန်းလောအိပ်မက်မြင်မက်ခဲ့လေသောအမေ... စသည်ဖြင့်

မိမိ   ဝတ္ထု   ယံဖန်
 စာပေ
 ၄၄၁   ၀၀၁၁၅၅၅၅   သစ်

ဘယ်နေရာကိုပဲ သွားသွား
 သားကြီးဖြစ်သူ ကိုကြီးကိုခေါ်လျှင်
 သားငယ်ဖြစ်သူ ကိုငယ်ကိုပါ ခေါ်တွားရမည်
 မခေါ်လျှင် မရ ကိုငယ်ငိုမည်
 တစ်နေကုန် ငိုနေမည်။
 တစ်ညလုံး ဝိုပိတော့မည်။
 ချော့ရှုပ်မရနိုင်တော့။
 တစ်အိမ်လုံး ငိုသံကြားနေမှာ အတန်

အမြွှာညီနောင်သည် နေ့စဉ်ဘက်ဆိုင် ခြိမ်းချက်သားကောင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က ချော့မြုံ့မှသာလျှင် မပီကလာပီကလာဖြင့် တိတ်တိတ်တာတာ ပြောသည်။ ဆိုသည်၊ ရယ်သည် မောသည်၊ မချော့မြုံ့လိုကတော့ နှုတ်ပိတ်၊ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။ ညဘတ်မှာ ဆိုရင်တော့ အမြွှာညီနောင် ကစားချက်က ကမ်းကုန်ရော၊ ကျောက်နီပစ်ရင် ပစ်၊ မပစ်ရင် သားရေကွင်း ပစ်မည်၊ ငြင်းမည်၊ ရန်မည်၊ စကားများမည်ဆိုတော့ ညယ်ကိုထိုးဖောက်လို့ ဆူညံသံတွေ နားပေါက်မတတ်။

“ဟဲ့ .. မြမေ၊ မင်း သားတွေ အိမ်ကြသေးဘူးလား .. သူများတွေ အိမ်ကုန်ကြပြီ၊ အိမ်ခိုင်းတော့လေ”

အမြွှာညီနောင်၏ဖခင်ဖြစ်သူမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ကိုကြီးနဲ့ကိုငယ်၊ မင်းတို့ဖေဖေ ပြောနေတယ်လေ၊ ကြားကြရဲ့လား .. အိမ်ကြတော့လေ၊ မဆူကြနဲ့တော့။ အိမ် .. အိမ် .. အိမ်ပျော်အောင်အိမ်ကြ”

မိခင်ဖြစ်သူမှ အသံမာမာလေးပြောလိုက်၍ ရုတ်ချင်းတိတ်သွားသည်။ ကလေးများ အသံမကြားရတော့။ ထိုအဖြစ်သည် ညတိုင်းလိုလို

ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြားဖြစ်၏။

အမြွှာညီနောင်တို့သည် ငါးမိနစ်သာခြားသည်။ ငါးမိနစ်ကြီးသော နေ့တိုင်း ဟု နာမည်ပေးထားပြီး ငါးမိနစ်ငယ်သောသူကို “ကိုငယ်” ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

ကိုကြီး၊ ကိုငယ် အမြွှာညီနောင်တို့သည် အလွန်ချစ်ကြသည်။ အဖေဆင်ယင်မှုမှအစ တူညီဝတ်စုံ ဆင်ပေးရ၏။ ကိုကြီးတစ်ထည်ဆို ကိုငယ်လည်း တစ်ထည်၊ ကစားစရာဝယ်လျှင် ကိုကြီးတစ်ခုဆို ကိုငယ်လည်း တစ်ခု။ သယ်သူကိုမှ ပိုလို့မရ။ အစားအသောက်ကြတော့လည်း အတူတူ။ သို့သော် အငယ်ကောင် ကိုငယ်သည် အစားနည်း၏။ ကိုကြီးသည် ကိုငယ်ကို ချစ်သည်။ ညှာလည်း ညှာသည်။ အစစအရာရာ ညှာတာပါသည်။ ချော့ပါသည်။ ခက်သည်မှာ ချစ်လို့ အစသန်သည်။ ကိုကြီးသည် ကိုငယ်အား လွန်း၍ အစသန်သည်။ စနောက်သည်ကလွဲ၍ အခြားမရှိ။

အမြွှာညီနောင် ကိုကြီး၊ ကိုငယ်တို့အိမ်ကိုသွားလျှင် အကြီးကောင်ကြီးတို့သာ တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ အငယ်ကောင် ကိုငယ်ကို တွေ့ရမည်မဟုတ်။ ချော့ချော့သည် ထင်၏။ အိမ်တွင်းပုန်းနေသည်က များသည်။ နေ့တွင် မလှုပ်ရှား၊ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်။ ကျောက်ဆစ်ရမ်း၊ ညဘတ်ကစား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြုသည်။ အသံပေးသည်။ ဆိုတော့ကား၊ မိဘကြီးသည် အမြွှာညီနောင်အပေါ် အချစ်ချင်းတူညီပါသော်လည်း အငယ်ကောင်ဖြစ်သော ကိုငယ်အပေါ်တွင် ယုယခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ သနားခြင်းများ ပိုသည်မှာ အမှန်။

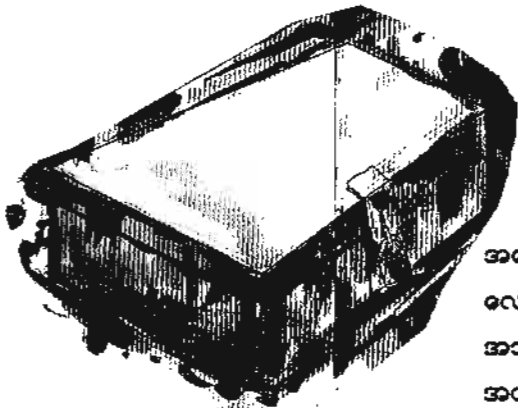
ဤသို့ ကြင်နာခြင်း၊ ယုယခြင်း၊ သနားခြင်း များစွာ များစွာဖြင့် နှစ်နှစ်တို့သည် ကိုငယ်အပေါ် ပိုမိုချစ်ခြင်း၊ ပိုမိုရခြင်း၏အကြောင်းရင်း ဖြစ်လာတော့ ..။

ကိုယ်ပျောက်ညီနောင်ဟု ဆိုသော်လည်း ကိုယ်ရောင်ပျောက်ပျောက်ခြင်း မဟုတ်။ ကိုယ်ပျောက်သွားခြင်းလည်း မဟုတ်။ နစ်ယောက်သတ်ပါ။ တစ်ယောက်ထဲ၊ တစ်ဦးထဲရယ်ပါ။ ကိုငယ်တစ်ယောက်တည်း

တစ်ဦးတည်း ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ဟုဆိုသော်လည်း အကြီးကောင် ကိုကြီးလို အသက်အတိုင်း မဟုတ်။ လေးလက်မသာသာရှိသော အင်္ဂါရပ်စုံလင်စွာပါရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ် အသေးစားလေး၊ မိစင်ဝမ်းမှ မွေးဖွားသန့်စင်ပြီးထဲက ရေခဲခဲ

အမွှေးနံ့သာလိမ်းထွန်းသော သေတ္တာပုံစံပြုထားသော သစ်သားသေတ္တာတော်တွင် ထည့်ထားရသည်။ အချို့ဆို သူ့အပေါက်ပါသော မှန်လုံသေတ္တာလေးထဲတွင် ထည့်ထား၍ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော အထည်ဖြစ်သော အင်္ကျီလုံ

ဘောင်းဘီ၊ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ ကစားစရာများကို ထားပေးရ၏။ အချိန်မှန်၊ စားချိန်တန်လျှင် စားစရာ သောက်စရာများကို ချွေးချွေးထားပေးရ၏။ ပိုပေးရ၏။ အကြီးကောင်ကိုကြီးကို မွေးဖွားသန့်စင်ပြီး အကြီးကောင် ကိုငယ်ကို ငါးမိနစ်ခြားပြီးမှ "လူခြောက်" လေးအဖြစ် မွေးဖွားသန့်စင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြင်စေချင်လျှင်..၊ အမေဖြစ်သူကို ညဘက်တွင် ပြသည်။ ဤအချိန်လျှင် ညတွင် အမေနားကပ်၍ လာပြောသည်။ အင်္ကျီအကြောင်းလေးသိစေလိုပါက အမေကို အိပ်မက်ပေး၍ ပြောသည်။

ကိုကြီးနှင့် ကိုငယ် ကစားကြသည်ကို အမေဖြစ်သူ ညဘက်တွင် မြင်ရ၏။ ကိုကြီးစ၍ နောက်၍ ကိုငယ်ငိုနေသည်ကိုလည်း အမေ ညအတွင်း တွေ့ရသည်။ ဤ.. သို့၊ အမေ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရသည်မှာ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတရံသာ ဖြစ်၏။

ကိုကြီး၊ ကိုငယ် အမြှာညီနောင်တို့ကိုမွေးဖွားသန့်စင်ပြီးမှ အိပ်မက်ပေးစေရမှာ သိသိသာသာ တိုးတက်လာပါသည်။ အစစအရာရာ ဘာအားအစမဲ့မရှိဘဲ အဆင်ပြေနေသည်မှာ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဘယ်နေရာကိုပဲ သွားသွား၊ အကြီးဖြစ်သူ ကိုကြီးကိုခေါ်လျှင် သားငယ်ဖြစ်သူ ကိုငယ်ကိုပါ ခေါ်သွားရသည်။ မခေါ်လျှင် မရ၊ ကိုငယ်ငိုမည်။ အိပ်နေကုန် ငိုနေမည်။ တစ်ညလုံး ငိုအတော့မည်။ ရော၍မရနိုင်တော့..။ အိပ်မက်ပေးလျှင် ငိုသံကြားနေမှာ အမှန်းဆိုတော့ နောင်ကို မခေါ်လိုမဖြစ်၊ ခေါ်ဘို့ ခေါ်ရတော့သည်။ ချွန်ထား၍ မရနန်း သိလာသည်။

တစ်နေ့ မှတ်မှတ်ရရ ဆီတင်းကျွတ်လ၊ လပြည့်နေ့..။ တိုနေ့ မတိုင်မှီကပင် တစ်ပတ်ကြိုတင်၍ အမေသည် အမေ၏အမေအိမ်၊ ကိုကြီးကိုငယ်တို့၏အဖွားအိမ်သို့ ကန်တော့ကြရန် သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေလည်း ပါသည်။ အဖွား၏သို့သွားရာတွင် မော်တော်စီးပြီး သွားကြရသည်။ နှစ်နာချိန်းပါးပျူ ကြာသည်။ ကိုကြီးကို ခေါ်သလို ကိုငယ်၏သွားပြီး -

"သားငယ်.. ကိုငယ်လေး၊ သားတို့အဖွားကို သွားကန်တော့ကြလို့၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ သားအစ်ကို ကိုကြီးပါပါတယ်။ သားငယ် ဆိုက်ခဲ့ရမယ်၊ လိုက်ခဲ့နော်.."

ဟု ခေါ်ရပါသည်။ အမှန်လည်း ကိုငယ်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ညအချိန်ရောက်မှ သားလေးကိုငယ်ပါလာသည်ကို အမှန်တကယ် သိခွင့်ရကြသည်။ အားလုံးအိပ်ခါမှ ကိုယ့်ပျောက်ညီနောင် မအိပ်ကြ၊ ထပြီး စားစားကြသည်။ ဆုလို ညလိုလေ..။

"ဟဲ့.. မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ ငါ့မြေတွေ တော်တော်စွဲကောင်းပါလား။ သမီး.. ကလေးတွေကို အိပ်ခိုင်းတော့၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့လယ်လေ"

အဖွားဖြစ်သူပြော၍ အမေဖြစ်သူမှ အသံမာမာလေးဖြင့် ဆုလိုက်တော့သည်။ အမြှာညီနောင် တိတ်သွားသည်။ ငြိမ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်

အပြန်လမ်းတွင်းကား...
မော်တော်စီးပတ် ပါလာပါလျက်နှင့်
ခေါ်ခြင်း၊ ခေါ်ခြင်းကိုမတိုင် မသိ
မပြောသောတိ ကျက်ခြင်းတွေ့ရသည်
သားအကြီးကောင် ကိုကြီးကိုသာ
ပက်ထားပြီး အကြောက်တရားကင်းစေရန်
အသံအားအချိန်တန်သည်မှာ အမှန်

တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သည်။ အပ်ကျသံပင် မကြားရတော့။

လပြည့်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် အစွားဖြစ်သူကို ဖေဖေနှင့်မေမေ ကိုကြားတိုငယ်တို့မှ ငွေနှင့် အကောင်းစားစားဝါးများ၊ စားစရာမှန်များဖြင့် ကန်တော့ကြသည်။ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ မော်တော်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီပါသည်။ အပြန်လမ်းတွင်မှာကား...။

မော်တော်သည် တစ်နာရီနီးပါး ရုတ်မောင်းလာပြီး တစ်နေရာအရောက်တွင် ရေတို့၏သဘောသဘာဝအတိုင်း ရုန်ရေ၊ ဆန်ရေသဘောဖြင့် ရေရုန်၊ ရေဆန် စီးဆင်းနေ၏။

၎င်းအချိန်တွင် (ဟတ်)ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ (ဟတ်)ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းသည် အစဉ်အမြဲဖြစ်ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတရံ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ (ဟတ်)ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် မြစ်၊ ပင်လယ်တို့၌ မဖြစ်ပါ။ ရေရှားရိုး၊ မြောင်းရိုးများ၌သာ အဖြစ်များသည်။

ရုန်ရေ၊ ဆန်ရေစီးနေချိန်တွင် ရေတိမ် ရေနက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သည်အချိန်တွင် ရေမျက်နှာပြင် မညီညာတော့ပါ။ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် (ဟတ်)ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် လက္ခဏာဖြစ်သည်။

ရေသည် အနိမ့်အမြင့်သဖွယ် လှိုင်းထနေ၏။

“(ဟတ်)မိလိမ့်မယ်နော်၊ သတိထားကြ...”

မော်တော်ဦးစီးမှ အော်၍ သတိပေးသည်။ မော်တော်ဝေါ်တွင် ဇီလာကြသော ရှေးသည်အားလုံးတို့သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်တုန်သည်။

“သာ... ကိုကြီး၊ မကြောက်နဲ့... အမေဖက်ထားတယ်၊ အမေကို ဖြန်ခတ်ထား...”

အရေးအကြောင်းဆို၊ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မိမိအရေးထက် သားအရေးအရေးကြီးသည်။ သားအတွက် ပူမိသည်၊ စိုးရိမ်မိသည်။ သားဖြစ်သူ အစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာတို ပို၍ ပို၍ စိုးရိမ်မိပါသည်။

လှိုင်းမီး၊ လှိုင်းလှူးနေသော မော်တော်သည် စက်ကုန်ခွင့်မောင်းရင်း (ထတ်)၏အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ လွတ်လွတ်တင်းတင်း ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ မော်တော်သည် မိမိတို့နေထိုင်ရာ မူလဆိပ်ကမ်းသို့ပင် ဆိုက်တစ်လာပြီဖြစ်၏။ မိသားစုအားလုံးတို့သည် မိမိတို့၏နေရင်းအိမ်သို့ သေးအန္တရာယ် ကင်းစွာဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် မိခင်ဖြစ်သူမှ -

“သာ... ကိုကြီး၊ သားဝယ် ကိုဝယ်ကို သွားကြည့်ပါဦး...” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ညီလေး... ကိုဝယ်... သေပြီ”

ကိုကြီးဖြစ်သူသည် စိတ်သေ မဟုတ်၊ မပီတစ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သာ !...”

မိခင်ဖြစ်သူသည် အံ့သြခြင်း များစွာ များစွာဖြင့် ကိုကြီးစကားကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

နှုတ်ဖျားမှ “သာ !...” ဟု အံ့သြခြင်းဖြင့် အထိတ်တလန့် အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လိုက်သလို၊ သွတ်လက်သော မြေလှမ်းများသည် သားလေးတိုငယ်ရဲ့ရာ နေရာသို့သွား၍ သေတ္တာတွင်ထည့်ထားသော ကိုဝယ်ကိုယူကြည့်လိုက်ရာတွင် ..

ထုတ်မျှင်းပေါက်၊ လောက်ထိုးထားသည့် သားဝယ်အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ အမေ၏ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထန်ပြီး မြောင်းဆန်ကုန်သည်။ မျက်ဝန်းအစုံမှလည်း မျက်ရည်များ အလိုလိုကျလာ၏။

ရင်ထုမနာလည်း ဖြစ်မိသည်။ မချီတင်ကဲ ခံစားမိ၏။

“အမေကြောင့်၊ အမေကြောင့်... အမေ သတိတစ်ချက်လစ်လို့ထိ တာနဲ့ သားလေးကိုငယ် သေရတယ်။ အမေပေါ့လို့ သားငယ်ရယ်... အစေ့ အပြစ်၊ အမေ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ... သားငယ်ရယ်” ဟု ပြောပြီး အစေ့ ဝိုင်းသည်။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ဝိုင်းသည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်၍၊ လှိုက်၍ လာ၏။

ခံစားလိုက်ရပါသိတော့၊ ခံစားချက်က လွန်စေရပါ။ မှန်ပါသည်။ အသွားတွင် မိခင်ဖြစ်သူ ခေါ်မြမေမေသည် သားလေးကိုငယ်ကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ နှုတ်ဖြင့် တဖွေစေခိုသော်ငြား။ အပြန်လမ်းတွင်ကား... မော်တော် ပေါ်ထိ ပါလာပါလျက်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူခေါ်မြမေကိုယ်တိုင် မခေါ်မီ၊ မပြောမီ တော့ဘဲ လက်ချိုမြင်တွေ့နေရသည့် သားအကြီးကောင် ကိုကြီးကိုသာ ဇော် ထားပြီး အကြောက်တရားကင်းဝေးစေရန် အားပေးတောင်းပြောကာ၊ သား ကြီးအတွက် အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်မှာ အမှန်။

မမြင်မတွေ့ရသော သားလေးကိုငယ်ကို သတိလက်လွတ် ဖြစ် သွားဟန်၊ မေ့သွားဟန်ရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏အမှားတစ်ချက်၊ သတိလက် လွတ်ဖြစ်မှု၊ ပေါ့ဆမှုတို့ကြောင့် သားငယ်လေး အသတ်ဆုံးရှုံးပြီး ရေနှုတ် ထဲကျပြီး (ဟတ်)မိ၍ သေဆုံးခဲ့ရပေပြီး သားငယ်ဆုံးပြီး သားငယ်ဆုံးပြီး တစ်လအကြာတွင် ညီလေးဖြစ်သူ ကိုငယ်စိတ်ဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုကြီး သည် အပြင်းဖျားပြီး ဆုံးရှုံးရပြန်သည်။

သည်တော့ အပူလုံးကြွပြီး ယူကြားမရဖြစ်ခါ၊ ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ရင်နှစ်သည်းချာ၊ ဓမ္မအမြွှာဟု ယူဆထားသော ကိုယ်ပျောက် ညီနောင်တို့အတွက် အရှုံးပမာ၊ နှလုံးသည်းပွတ် ပျက်ကြော့ပြုန်းလော့ထိ အောင် မခံစားနိုင်သော ခံစားချက်၊ ခံစားခြင်းများကို ခံစားနေရသူသည် မွေးပေပေ။

အမေ... အတော့်ကို ခံစားနေရပါသည်။ မီးလုံးမီးခဲကြီးကို ဖျိုထား ရသလို ခံစားရပါသည်။ ခံစားချက် များစွာ များစွာကို ခံစားရင်း ခံစားရင်းဖြင့်...။

သားကြီး၊ သားငယ်၊ ဓမ္မအမြွှာ ကိုယ်ပျောက်ညီနောင်တို့အား တစ်လအကြာတွင် အမေသည် အိမ်မက်ထူးကို ထူးထူးခြားခြား မက်ခဲ့ဖူး သည်။ မက်သည့်နေ့သည် မှတ်မှတ်ရရ သားတို့ရဲ့ဓမ္မားနေ့၊ အချိန်သည်

အာရက်ဦး၊ အာရက်တက်အချိန်၊ တုံးခေါက်သံ အမေကြားနေရသည်။ လေးမောင်းတီး၊ လေးနာရီတိတိလေ...။

သားတို့ရဲ့ဓမ္မားနေ့၊ ကြာသပတေးနေ့၊ လေးနာရီတိတိအချိန်မှာ သားတို့နှစ်ယောက်လုံးက အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားတာ၊ အဝေးကြီးမှ အဝေးကြီးပါ။ ဒန်းပုခက်ကြီးစီးပြီး သွားနေရတယ် ထင်ပါတယ်။

ကျောက်လှိုက်ဂူအကြီးကြီးထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖိတ် ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ဓမ္မရောင်၊ ဓမ္မရောင်တပြောင်ပြောင်နဲ့ ဓမ္မအဆင်း၊ ဓမ္မ အဆင်းတဝင်းဝင်းနဲ့ ရှေးနန်းသုံးပစ္စည်းတွေကြီးပါ။ ရတနာတွေ တောင်လို ဖုံးလှုံ။

ပြီးပြီးပြက်ပြက်၊ ဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ ကြည့်လို့ ကောင်းမှတောင်း။ အဲဒီအချိန်မှာ သားနှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ မင်းညီမင်းသား ထပ်စုံတွေနဲ့...။ အမေ့ရင်မှာ ပီတိပန်းလေး ပွင့်နေမိတယ်။

ကြည့်လို့ အလွန်ကောင်း။ မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မစ်ချင် အောင်ပါ။ အမေဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ နောက်တော့ သား နှစ်ယောက်က အမေ့ကို အပြန်လမ်းမှာ လိုက်ပို့ကြပါတယ်။

အမေ... အိမ်ကိုလှမ်းမြင်နေရပြီလေ၊ ဟော... အိမ်ပေါက်ဝတောင် ရောက်နေပြီပဲ...။

အမေလေ... နောက်ကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်နံရံတံခါးကြီး တဖြည်းဖြည်းပိတ်သွားတာကို မြင်နေရပါတယ်။ သေးနှစ်ဖက်၊ ဘယ်ညာကိုကြည့်လိုက်တော့ သားတို့နှစ်ယောက်ကို မတွေ့ ရတော့ဘူးလေ။

ဪ... အမေ... အမေ။

အိမ်ရာမှ လှူးလဲထလိုက်မိပါတယ်။

အမေ... နီးပြီလေ...။ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ လေးမောင်းတီး... လေးနာရီ... တိတိ။

ဟော... တုံးမောင်းခေါက်သံကို အမေကြားရပြီပဲ...။

ဝိုးလင်းတော့မှာပါလား...။

အမေ... ရင်မှာ ပီတိတွေဖြာလို...။

မြေအောက်သင်္ချိုင်း (သို့မဟုတ်) သေမင်းနိုင်ငံ

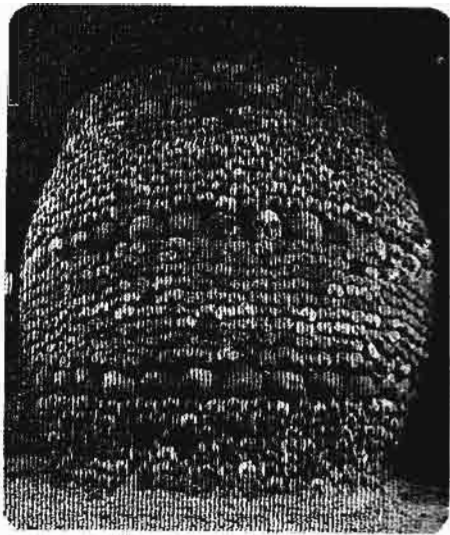
ဗိသုကာလက်ရာကောင်းမွန်တဲ့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦတွေ ရင်သက်ရှုမောရလောက်တဲ့ ချီတိုက်ကြီးတွေရှိတဲ့ မြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ နေရာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲကမှ ရောက်ချားစရာနဲ့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့အပြင် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ သုတ ဖြစ်ဖွယ်ရာလည်းကောင်းတဲ့ မြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့တော်အောက်က မြေအောက်သင်္ချိုင်း (သို့မဟုတ်) သေမင်းနိုင်ငံအကြောင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ အရိုးခေါင်းတွေ၊ လက်ချ်ရိုးတွေ၊ သေဆုံးသူများရဲ့ အရိုးအကြွင်းအကျန်တွေဟာ တောင်ပုံရာပုံတည်ရှိနေပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲကလို ဇန်တီးထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့်လူအရိုးတွေ တောင်ပုံရာပုံရှိနေတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမြေအောက်သင်္ချိုင်းရဲ့အဝင်ဝဟာ တခြားပြတိုက်တွေလိုမျိုး ခမ်းနားထည်ဝါမှုမရှိတဲ့အပြင် ကြောက်လန့်တတ်မယ်ဆိုရင် ရောက်ချားစရာတောင် ကောင်းလှပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့အဝင်တံခါးဟာ အနက်ရောင် တံခါးကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင် အတွင်းထဲက ဝင်ပေါက်ရောက်အောင် တော်တော်လေးသွားရပြီး အဝင်နားရောက်ရင်လည်း ထပ်ပြီး ရောက်ချား

စရာဆို ဝါးဘုတ်တစ်ခုကို ထပ်တွေ့ခဲ့ပြီးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

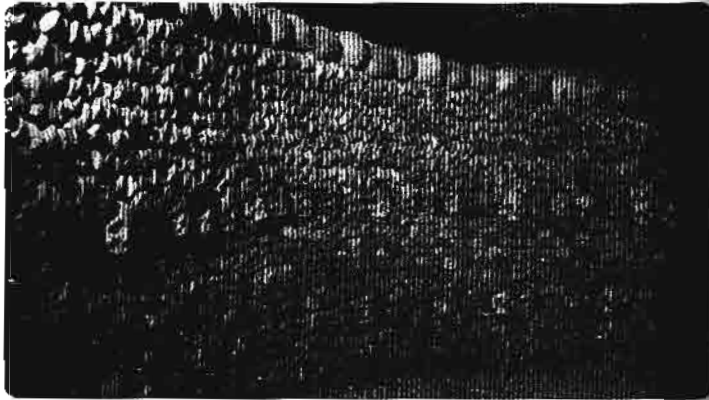
အဲဒီဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးသားထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေ "ရပ်လိုက်ပါ...၊ ခါးဟာ သေမင်းနိုင်ငံပေါ်" လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အစပိုင်းမှာ ဝေပျက်သားနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ နံရံတွေကို မြင်ရမှာ ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းရဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာ တွေကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ရောက်ရှိကြစူးသူများက ဆိုကြပါတယ်။

နံရံတွေမှာ သေဆုံးပြီးသူတွေရဲ့ အကြွင်းအကျန်တွေဖြစ်တဲ့ အရိုးမျိုးစုံကို စီတန်းထားတာကို ရောက်ချားဖွယ် မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ညီညာကျန်းမာနဲ့ ပေါင်ရိုးထောင်ပေါင်းများစွာဟာ တန်းစီထားပြီး အရိုးခေါင်းတွေလည်း အများအပြားရှိပါတယ်။

ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲရှိနေတဲ့ အရိုးစုဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး။ အရိုးတွေနဲ့ ဦးခေါင်းစွဲတွေစီတန်းထားခြင်း၊ နံရိုးတွေနဲ့ ကျောရိုးတွေက

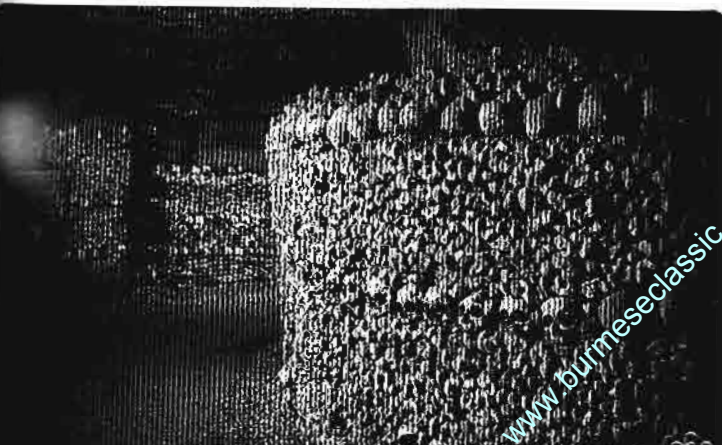
တော့ ကြီးမားလှတဲ့ခြေထောက်ရိုးတွေ့ရဲ့ နံရံအနောက်က နေရာမှာ ဖြည့်ထားပါတယ်။ လက်ရှိမှာ အရိုးလို့က်ခေါင်းတွေကို ဆက်ပြီးတော့ ဆွဲဆန့်နေပါတယ်။

များပြားလှတဲ့ ဥမင်လမ်းသွယ်လေးတွေကို သော့ခတ်ထားတဲ့ ဂိတ်တွေနဲ့ ပိတ်ထားခဲ့ပေမယ့် လာရောက်ကြည့်ရှုတဲ့ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေအတွက် လမ်းဖောက်ပေးထားတာက တစ်ခိုင်းလောက် ရှည်လျားပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ခန္ဓာကိုယ်က အနီးတွေကို အမည်မတပ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သရိုင်းကလာတယ်ဆိုတာကို အမှတ်အသားပြုထားတဲ့ ကျောက်ပြားတွေတော့ ရှိပါတယ်။

ပါရီမြို့အောက်က သိပ်ကိုကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ဒီလို့က်ခေါင်းကြီး မြေအောက်သရိုင်းကြီးဟာ (၁၈)ရာစုဝန်းကျင်က စတင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မြို့မှာရှိနေတဲ့ သရိုင်းတွေက လူသေတွေကို လက်ခံကိုင်တွယ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိတဲ့အခါမှာ သရိုင်းအနီးမှာနေထိုင်ကြတဲ့လူတွေဟာ ပွင့်နေတဲ့အုတ်တုံးတွေနဲ့ မမှန်ကန်တဲ့လူသေမြှုပ်နှံမှုတွေကြောင့် ရောဂါတွေ ကူးစက်ခံစားလာရပါတော့တယ်။ ဒီအတွက်ကြောင့် ပြင်သစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ တပ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒား လီနီယာရဲ့စိတ်ကူးကိုအခြေခံပြီးတော့ ကျန်ရှိနေတဲ့ သရိုင်းတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး မြို့တော်အောက်ကလွတ်နေတဲ့ ကျောက်ကျင်းတွေမှာ နေရာ ချထားခဲ့ပါတယ်။ မြို့လူထုက ဝေဖန်ရှုံ့ရှုနေတဲ့သရိုင်းတွေကို တစ်ချိန်တည်းမှာ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

သရိုင်းဟောင်းတွေထဲက အရိုးတွေကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း၊ ခြေအောက်လို့က်ခေါင်းတွေထဲက ကျောက်ကျင်းတွေထဲကို ရွှေ့ပြောင်းခြင်းနဲ့ အရိုးတွေကို အစီအစဉ်တကျထားခြင်းကို ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ပါရီမြို့တော်အောက်က သရိုင်းဖြစ်သွားတဲ့ ကျောက်ကျင်းတွေဟာ အရင်က ပဲရစ်မြို့တော်ကိုတည်ဆောက်ဖို့ကျောက်တွေနဲ့ အခြားသတ္တုတွေထုတ်ယူခဲ့တဲ့နေရာတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိအနေအထားအရ မြေအောက်သရိုင်းဟာ ပါရီမြို့ရဲ့ ထမ်းသွယ်တွေအောက်မှာ ကီလိုမီတာ (၃၀၀)တောင် ရှည်လျားပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုရှိနေခြင်းဟာ အဆောက်အဦတွေအတွက် အခက်အခဲဖြစ်စေပြီး ထစ်ခါတရံမှာ အန္တရာယ်တောင် ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို့က်ခေါင်းတွေအတွက် ခြေပုံလည်း မရှိပါဘူး။ ဆက်လက်ပြီးတော့လည်း ကြီးထွားနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ သရိုင်းတွေပြောင်းရွှေ့စဉ်မှာ သရိုင်းမှာနေထိုင်ကြတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကိုပါ ထစ်ခါတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဒီအထဲမှာ ဝိညာဉ်လောက တစ္ဆေတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်လို့ ယူဆကြပြီး မြေအောက်သရိုင်းထဲကို ရောက်လာတာနဲ့ အေးစက်တဲ့ခံစားမှုတွေ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေသလို ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြေအောက်သရိုင်းကြီးကို လူ့ဘုံ၊ လူ့လောကထဲက သေမင်းနိုင်ငံလို့ ခေါ်ဆိုကြပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

မနာလိုစိတ်

ရွှေအောင်

- လူတကာကိုပြုစားတတ်သောအဘွားတင်
- အဖွားပြစ်သူထံမှပညာအမွေပြီး
- မနာလိုစိတ်ကြောင့်ပြုစားခဲ့သောပြေးမလေး..၊
- ကြောက်လန့်စရာကောင်းသော
- စုန်းအတတ်ပညာပြုစားခြင်းအကြောင်း...စသည်ဖြင့်။

(၁)

“ဆရာမ ပျင်းနေပြီလား . . .
ဆရာရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ကြည့်လိုက်တော့ မိမိကြည့်
ဆေးခန်းစောင့်ကြီး အဘတော်
၏သမီး မိမိကြည့်က ပြောရင်းနှင့် အိမ်ထဲ
ကို တက်လာသည်။

“ဪ.. အကြည့်ချဲ့ ဆရာမ
လူနာရောက်နေလို့ ဆေးခန်းထဲမှာ ဖြစ်
လိမ့်မယ်၊ လာလေ.. ထိုင်”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ရိုက် အကြည့်
ထိုင်ရန် ဈာခင်းပေးလိုက်၏။ အကြည့်ထ
ဝင်ထိုင်ရင်း ပြော၏။

“ဆရာမ ပျင်းနေပြီလားလို့ . . .
ဪ.. ဆရာမက မီးပူတွေတောင် တိုက်
ပြီးပြီး နောက်တစ်ခါဆို အကြည့်တိုခေါ်

ဆရာမရဲ့.. အကြည့် တိုက်ပေးပို့မယ်”
ရုတ်တရက် အကြည့်က -

“ဟယ်တော့ .. ဆရာမ၊ ဒါရုပ်အင်္ကျီလေး မဟုတ်လား ဟင် !..
အခုခေတ်စားနေတဲ့ အကွက်လေးပဲ၊ လှလိုက်တာ ဆရာမရယ် .. အကြည့်
က အဲလို ရုပ်အကွက်တွေ အရမ်းဝတ်ချင်တာ”

ပြောရင်း အကြည့်မျှော်လုံးက အင်္ကျီဆီက မရွာတော့၊ ရီလှည့်
အားနာသွားကာ ပြောလိုက်၏။

“အကြည့် လိုချင်ရင် ယူသွားလေ . . . ရီဆီမှာ တခြားချုပ်တွေ နဲ့
သေးတယ်”

“တကယ်လား ဟင် !.. ယူမယ်နော် .. အဟီး ..”

အကြည့်က ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အင်္ကျီလေးကိုတပ်မက်စွာ မွှေထု
လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ဇနီးကပြောပြီး အင်္ကျီလေးကို ရင်ဘတ်န

ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်သွား၏။

(၂)

ဒီမနက်လည်း ရီတစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။
ထမင်းတည်း၊ ဟင်းချက်၊ ဘုရားပန်းလဲ၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်
နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အဆက်မပြတ် အလုပ်လုပ်နေစဉ် ယောက်ျားဖြစ်သူ
တိုဝင်း ဝင်လာတာကို မတွေ့မိလိုက်။

“မိန်းမရေ . . . နေ့ခင်းကျရင် အေးနတို့လာလိမ့်မယ်၊ မင်း တစ်
ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ခေါ်ထားတယ်”

ရိုက် -
“လူနာတွေရော ကုန်သွားပြီလား ..” လို့မေးတော့ -

“အင်း .. အကုန်ပြန်သွားပြီ၊ အခုမှပဲ နားရတော့တယ်။ ဘာလုပ်
ပေးရဦးမလဲ .. ပြော”

“ရီလည်း ပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ယောက်ျား .. ထမင်းစားတော့မလား၊ ဇနီး
စောင့်၊ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပြီးလို့ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ရီလည်း အဝတ်တွေအကုန်လုံးကို စီရိုထဲကို စီစီရီထည့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ လင်ယောက်ျားနစ်ယောက် ထမင်းစားကြ၏။ ပန်းကန်တွေ
နေတုန်း အေးနတို့ရောက်လာ၏။

အေးနဆိုတာက ဆေးခန်းက သားဖွားဆရာမ တစ်ယောက်၊
အေးနက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်တည်းက ဒီဆေးခန်းမှာ တာဝန်
ကျနေတာ။ အေးနက ရွာခံလိမ့်ဖြစ်နေတော့ ရီတို့က အစစအရာရာ အေးနကို
ပဲ အကူအညီတောင်းရလေသည်။ အေးနက -

“ဆရာမတော် .. ပန်းကန်တွေဆေးနေတာလား၊ အေးနလည်း တူ
ဆေးပေးမှာပေါ့”

“နေပါစေ .. အေးနရဲ့ ပန်းကန်က နည်းနည်းလေးပဲ၊ ပြီးပါပြီ၊ လာ
ခွဲမယ် .. စောင့်နေလေ”

“ရပါတယ်၊ ဆရာမတော်နဲ့အတူတူ သွားမယ်လေး၊ ကျွန်မ ယောက်ျား
တို့ပါလာတယ် ဆရာမတော်ရဲ့.. ဝေပျာ ဆရာနဲ့စကားပြောနေတယ်”

ရီက -

“ဟုတ်လား.. အဲဒီလိုလည်း အေးနုရယ်.. လက်ဖက်သုပ်လေး သုပ် ဇို့ တူလုပ်ပေးဦးနော်။ ရေခဲခွေးကြမ်းနဲ့သောက်ရင်း၊ စားဖို့..” လို့ ပြောကာ ဆေးပြီးသားပန်းကန်တွေကို ရေစစ်လိုက်၏။

(၃)

ရီနဲ့အေးနု လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်၊ ခွက်၊ ဓာတ်ဘူးတွေကိုငြိမ်းပြီး ရွေ့ကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရီက -

“ဘာတွေ ပြောနေကြတာတုန်း.. စကားတွေကောင်းနေလိုက် တြတာ။ ဒီမှာ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်.. လက်ဖက်သုပ်စား..”

ပြောရင်း ရီနှင့်အေးနု ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အေးနုယောကျ်ား ကိုလှမောင်က -

“ဪ.. ဆရာကတော်ရဲ့.. ရပ်ထဲ ရွာထဲက ဟိုအကြောင်း၊ ဒီ အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး၊ ဒါနဲ့ ဆရာကတော်နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်။ အဆင်မပြေရင်လည်း ပြောနော်..”

အေးနုကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာကတော်၊ အဆင်မပြေရင် ပြော၊ ပျင်းနေ ရင်လည်း ခေါ်လိုက်။ အရေးအကြီးဆုံးက မနေရဲရင်လည်း ပြော၊ ဆရာရော ဆရာကတော်ရော၊ ကျွန်မတို့လင်မယား၊ လာအိပ်ပေးလို့ရတယ်”

ရီက -

“အင်းပါ.. အေးနုရဲ့.. ရုတ်တော့ မပျင်းသေးပါဘူး။ ကြောက်တာ ကတော့ သိပ်မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆရာကို အိပ်ပင့်သွား ရင်တော့ ရီတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာမို့လို့ အေးနု လာစောင့်ပေးနော်။ အဲဒီအခါကျရင် သိလား.. အေးနု”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဆရာကတော်၊ ပြီးတော့ ဆရာရော၊ ဆရာကတော် ရောကို ပြောထားရဦးမယ်။ ဒီမှာနေရင် သတိနဲ့စား။ သတိနဲ့သွား အထူး သဖြင့် အဘကျော်တို့ အိမ်ကိုပေါ့..”

“ဘာလဲ.. ဆေးခန်းစောင့်ကြီးကို ပြောတာလား”

ကိုလှမောင်က ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာကတော်

ရဲ့.. အေးနုပြောတာက သတိထားဖို့ ပြောတာ၊ အခေါ်အပြောတော့ မပျက် နဲ့ပေါ့”

ရီက -

“ဘာတိုဆိုလိုတာလဲ ကိုလှ မောင်ရဲ့.. သေချာပြောပါဦး။ မနေက တောင် အကြည်လာသေးတယ် အိပ် တို.. အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ” လို့ ပြော တော့ ယောကျ်ားဖြစ်သူ ကိုဝင်းကလည်း ပြော၏။

“အေးလေ.. အေးနုရဲ့.. နင်တို့ဟာကလည်း ဘာတုန်းဟဲ့!..”

ငိုမိန်းမကိုတော့ အလကားကြောက်အောင် မခြောက်ပါနဲ့ ဟဲ့။ ဘာလဲ.. သူတို့တွေက မိုးတတ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အပြောအဆိုကြမ်းလို့လား၊ ရန် ဖြစ်တတ်လို့လား..”

အေးနုက -

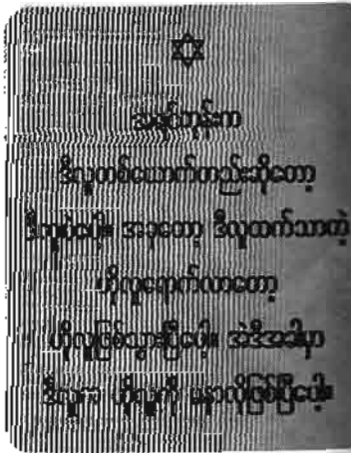
“ဖြေးဖြေးပေးပါ ဆရာရယ်.. ဆရာတို့ရော အေးနုတို့ရော ရန်ကုန်က လာတာဆိုတော့ ဒီမှာ ဧည့်သည်လေး ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သား အချင်းချင်း၊ ခိုင်းပင်းကူညီဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အေးနုတို့က ဆရာတို့ထက် အရင်ရောက်တော့ ဒီကအကြောင်းတွေပိုသိတယ် ဆရာရဲ့..” လို့ပြောတော့ ကိုဝင်းက -

“အေးပါ ဟယ်.. ပြောစမ်းပါဦး။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကလည်း ကျွန်မပြောပြမယ်။ အဲဒီ အဘကျော်ရဲ့မိန်းမတ ဖုန်းမကြီး၊ ဆရာရဲ့..”

“ဘယ်လို!.. သွားတင်ကို ပြောတာလား၊ ဟုတ်ရဲ့လား.. လှမောင် ဇင်း မိန်းမပြောတာ ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာရဲ့.. အေးနုပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ထို့လင်မယားတောင် မနေက အကြည် ဆရာကတော်နဲ့စကားပြောတာ

တွေ့လို့ ဆရာကတော်ကို သတိပေးထားမှဆိုပြီး မနေ့ကတောင် ပြောဖြစ်သေးတယ်”

ရီက -

“အဲဒါဆိုရင် တစ်ရွာလုံးကော သိလားဟင် ! ..” လို့မေးတော့ အေးနုက ပြန်ဖြေ၏။

“သိတာပေါ့ .. ဒီရွာမှာတော့ သူတို့ပဲ ခုန့်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားတတ်တဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘွားတင်က သူများတာကကို ပြုစားတတ်လို့ သူတို့တို့ပဲ

တည့်အောင် ပေါင်းရတယ်”

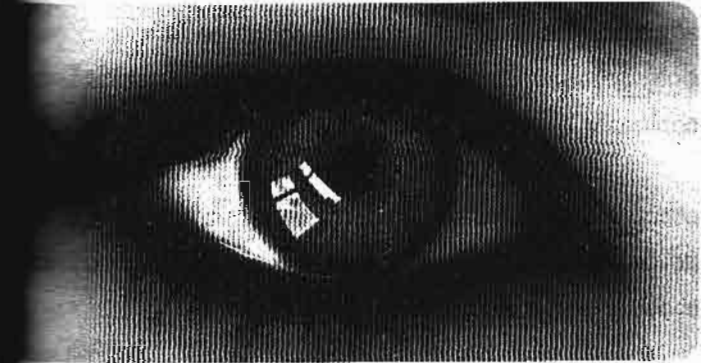
ရီရော၊ ကိုဝင်းရော လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားပြီး မေးခွန်းများကို အဆက်မပြတ်မေးတော့ အေးနုတို့လင်မယားကလည်း ပြန်ဖြေရှာပါသည်။ ရီက -

“အေးနုလည်း ကြုံဖူးလား ..၊ ပြောပြစမ်းပါဦး ..” လို့မေးတော့ အေးနုက သူ့ကြုံရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြ၏။

(၄)

အေးနု .. ဒေါင်းငယ်ရွာကိုရောက်တော့ ရွာမှာ ဆေးခန်းသာရှိပြီး ဆေးခန်းထိုင်မည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မရှိသေး။ ဒါပေမယ့် အရန်သားဖွားတစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ သူကား ဆေးခန်းစောင့်ကြီး အသကျော်ရဲမိန်းမ။ ဒေါ်တင်တင်ပင် ဖြစ်သည်။ ရွာထဲကတော့ သူ့ကို “ဘွားတင်” လို့ ခေါ်ကြ၏။

ရွာထဲကလူတွေ ပြောပြတာကတော့ အရင်က ရွာထဲမှာ ကလေးမွေးတာနှင့်ပတ်သက်လို့ ဘွားတင်ကိုပဲ အားကိုးကြရပြီး တခြားကျန်းမာရေးကိစ္စတွေဆိုရင်လည်း ဘွားတင်ကိုပဲ ပြေးခေါ်ကြရတယ်တဲ့။

အေးနုရောက်လာတော့ ကျန်းမာရေးကိစ္စအဝဝကို အေးနုပဲ လုပ်ကြည့်လို့ဆိုတော့ ဘွားတင်က အေးနုလောက် မတတ်။ ပြီးလည်း တင်ကို ပိုက်ဆံအများကြီးပေးရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အရင်တုန်းက ဒီလူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဒီလူပဲပေါ့။ အခု ဒီလူထက်သာတဲ့ ဟိုလူရောက်လာတော့ ဟိုလူဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အဲဒီမှာ ဒီလူက ဟိုလူကို မနာလိုဖြစ်ပြီပေါ့။

(၅)

အေးနု အမောတကြီး ပြေးလည်း စိတ်ထဲမှာလည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်။ ဟိုလူတို့ကြည့်ကြည့်တော့ ခွေးနက်အေးနုကလည်း ရှောင် အသက်ရှင်သည်။ ခွေးနက်ကြီးကလည်း နှုတ်အဖိုပြေးလိုက်လာသည်။ လူတွေလှောက်တိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။

နောက်ကို လှည့် ကြည့်တော့ ခွေးနက်ကြီးကို မမြင်။ မြင်တာက နောက်မှာ ...

ညနေသုံးနာရီလောက်ရောက်တော့ နန်းဦးအိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ခိုနောင်းရွာမှ အိမ်လေးထဲသို့ သွားပြန်လိုက်ဖို့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲတွင် သမီးဖြစ်သူ အစောကြီးရောက်လာတော့ အံ့အားသင့်ပြီး နန်းဦးအိမ်ရှေ့နန်းဆီကို ထွက်လာသည်။

နန်းဦးကို ကြည့်မေးမုက်နာမှာ ရှိခဲ့နေသည်။ အဖေအိမ်ထဲကို မေးကြည့်တော့ နန်းဦးတစ်ယောက်

ရှုတ်တရက် စိုက်အောင်တယ်ဆိုပြီး "အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ လိုက်ပို့ပါ..." လို့လိုက်ပို့တာဖြစ်ကြောင်း။ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ တိုဘာထဲမှာ တွေ့ဆက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ပထမတော့ မိဘများက လေအောင်တာပဲဖြစ်မယ်ဆိုကာ နန်းဦးကို လေဆေးတိုက်ပြီး အမေဖြစ်သူက နန်းဦးစိုက်ကို စားဖျားလှူပေးခဲ့သည်။ အဖေဖြစ်သူကလည်း နန်းဦးကိုစိတ်ပူပြီး အိမ်မပြန်ဘဲ နန်းဦးအဖေမှာ ရွတ်တွေ့ လက်တွေ့ ဆုပ်ပေးနေသည်။ နန်းဦးမှာ အချိန်အတော်ကြာလည်း မသက်သာ။

ညနေဝါးနာရီလောက်ရောက်တော့ နန်းဦးက ရှုတ်တရက်-

"ဓမ္မနတ်ကြီး၊ ဓမ္မနတ်ကြီး..." လို့ ထအော်လိုက်သောအခါ အမေဖြစ်သူရော အဖေဖြစ်သူပါ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

"သမီး... သမီး... ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ"

"ဘေးမှာလေ၊ ဘေးမှာလေ... ရှိတယ်၊ အမလေး!... ကျွန်ုပ်တို့တော့... အမေရေ ကယ်ပါဦး..."

အမေဖြစ်သူမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမလဲ မသိ။

သမီးဖြစ်သူအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး ဘေးအိမ်တွေကို ထွက်ခေါ်သည်။ ခဏကြာသော် နန်းဦးတို့အိမ်မှာ လူများနှင့်ပြည့်နက်နေ

သည်။ နန်းဦးမှာလည်း-

"ဓမ္မနတ်ကြီး၊ ကျွဲကြီး... ကြောက်တယ် အဖေရေ၊ အမေ... ကယ်ပါဦး၊ သမီး ကြောက်တယ်... ကယ်ပါဦး၊ သမီးကို ကယ်ပါဦး" လို့ပြောပြီး နှုတ်လုံးများကို အတင်းမိုတ်ထားလေသည်။ အဖေဖြစ်သူက -

"သွား... သွား၊ ဦးတိုးကို သွားခေါ်စမ်း၊ မြန်မြန်သွားခေါ်၊ ငါ့သမီးလေး... သမီးရေ အဖေရှိတယ်၊ သမီး မကြောက်နဲ့၊ အဖေ ဒီမှာရှိတယ်"

ပြောရင်း သမီးဖြစ်သူကို ဖက်ထားလေသည်။ နန်းဦးအမေမှာလည်း နန်းဦး သမီးဖြစ်သူ၏ ခြေသွယ်သော လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ အိမ်နီးချင်းများမှာလည်း ခေါင်းရင်းဘက်က ယပ်ခတ်သူ ခတ်၊ ဦးတိုးတို့ ပြေးခေါ်သူက ခေါ် ပါးစပ်မှာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသူက ပြော၊ တိုးတိုးပြောသူများမှ ပြော၊ မီးထွန်းသူက ထွန်းနှင့် ဆူညံနေလေသည်။

ဦးတိုးရောက်လာတော့ အိမ်မှာရှိနေသူများကို ထွက်ခိုင်းပြီး မိဘားစုဝင်များကိုသာ နန်းဦးဘေးမှာ ရှိစေသည်။ ဦးတိုးက ပါးစပ်မှတိုးတိုး ချွတ်ပြီး နန်းဦး၏ဦးခေါင်းကို သပ်ပေးလိုက်သောအခါ နန်းဦးမှာ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ခဏကြာသော် ဦးတိုးက နန်းဦးကို ထိုင်စေပြီး မေးခွန်းများ မေးလေသည်။

"နင်ဘယ်သူလဲ... ပြောစမ်း"

နန်းဦးဆီက ဘာသံမှထွက်မလာ။

"ငါခေါ်ထားတာ မရောက်သေးဘူးလား၊ ရောက်ပြီတော့ စကားမပြောတာလား၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မျက်လုံးကို သေချာစိုက်ကြည့်စမ်း"

နန်းဦးက မလှုပ်မယှက်။ ဦးတိုးက နန်းဦး၏မေးစေကို လက်နှင့်တိုင်းပြီး မျက်နှာကို အထက်သို့လှန်ကာ နန်းဦး၏မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဦးတိုးက -

"ဪ... ရောက်နေရဲ့သားနဲ့၊ ငါ့ကို ပမာမခန့်နဲ့... နင်ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား၊ နင် ဘုရားကို အံ့တုချင်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား"

ဦးတိုး ဘယ်လောက်ပေးပေး၊ နန်းဦးကား မဖြိုး၊ ဦးတိုးကား စိတ်ချည်နိုင်တော့။ နန်းဦးရဲ့အဖေကို ပရိတ်ရေယူခိုင်းလိုက်သည်။ (ရိတ်ရေတို့ ရေခွတ်ထဲမှာထည့်ပြီး နန်းဦးကိုတိုက်သည်။

ဦးတိုးက နန်းဦး၏ပါးစပ်ကိုဟပြီ။ ပရိတ်ရေကို အတင်းတိုက်သည်။ နန်းဦးက ရုန်းသည်။ နန်းဦး၏ အဖေဖေရော၊ အမေမေရော၊ ဒေါ်လေးရော အတင်းတိုက်ထားရသည်။ ဦးတိုးက ပရိတ်ရေကို ပါးစပ်အတင်းဟပြီ။ တိုက်သည်။ ထိုအခါ ပရိတ်ရေဝင်သွားတော့ နန်းဦးမှာ နည်းနည်းခြံသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဦးတိုးက အဖေလေသည်။

“ကဲ... ပြော၊ ဘယ်သူလဲ”

နန်းဦးက -

“ပြောမယ်... ပြောမယ်၊ အဲဒီရေတွေ ထပ်မတိုက်နဲ့... ပြောမယ်”

“ငါ့ကို ရိုရိုသေသေပြော... ငါက ဘုရားရဲ့သားတော်ပဲ နင်သိတာပဲနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မက၊ ကျွန်မက...”

ပြောရင်း ပြောရင်း နန်းဦးမှာ ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ဝိုလေသည်။ ဦးတိုးက

“နင့်ကို ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်၊ မာယာတွေနဲ့ လာလုပ်တာပဲ”

မနေနဲ့။ ငါလိုချင်တဲ့ အခြေကိုပဲပေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မက မိမိကြည့်ပါ”

နန်းဦး၏အဖေဖြစ်သူမှာ ကြားကြားချင်းပဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး

“နင်... နင်... ငါ့သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ နင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို

ဘာလို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ နင်သာ ငါ့သမီးနေရာမှာဆို ဘယ်လိုနေထိုင်သူများ

တော်တော် ခံစားရရတာ။ နင့်ကို ငါ...”

ပြောရင်းနှင့် အဘကျော်တို့အိမ်ကိုသွားရန် ထလိုက်သည်။

နန်းဦး၏အဖေဖြစ်သူနှင့် အဖေဖြစ်သူက တားထားရသည်။ ဦးတိုးက

ကလည်း ရွာသားအချင်းချင်းဖြစ်သောကြောင့် ကိစ္စကို တိတိတတ်တတ်ဖြေရှင်းရန်သာ

ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျန်ရွာသားများကို အိမ်ပြင်သို့ထွက်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း

အိတ်စွကို ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်ပြီး ကာယကံရှင်၏နာမည်လည်း

မထိခိုက်အောင်လုပ်ပါက မိမိကပညာများကိုနှုတ်ခိုင်းပြီး အကောင်ပကတိဖြစ်အောင်

ကုပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

ဦးတိုးက မိသားစုဝင်ရှေ့မှာပဲ မေးခွန်းများကိုဆက်မေးပြီး နန်းဦး

သုပ်ထားသောပညာများကို ပြန်ယူခိုင်းသည်။ နန်းဦးမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်စုံနေသလိုကိုရိုက်နှက်ပြီး သပ်ချနေလေသည်။ ထို့နောက် လက်မောင်းများ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိရှိသမျှ ပြုစားထားသော ပညာများကို ပြန်နှုတ်ယူချွတ်လေသည်။

(၆)

ရီက အေးနကို -

“ဟယ်... ရီ ထင်တောင် မထင်ထားဘူး။ အကြည့်လား... ဘာလိုလုပ်တာလဲ။

ဘာလိုလုပ်တာတဲ့လဲ”

“လုပ်လိုက်တာကတော့ ကန်တော့စတဲ့အိမ်က မုန့်ပြန်တော့တော့

မုန့်ထဲမှာထည့်ပြီး ကျွေးလိုက်တာတဲ့။ သေချာတော့ မသိဘူး... ဆရာ

အတော်ရဲ့”

“ဘာလိုလုပ်တာလဲဆိုတော့ မနာလိုလို့တဲ့ ဆရာကတော်ရေ...၊

သေတာ ခြိမ္မာ ကျောင်းမတက်ရဘူး။ နန်းဦးက ခြိမ္မာ ကျောင်းတက်ရတယ်။

အတော်တော် နန်းဦးက လှတယ်လေ”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ သူက နန်းဦးဝတ်တဲ့အဝတ်တွေ အရမ်း

သိမ်မွေ့တာတဲ့လေ”

ရီမှာလည်း လန့်သွားလေ၏။

“ဟယ်... မနေ့ကတောင် သူ့ကို ရိုရိုအင်္ကျီဝတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မေး

ခဲ့တယ်သေးတယ်”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာမရဲ့.. ဆရာမက သူတို့ကို စိတ်ထဲ
အောင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မတို့ပြောတာက ဆရာမတို့သိထား
ပါ။ သတိနဲ့နေဖို့ပါပဲ။ သူတို့ကို ရှောင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုဝင်းက -

“အေးပါ.. ငါတို့လင်မယားလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ သူရဲ
ဖြစ်တာကို ပြန်ကြားရတာဖြစ်ပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေက အိမ်နီးချင်းတွေ
ဖြစ်ပြီး တစ်ရွာထဲဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ။ ဒါနဲ့ သမီးရော၊ အမေရော ထာ
တာပဲနော်” မေးသောအခါ ကိုလှမောင်က -

“သူတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် စုန်းတွေ ဆရာရဲ့.. ဓမ္မရုနစ်ဆက် စုန်း
မျိုးလို ခေါ်တယ်။ အကြည်ရဲ့အဘွား၊ ဘွားတင်ရဲ့အမေ ဒေါ်မာကြီးဆို ပြီး
ဆိုတယ် ဆရာရဲ့ သူရဲပညာအဆင့်က ပိုကြီးတယ်ဆိုပဲ”

ပြောရင်း လက်ကော်ရည်ကို သောက်လိုက်ပါတော့သည်။ ပြီးတော့
အေးနက ဆက်ပြောသေးသည်။

“ဆရာကတော် သူတို့ကျွေးတာစားရင် ဒီအတိုင်း မစားနဲ့ဆို
သဝေမပါ ကိုးဂါထာကိုရွတ်ပြီး စား။ အိမ်မဟုတ် အင်္ကျီလက်ကိုခေါက်ပြီး
.. သိလား” အဲဒီအချိန်မှာပဲ -

“ဆရာရိုလား.. ဆရာရိုလား။ ဝိုက်နာလို့” ဆိုကာ လူတစ်ယောက်
အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ဝင်းထဲဝင်လာလေသည်။ ရီလည်း အရမ်းလန့်သွားပြီး -

“ဘာဖြစ်တာလဲရင့်”

“ဪ.. ဆရာကတော်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဝိုက်နာလို့ပါ”

“အေးလေ !.. ဘာလို့ နာတာလဲလို့”

“ဪ.. ကလေးမွေးဖို့ပေါ့ ဆရာမရဲ့” ပြောလိုက်တော့မှ မိန်းမ
သတ်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ အေးနက -

“ကျွန်မ အရင်သွားကြည့်ထားလိုက်မယ်.. ဆရာ၊ ဆေးခန်းထဲမှာ
မလား။ ရှင့်မိန်းမက..” ဆိုကာ ဆေးခန်းထဲ ထသွားလေသည်။

ခဏကြာသော် ကိုလှမောင်လည်း ပြန်သွားသည်။ ယောက်ျား
ဖြစ်သူကလည်း မို့ကိုကြည့်ကာ - “ငါ့မိန်းမကလည်း ကြောက်တတ်လို့
တာ..” ပြောပြီး ရယ်ကာ ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သတည်း။

သန်းဝင်း (ဘဏ်)

“အကယ်၍များ ငါ့ဟာ
 တစ်ခုတည်းသော နှစ်ဖက်
 ဘယ်ယောက်ျား
 တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ
 ထိတွေ့ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုတော့
 ဒါကို မင်းအနေနဲ့ တကယ် လိုက်နာ
 မလိုက်နာဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေမယ်”

“Leave my wife alone. .”

“ငါ့ရဲ့အနီးကို တစ်ယောက်တည်းနေပါစေ” ဟူသော သတိပေးချက်
 စာတမ်းက အိမ်ခန်းမနံရံတွင် မသေမသပ်ရေးထားသည်မှာ တမလွန်ဘဝ
 ရောက်နေသည့် မတ်ဆိုဖြစ်သည်။ မတ်သည် အသက်ရှင်စဉ်ကတည်းက
 သူ့အနီးရှိဘက်ကာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်ပင် မနာလို သဝန်တိုတတ်
 သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အလွန်ပင် ဝယ်ရွယ်လှပသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သူ ရီဘက်ကာ
 သည် ကျွန်ရှိနေသောမုဆိုးမဘဝတွင် မျက်ရည်စက်လက် ဝမ်းနည်းလျက်
 ရှိနေခြင်းအကြောင်းရင်းက တမလွန်ဘဝရှိ ဝင်ပွန်းဖြစ်သူမှ သူမ၏
 အမျိုးသားသူဝယ်ရင်းများအား ရန်ရှာနေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

“သူဟာ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို (၁၅)မိနစ်
 ထပ်ပိုပြီး နေထိုင်ခွင့်မပေးပါဘူး။ နောက်ပြီး သူဟာ ကျွန်မရဲ့ခွဲတွေသွား
 တဲ့အခါမှာလည်း နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေလေ့ရှိပါတယ်။
 အခုဆို သူက ပိုပြီးဆိုးလာပါတယ်”

အေးစက်လွန်းတဲ့လေအေးနဲ့ ပတ်လျှမ်းခြင်း၊

အကယ်၍များ ဝန်တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ညှိနှိုင်းအချိန်

ဆက်ပြန်ရာ အနင်းပေးဖို့ကြိုးစားခဲ့ရင် တမလွန်က ကျွန်မဝင်ပွန်းထား
 အလွန်ယုတ်ညံ့တဲ့ အလှည့်အဖျားတွေနဲ့ နှိပ်စက်ပါစေတာတယ်။ အတယ်၍
 နား ကျွန်မနဲ့ကျွန်မမိတ်ဆွေဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပွေ့ဖက်ရာ စစ်ရင် သူ
 သာ ဟိန်းဟောက်သံကြီးနဲ့ နှောင့်ယုတ်ပါစေတာတယ်။

ရီဘက်ကာ၏ပြောကြားချက်အရတော့ သူမနဲ့ချိန်းထားတဲ့သူ
 အဝေါ်စွပ်ပြုတ်ဟင်းကို ပေါင်ပေါ်မှာမှောက်ကျစေတဲ့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်တဲ့
 အပြင် အကယ်၍များ သူတို့ဟာ သူမကို မွေးမွေးပေးဖို့ရာ ကြိုးစားမိပါလျှင်
 အလွန်အင်အားပြင်းလှတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလိုက်သလို ခံစားရသည်ဟု
 ဆိုသည်။

တစ်ခါတုန်းကဆိုလျှင် သူမချိန်းဆိုထားသည့် ယောက်ျားလေး
 အိမ်ထွက်တစ်ယောက်က သူမကို ဆိုစာပေါ်မှာ ချစ်ဖျူဟာခင်းဖို့ရာ ကြိုးစား
 ခဲ့ပါတယ်။ မတ်ဟာ အခန်းတွင်းမှာရှိတဲ့ ပရိဘောဂတွေကို အနဲ့ပစ်ခတ်
 ပြီးနောက် ယင်းလူ၏ဦးခေါင်းအပေါ်သို့ အလှည့်ထားသည့် မှန်ငါးကန်
 နှင့်ပေါက်ကွဲခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါ၏။

“ပြီးတာနဲ့ သူဟာ အိမ်ခန်းနံရံပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့အနီးကိုတစ်ယောက်
 တည်းပဲ နေပါစေ” လို့ ရေးထားသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း ရီဘက်ကာက
 ပြောပါသည်။

“အလွန် သနားစရာကောင်းတဲ့ငန်ဟာ တံခါးပေါက်ကနေ သေမ
 လောက်နီးနီး အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ နောက်ပြီး
 အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကျွန်မဟာသူကို တွေ့လည်း မတွေ့ မြင်လည်း မမြင်ရ
 တော့ပါဘူး”

မကြာသေးခင်ကာလက မတ်ဟာ အရင်ကထက် ပိုမိုသောင်းကျန်း
 သောကံကို တွေ့ရပါတယ်။ ကလီပင်ပြီစွန့်၍ အိမ်ခန်း(၃)ခန်းရှိသည့် အထပ်ခွဲ
 အိမ်အတွင်းသို့ ရီဘက်ကာအား လူပျိုလှည့်ရန် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါလျှင်
 အေးစက်လွန်း တဲ့ လေအေးနဲ့ ပတ်လျှမ်းခြင်းကို ခံရပါတော့တယ်။

ဤသို့ခံစားနေရပြီး အလွန်တိုးညှင်းလှသည့်အသံဖြင့် -

“မင်းဟာ ငါ့အနီးကို အရှုပ်အထွေးတွေ လာပြုနေပြန်ပြီ၊ တွေးသွား
 ခဲ့တိရိစ္ဆာန်ကောင်... မင်းဟာ အချိန်မနောင်းခင် ပြန်ထွက်သွားပါ” ဟူ၍

ပြောကြားခဲ့ပေသည်။ ရီဘက်ကာက -

“မတ် အသက်ရှင်လျက်ရှိတုန်းကဆိုရင် သူဟာသိပ်ပြီး သဝန်တို တာ။ ကျွန်မဈေးဝယ်သွားရင်တောင် နောက်ကတိတ်တစ်စိတ် ခိုးပြီးလိုက် ချောင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်း တွေ့၊ လုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကိုလည်း သူ့ကို သတင်းပို့ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ပြော ကြားခဲ့သည်။

အကယ်၍ အမျိုးသားတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့များ၊ စကားပြောဖို့ လိုရှိရင် ဘာတွေပြောခဲ့သည်ဆိုသည့် အသေးစိတ် တစ်လုံးချင်းပြောစကား ကို သူမကပြန်ပြောရလေ၏။

သူ ကျွန်မကို အပြတ်ပြောတတ်တဲ့စကားကတော့ -

“အကယ်၍များ၊ ငါဟာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းကို ဘယ်ယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှထိတွေ့ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါကိုမင်း အနေနဲ့ တကယ် လိုက်နာ၊ မလိုက်နာဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ပထမဦးဆုံးတော့ သူမအနေဖြင့် မနာလိုဝန်တိုဟာ စကား အဖြစ်သာထင်မှတ်ထားပေမယ့်လို့ နောက်ပိုင်းကျသည့်အခါ သူ့စကားနှင့် အညီဖြစ်လာလေတော့ သူမမှာ အထူးပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ခံစားရလျက် ရှိနေရပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ခန့်က မတ်မှာ မော်တော်ယာဉ် မထော် တာဆ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရလေ၏။

“ကျွန်မက ပထမပိုင်းမှာ သူ့အတွက် အထူးပဲ စိတ်နှလုံးကြေတဲ့ ဝမ်းနည်းတာသာ ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ ပိုင်းပိုင်းနင်းလုပ်ကိုင်မှုတွေအောက်က လွတ်မြောက်လာပြီး သက်သာ မှု ရပြီဆိုတာကို ခံစားမိရပါတယ်” ဟု သူမက ဆိုသည်။

မတ်သေဆုံးပြီး (၈)လခန့်ကြာသည့်အခါ ရီဘက်ကာမှာသူ၏ အလုပ်တူတစ်ဦးနှင့်ချိန်းပွဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ မတ်အသက်ရှင်နေစဉ်က ဆိုပါလျှင် သူသည် ဘီ(လ်)ရီ(ခ)အား အမြဲတမ်းသဝန်ကြောင်နေသူဖြစ်၍ ဘီ(လ်)က ကျွန်မအား ဓမ္မာဓမ္မာပေးဖို့ရာ ကျွန်မရဲ့ကျောက်လက်ဖြင့် သိုင်း ဇက်ရန်ကြိုးစားသည်နှင့် မတ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဘီ(လ်)ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးပါတော့တယ်။

ကြောက်လန့်မှုကြီး

ဘီ(လ်)ရဲ့ ခါးပတ်ပတ်ထားတာဟာ အလွန် အမင်း တင်းကြပ်လွန်းနေတော့ သူ့အနေဖြင့် အသက်ပင် ရှုနိုင်စွမ်း မရှိချေတော့၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ဆံပင်ကို လက် တစ်ဆုပ်ကြီး ဆွဲနှုတ်လိုက်တာ အခံရခက်လှပေ၏။ သူ၏ ဖိနှပ်များလည်း ရုတ်ချည်းပင် မီး ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းမှုကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ယခုအခါတွင်လည်း အလားတူ ကြောက်မက်စွယ်ကောင်းလှသည့် ရီဘက်ကာနှင့် ရွယ်တူတန်းတူအသက် (၂၅)နှစ်အရွယ်ရှိ ကွမ်လီယုနပ် ဆိုသူနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်လျက်ရှိနေလေ၏။ သူသည် ရီဘက်ကာနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ကော်ဖီသောက်နေခိုက် ထရပ်ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံ၊ ကပ်ချပ်များ ပြုတ်ကျလာခဲ့ပေသည်။

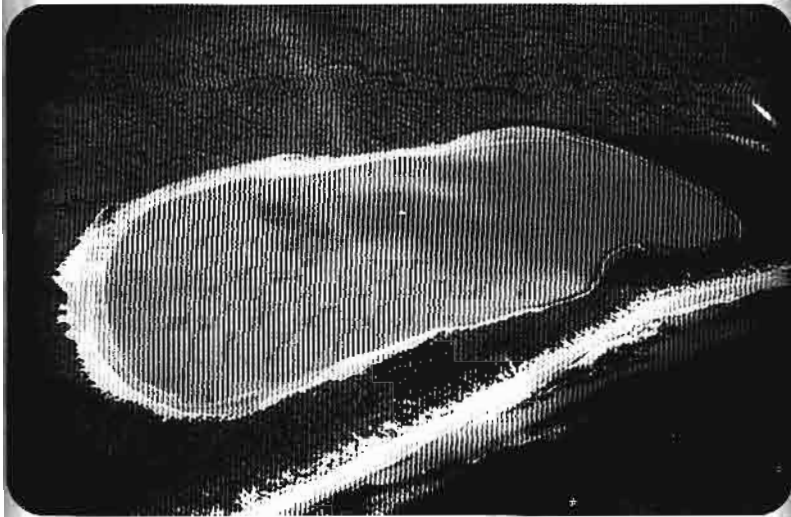
သူ ယင်းအိမ်မှထွက်လာသည့်အခါ ရေခဲ ခန်းမှ ထွက်လာစဉ်သို့ အလားတူ ခံစားရသည်ဟူ၏။ နောက်တစ်ခေါက် သူသွားသည့်အခါ ရီဘက်ကာက သူ့အား အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုခဲ့ပါပေ။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဝင်ခွင့် ပေးရန် သဘောတူညီမှု ရခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် တစ်နာရီမျှသာ အချိန်မကုန်ဆုံးမီ ဘီ(လ်)မှာ ကြောက် အား လန့်အားဖြင့် အိမ်အတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားရတော့၏။ မပြင်ရသော အလွန်ကြီးမားသည့် စွမ်းအားကြီးတစ်ခုက သူ၏လက်ထဲမှကော်ဖီခွက်တို ဆွဲရမ်းခဲ့...။

“ကျွန်တော်ဟာ လိပ်ပြာလွင့်သွားမတတ်၊ အကြောက်ကြီးကြောက် ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် ရီဘက်ကာကို ချစ်လှပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီအိမ်ထဲကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ သွားမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး” ဟူ၍ ဘီ(လ်)က ရင်တုံ့ပန်းတုံ့ပြောကြားခဲ့လေ၏။

ဆန်းကြယ်သော ပန်းရောင်ရေကန် Lake Retba

“ရပ်ဘာရေကန်” လို့ နာမည်တွင်တဲ့ ထူးဆန်းလှသော ပန်းရောင် သန်းနေတဲ့ ရေကန်တစ်ကန် ရှိပါတယ်။ အာဖရိက အနောက်မြောက်ပိုင်း၊ ဆီနီဂေါနိုင်ငံရဲ့ (၁၈) မိုင်သာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဂြိုဟ်တံ Dakar ရဲ့ အနောက် မြောက်စွန်းစွန်းမှာတည်ရှိပြီး (၁) စတုရန်းမိုင် ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေကန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အနက်ဆုံးကတော့ (၉.၈) ပေ ရှိပါတယ်။ Lake Retba လို့ လူသိ များမယ့် အပြာရောင်ရေကန်လို့ အမိဖွယ်ရတဲ့ Lac Rose ဆိုတဲ့ ဘာသာ စကားမှပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရေကန်ဟာ ဘာကြောင့် ပန်းရောင် သန်းနေရသလဲဆိုတော့ ရေကန်မှာပါဝင်တဲ့ ဆားတစ်မျိုးကြောင့်ဖြစ်ပြီး Dunaliella Salina လို့ အော်ဂဲနစ် အယ်လ်ဂျေးတစ်မျိုးကြောင့် ပန်းရောင် သန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအယ်လ်ဂျေးဟာ နေအလင်းရောင်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ် မှ အလင်းရောင်ခံနိုင်ဖို့အတွက် ဓာတ်တစ်မျိုးကို ထုတ်လွှတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်တစ်မျိုးကြောင့် ရေကန်ကို လှပသွားစေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းရောင် ရေကန်အဖြစ် နိုင်ငံဘာလမှ ဖွဲ့နွဲ့လအထိ မြောက်သွေ့တဲ့ရာသီတွေမှာ ဖြစ်

ပေါ်တတ်ပါတယ်။

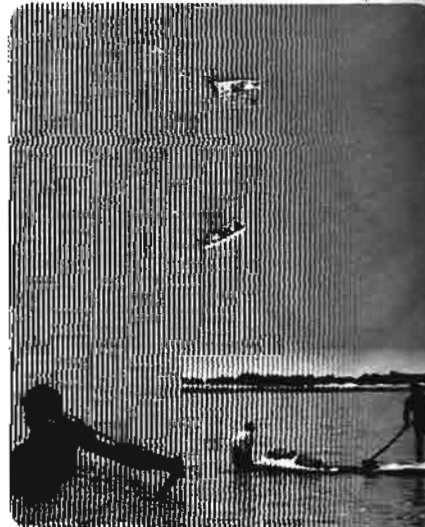
မိုးရာသီအချိန် ဇူလိုင် ကနေ အောက်တိုဘာလမှာ တော့ အရောင် ချော့သွားတတ် ပါတယ်။ အဲဒီဆားဟာ ခရီယာ တစ်ခုလုံး (၄၀) ရာနှုန်း ပါဝင်နေ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆား ဓာတ်ပါဝင်မှုများလို့ရေကူးနေတဲ့ လူတောင် ပေါလောပေါစေနိုင် ပါတယ်။

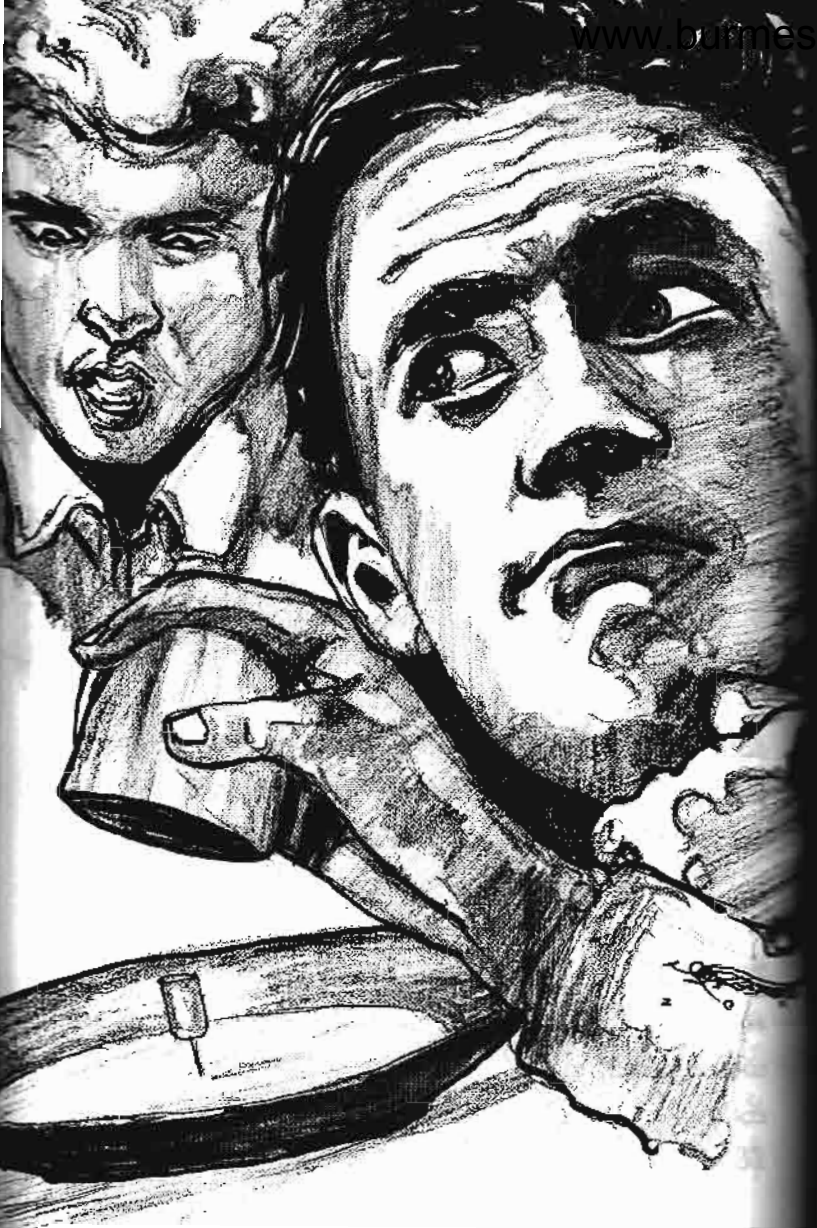
Lake Retba ရဲ့ ဆားဓာတ်လွန်ကဲမှုကြောင့်

ဆားထုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းလည်း အဲဒီကန်မှာ ရှိပါတယ်။ ပန်းရောင်သန်းနေတဲ့ ရေက အမြင်ပသာဒမှာ လှပနေပေမယ့် မိမိရဲ့အသားအရေကိုတော့ ဖျက်စီး စေပါတယ်။ အဲကြောင့် သင်းကန်မှာ လုပ်ကိုင်သူများရော၊ လာရောက်လည် ပတ်သူတွေမှာ ကောက်နုစေထုတ် အလှဆီ (Beurre de Karite) ကို လိမ်း ကြံပြီးမှသာ အလုပ်လုပ်ကြ၊ သွားလာကြရပါတယ်။

မြောက်သွေ့တဲ့ နွေရာသီရောက်တိုင်း ပန်းရောင်သန်းနေတတ် ပြီး Lake Retba ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် အဓိကလည်ပတ် စရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ရေကန်ရဲ့ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ထူးခြားနေသော အရောင်အဆင်းကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး နေရာ တစ်ခုဖြစ်လျက်ရှိပါတယ်။ သင်လည်း သွားရောက်လည်ပတ်လိုလျှင် သွား နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီရေကန်မှာ နေထိုင်တဲ့ငါးတွေဟာ ပုံမှန်တွေ့နေတာထက် လေးဆပိုမိုသေးငယ်တဲ့ ငါးငပုလေးများကိုသာ အတွေ့ရများပါတယ်။ ဒီ ငါးလေးတွေက ဆားရဲ့ပျော်ပါးမှုဒဏ်ကို ခံစားနိုင်ပြီး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ချေ အောက်သို့ရောက်အောင် ဝှပ်လျှိုးနိုင်ကြတာကြောင့် ဒီရေကန်မှာ နေထိုင်နိုင် တဲ့ငါးလေးများဖြစ်နေကြောင်း သုတအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

အောင်တုန်းမြင့်
(ကချင်မြေ)

လျှင်သမား ဦးဘတ်ဝမ်း

— သူငယ်ငယ်တို့ကပြောတဲ့ ဦးဘတ်ဝမ်း

— ဆယ့်ကောင်ဂျင်လောင်ကစားခြင်း၌ ဝိသနာထုံသူ ဦးဘတ်ဝမ်း

— တံကြွေမှာ အလှည့်အပြောင်း အပေါက်အလမ်း မတည့်

— တွက်တိုင်း လွှဲပြီး မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဘဝရှောက်လာသော အင်္ဂါ...

— အကြားအမြင် ဦးဘတ်ဝမ်းနှင့် တွေ့ဆုံမိသည့် အချိန်မှစ၍...။

ဖိုက်ဝမ်ဖတ်သည် လည်နေသောဂျင်သမား
 ပန်းကန်လုံးနှင့် အုပ်လိုက်သည်။
 ဂျင်သမားအားလုံး ဂျင်လည်သံကို
 နားထောင်ပြီး နှစ်သက်ရာသတ္တဝါရုပ်ပုံ
 ကြေးတင်လောင်းကြရာသည်။
 ဂျင်လောကတွင်
 ဂျင်လှည့်သူကို ဖိုဟိုဟုခေါ်ကြ၏။

လေးကောင်ဂျင်- ရန်ကုန်မြို့တော်သည် စီးပွားရေးမြို့တော် ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြီးငယ်မျိုးစုံ စည်ပင်စွဲမြဲပြီးနေသော မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ဦးဘတ်ဝမ်းသည် ရန်ကုန်တရုတ်တန်း၌ မွေးဖွားသူဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသော သူဌေးနွယ်ဝင် တရုတ်ကပြားဖြစ်၏။ ခေတ်ပညာတတ်၊ လူရည်လည်သော အတန်းအစားထဲက ဖြစ်သည်။

ချစ်ကြည်ရေးကုမ္ပဏီ ဖွင့်လှစ်ထားပြီး နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းဖြင့် ကျိတျိတက်ချမ်းသာနေသူဖြစ်သော်လည်း လေးကောင်ဂျင်လောင်းတစ်စားခြင်း၌ လွန်စွာ ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်လေ၏။ လေးကောင်ဂျင်လောင်းလျှင် ဦးဘတ်ဝမ်းကိုတွေ့ရစေခြင်းဖြစ်တတ်ပြီး ထူးခြားသည်မှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူဖြစ်သော်လည်း ဒိုင်မင်တိုင်းထိုင်းထိုင်းဝင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘတ်ဝမ်းသည် စိတ်ညှို့အိပ်ပွေ့ရပညာရပ်ကို နားမလည်။ အိပ်ပတ် မကျင့်ကြံရဘဲ သူ့အလိုလို အကြားအမြင် အနည်းအတတ်ပေါက်နေသူဖြစ်သည်။ အိပ်မက် (သို့) အတိတ်နိမိတ် အကြားအမြင်ရသည့်အတိုင်း လောင်းကြေးထိုးလျှင် အရှုံးနည်းပြီး အနိုင်ရသည်က များတတ်၏။ ရေကိုအမြင်ရလျှင် ထူးထူးခြားခြား ဖားကလေးပေါ်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

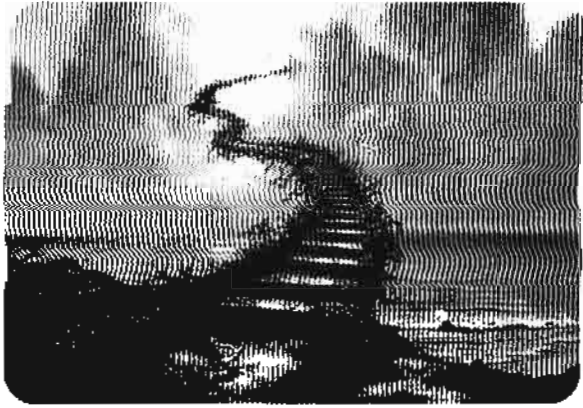
သတ္တဝါလေးကောင်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လေးကောင်ဂျင်တို့ ပကတိ သဘာဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့်တူ၏။ မြေသည် တေဇော မီးဓာတ်၊ ကြက်သည် ဝါဇယာ လေဓာတ်၊ ဝက်သည် ပထဝီ မြေဓာတ်၊ ဖားက အာပေါ ရေဓာတ်ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးဘတ်ဝမ်း၏ အမြင်မှန်ပြီး အောင်မြင်နေခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဦးဘတ်ဝမ်း၏အိပ်မက်- တရုတ်နှစ်ကျားည ဦးဘတ်ဝမ်းသည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် စားကြသောက်ကြရင်း အတော်ညှို့နတ်သွား၏။ ဦးဘတ်ဝမ်း SUPER SALOON MARK-X အဖြူရောင်ကားနှင့် အိပ်ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ထက်မိုးကောင်းကင်၌ လမင်းကြီး၏အလင်းရောင်သည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိပြီး လုံးချင်းအိမ်ရှေ့ မြေလွတ်ပေါ်တွင် စိုက်ဖို့ထားသော အဖိုးတန်ပန်းမန်များသည် ပွေးကြိုင်၍ သာယာသောအသွင်တို့ ဆောင်နေလေ၏။

ဦးဘတ်ဝမ်းသည် မြေလက် ခေးပြီး အိပ်ရာသို့တန်းဝင်သွားရာ မကြာမီအိပ်မောကျသွားသည်။ ထိုညတွင် ဦးဘတ်ဝမ်း တစ်ယောက်အလွန်ထူးခြားသော အိပ်မက်ရှည်ကြီးကို မြင်မက်ရလေ၏။ အဖြူရောင်နင်းပွင့်ကြီး ပေါ်လာ လွှမ်းမိုးသွားသည်။ နင်းငွေများ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားပြီးနောက် မိုးကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသော နတ်လှေကားကို မြင်ရသည်။

အဖြူရောင် နတ် လှေ ကား ၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရနံ့သင်းမြေ၍ အလွန်ဆန်းကြယ် အလှထူးသော ရောင်စုံပန်းမျိုးစုံသည် အဆုံးမရှိ၊ အစိအချိန်၊ ငွှါးငွှါးစွင့်စွင့် ပွင့်နေကြ၏။ ထက်ဝဠာအာကာ၌မူ ကြယ်၊ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်တာရာများ စုံလင်စွာဖြင့် ဖာထာ နက္ခတ်စန်းယှဉ်ကြည့်လျက် တောက်ပနေ၏။ အလှတရာများသာ သဘာဝတို့ ဇန်ဆင်းထားသည်ဟု ထင်ရသည်။

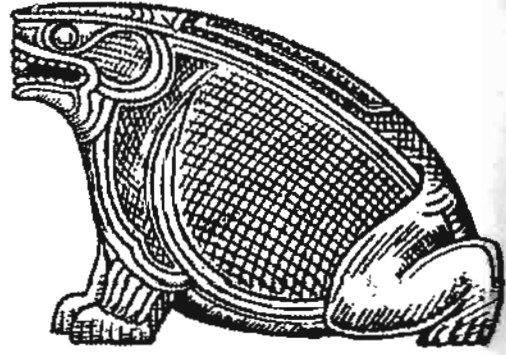
မိုးကောင်းတင်အဝေးမှ အလင်းရောင်တစ်ခုသည် ဦးဘတ်ဝမ်းရှိ ရာဘက်သို့ ရွေ့လျား၍လာနေသည်ထင်ရ၏။ အလင်းရောင်သည် ဦးဘတ်ဝမ်းနှင့် အနီးဆုံး အမြင့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ကွမ်ရင်မယ်တော်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို အထင်အရှားမြင်တွေ့ရသည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်ကြီးသည် ဦးဘတ်ဝမ်းကို အဖြူရောင်နတ်လှေခါးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး အသံတိတ် အမိန့်ပေးနေ၏။ ဦးဘတ်ဝမ်းသည် လှေကားပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်လှမ်းသွားရသည်။

အမြင့်သို့ရောက်သည့်အခါ နတ်ပြည်အလားထင်ရသော ပထမအဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အဆောင်၏အမြင့်တစ်နေရာတွင် မြွေဘုရင်ကိုထုဆစ်ထားပြီး ပိတောက်ပန်းများဝေနေအောင် ကပ်ပူဇော်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

လှေကားပေါ်ဆက်တက်သွားသည့်အခါ ဒုတိယအဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး အမြင့်တစ်နေရာတွင် ကြက်ဘုရင်ပုံ ထုလုပ်ထားပြီး ပိန်းပန်းများ ကပ်ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထက်သို့ ဆက်တက်သွားရာ တတိယအဆောင်သို့ ရောက်ပြန်၏။ ထိုအဆောင်၌လည်း အခြားအဆောင်များနည်းတူ အမြင့်တစ်နေရာတွင် ဝက်ဘုရင်ပုံထုထားပြီး အဖြူရောင် မေမြီးပန်းများ ကပ်ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမှဆက်တက်သွားသည့်အခါ စတုတ္ထ၊ နောက်ဆုံးအဆောင်သို့ ရောက်ရှိအဆုံးသတ်သွားတော့၏။ ထိုအဆောင်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာတွင်

အဆုတ်ပုံကို ထုလုပ်ထားပြီး ဝေဇာပန်းကပ် ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော စကြာဝဠာ၏အမြတ်တစ်နေရာတွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်မင်းကြီးသည် ရောင်ဝါတစ်လက်ထက်နှင့် စံမြန်းနေသည်ကို ကြည့်ရှုနေရင်း အိပ်မက်အမြင်ရပ်သွားပြီး မကြာမီ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး အိပ်မက်ကို ရွဲလမ်းနေတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ သူဌေးစုံသော အဓိကရဂျင်ဝိုင်း ပထမပတ်တွင် ဦးဘတ်ဝမ်းသည် မြွေရုပ်ဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဒုတိယပတ်တွင် ကြက်ရုပ်ဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ တတိယပတ်တွင် ဝက်ရုပ်ဖြင့် ကော်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီး စတုတ္ထပတ်တွင် ဖားလေးဖြင့် ပွဲစွဲ ထောင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလေးပတ်အတွင်း ဂျင်လောကသမားအားလုံး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အားလုံး၏ ဦးဘတ်ဝမ်း၏လက်ထံသို့ စုပုံရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဂျင်ဝိုင်းကြီးလောကတွင် တစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ် ချိန်းပွဲဝိုင်းကြီးကစားလေ့ရှိကြ၏။ အောက်ခြေအဆင့်ကို အသိမပေးဘဲ နေရာပြောင်းလဲကစားတတ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရသော အထက်တန်းဂျင်သမားများကိုသာ အိမ်သန့် ရွေးချယ် ဖိတ်ကစားရသောပွဲမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျင်ဝိုင်းသည် လွန်စွာ နတ်ကြီးသော ကစားဝိုင်းမျိုးဖြစ်ပြီး စည်းစိမ်ကိုလည်း အတိအကျ လိုက်နာကြရသည်။ ပိတောက်ပန်း၊ ပိန်းပန်း၊ အဖြူပန်းနှင့် ပေါက်ပန်းသည် ကြာသပတေးနံပန်းများဖြစ်လေ၏။ ဦးဘတ်ဝမ်းသည် ကြာသပတေးသား ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝအလှည့်အပြောင်း-
 ဝမ်းတီဝမ်းဖတ် လက်နှင့်လှည့်လိုက်သည်
 သတ္တဝါ လေးကောင်ပါသော ဂျင်သည်
 ကြွေပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် ဖွတ်သန့်
 အောင် လည်နေ၏။ ဝမ်းတီဝမ်းဖတ်သည်
 လည်နေသော ဂျင်ပေါ်ပန်းကန်လုံး
 အုပ်လိုက်သည်။ ရှင်သမားအား
 ဂျင်လည်သံကို နားထောင်ပြီး နှစ်သက်
 ရာ သတ္တဝါရုပ်ကို ကြေးတင်လောင်းပြ
 ရသည်။ ဂျင်လောကတွင် ဂျင်လှည့်
 ကို ဝမ်းတီဟုခေါ်ကြ၏။

ဝမ်းတီဝမ်းဖတ်သည် ကြိုက်သည့်အကောင်ကို ပေါ်အောင်လှည့်
 ပေးနိုင်သော ဝါရင့်ဂျင်တိုင်သမား ဖြစ်သည်။ ဂျင်လုံးသည် အသံကျယ်
 သံနှင့် ရပ်သွားသည်။ ဦးဘတ်ဝမ်းသည် ကြက်ရုပ်ကိုအတိတ်လူ၍ လေး
 ကြေးပေးလိုက်သည်။ ပန်းကန်လုံးဖွင့်လိုက်သည်အခါ ဇားကလေး
 လာသည်။

ဦးဘတ်ဝမ်းထံ
 ယောက် အပေါက်အလက်
 မတည့်၊ တွက်တိုင်း လွှဲ၊
 ဇာတာ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နှင်း
 နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။
 မကယ်နိုင်၊ နတ်မကယ်နိုင်
 လုပ်တိုင်းမြှုပ်လိုက်ထိုင်း

ပြုတ်ရသော အခြေစိုက်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ လက်ရှိ အတွင်းအပြစ်
 ပစ္စည်းများ ဟန်မပျက် ပေါင်နုထားရသည့်အပြင် ပိုင်ဆိုင်မှုထက် ပေး
 ယေးက ဖြင့်နေ၏။

ကြာတော့ ဦးဘတ်ဝမ်းတစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်၊ ပေးရခြင်း
 ရ အမျိုးမျိုးအစုံစုံ ကြံဆရပါတော့သည်။ ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာ၊ အကြား

အမြင်ဆရာ၊ လမ်းညွှန် အကြံပေးဆရာ၊ ဆရာစုံသွားသည်။ ပြောင်းလဲ
 ဇာတာ၊ အကြောင်းမထူး။ ဒီတော့ သားသတ်လွတ်စားသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
 သည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အတိုးက အိမ်မနေ၊ ဆတိုးတက်လာ၏။

အဆုံး၌ မိမိတိုးကွယ်သော
 ဆရာတော်အား တင်ပြလျှောက်ထား
 ဆရာတော်က မိမိမွေးနှစ်အညွှန်နဲ့
 ဘုရားတွင် ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဆု
 ထောင်းရန် ညွှန်ကြားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍
 ဘုရားပွင့်ဘုရား၊ သောကြာထောင့်၌
 အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖြစ်သည်။

ကိုးရက်မြောက် အဓိဋ္ဌာန် ပြီး
 မြောက်သောနေ့တွင် ဦးဘတ်ဝမ်း
 သည် အိမ်မပြန်သေးဘဲ ရွှေရောင်လင်း
 နေနေသော ဘုရားကို အားကိုးအား
 သာ၍ အာရုံပြု ကြည်ညိုနေမိ၏။ အတန်
 ကြာသောအခါ မိမိနှင့်မနီးမဝေးတွင် သက်ကြီးပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး၊ အကြား
 အမြင် ဦးဘဆန်းအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားရသဖြင့် အာရုံ
 နှစ်၍ နားထောင်နေမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးနှင့် ယဉ်ကျေးစွာ ဝင်ရောက်မိတ်ဆက်
 ဇာတာပြောပြီး အကြားအမြင်ဦးဘဆန်းအကြောင်း တစ်စေ့တစ်စောင်း ပေးပြန်
 ကြည့်ရာ အကြောင်းစုံသိရသည်ပြင် နေရပ်လိပ်စာကိုပါ မပျော်လင့်ဘဲရရှိ
 ထိုက်သည်။ အသက်ကြီးကြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူပါးလေးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က -

"အမောင်... အကြားအမြင်ဦးဘဆန်းနဲ့တွေ့ရင် အခက်အခဲတွေ
 အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်" ဟူသော စကားသံသည် ဦးဘတ်ဝမ်း
 အထဲက မထွက်တော့၊ ဦးဘဆန်းနှင့်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးဘဆန်းနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း-
 သာယာသောနေ့ ဦးဘတ်ဝမ်း၏
 SUPER SALOON ကားဖြူလေး
 သည် ဗညားလေးလမ်း၊ ယုဇနပလာ
 အကိုဇုတ်ကျော်သွားပြီး အေစီကျော်
 လင်းစတိုးဆိုင် အရောက် အောင်
 မင်္ဂလာလမ်းထဲ ရုံးဝင်လိုက်ရာ
 ညောင်နပ်ပပ်ကြားက ဦးဘဆန်း၏
 နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
 ဦးဘဆန်းနှင့်တွေ့ဆုံပြီး
 မိမိ၏ အခက်အခဲများကို တင်ပြ
 ရွေးနှေးသည်။ ဦးဘဆန်း ဝါးပိနစ်

ခန့် အာရုံပြုစဉ်းစားပြီးနောက် -

“ဦးဘတ်ဝမ်း ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ငွေကြေးပစ္စည်းပြန်ရရင် ဂျင်ကစားတဲ့ အလုပ် စွန့်လွှတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ သေချာအောင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

ဦးဘဆန်း၏စကားအဆုံး၌ ဦးဘတ်ဝမ်း ခေတ္တဝိုင်သွားသည်။
 ဝါသနာပေကိုး။ ဒါပေမယ့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားပြီး
 နောက် ဦးဘတ်ဝမ်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ . . ဆရာဦးဘဆန်း။ ကျွန်တော် ဆရာပြောသလို လိုက်လုပ်ပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ” နှစ်ဦးစလုံး၏အဓိဋ္ဌာန်မျက်လုံး အကြည့်သည် ရှင်တော်ဘုရားထံ ရောက်သွားသည်။

ဂျင်ဝိုင်း ပထမပတ်ညတွင် ဦးဘဆန်းသည် ကြွေပန်းကန်ထဲ လည်နေသော ဂျင်လည်သံကို အာရုံစိုက်နားထောင်၏။ အသံရှည်နှင့်ရပ် သွားသည်။ ဦးဘဆန်းက ဦးဘတ်ဝမ်းအား မြွေရုပ်ကိုထိုးရန် လှမသိအောင် အချက်ပေးလိုက်သည်။ ပိုးတီဝမ်ဇတ် ကြွေအုပ်ပန်းကန်လုံး ဖွင့်လိုက်သည့် အခါ ပရိတ်သတ်ကို ပြုံးပြနေသော မြွေစိမ်းလေးကို တွေ့ကြရသည်။

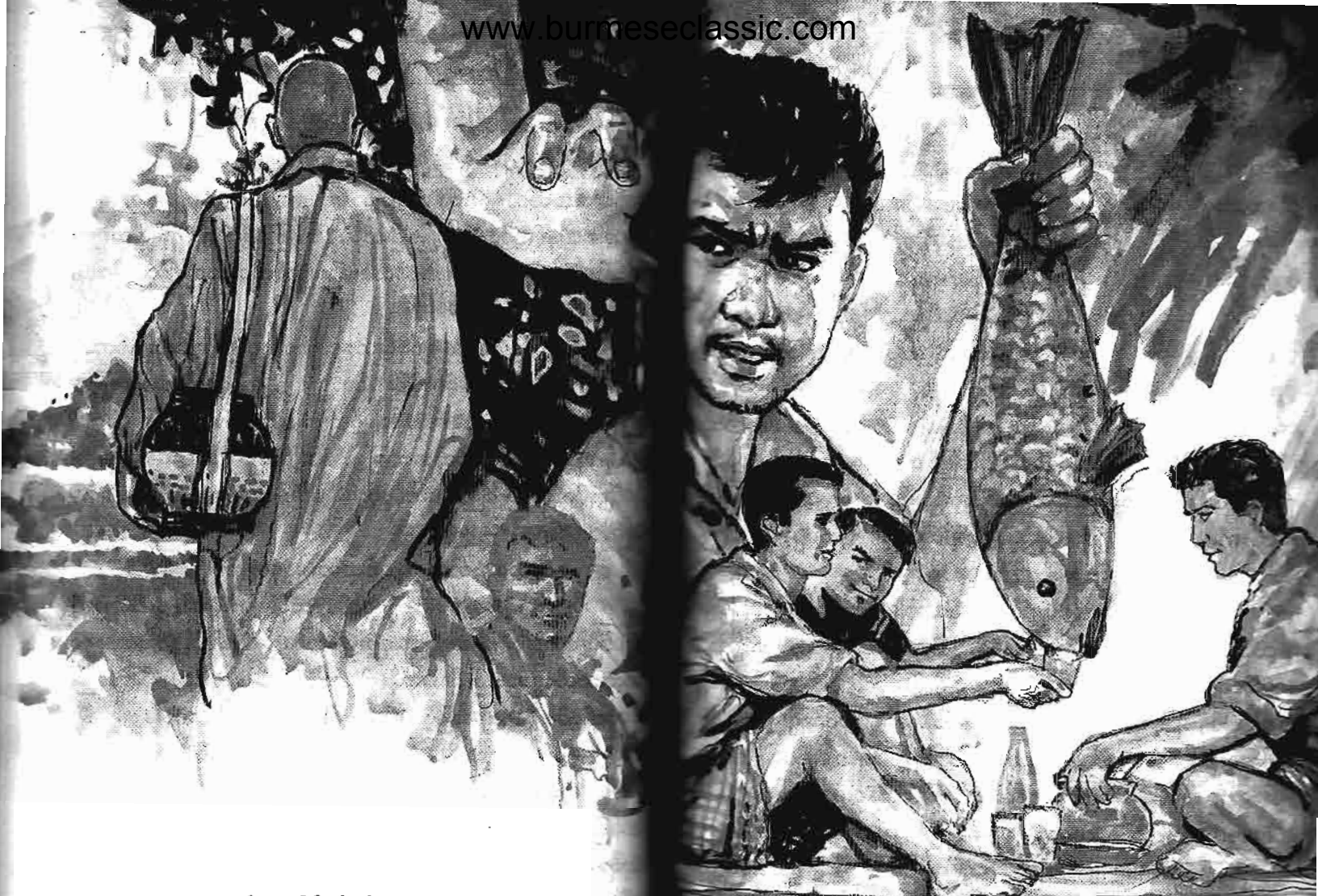
ဒုတိယပတ်ည ဂျင်ဝိုင်းထဲရှိသော ဒိုင်နှင့် ထိုးသားများအားလုံး သည် ကြွေပန်းကန်ထဲလည်နေသော ဂျင်သံကို အာရုံစိုက်နေကြသည်။ တစ်ဦး၏အသက်ရှူသံကို တစ်ဦးက ကြားနေရ၏။ ဂျင်သံသည် ပေါ့ပါး သောအသံနှင့် ရပ်သွားသည်။ ဦးဘဆန်းက ကြက်ရှပ်ကိုထိုးရန် အချွတ် ပေးလိုက်သည်။ ဦးဘတ်ဝမ်း လောင်းကြေးတင်လိုက်သည်။ ကြက်နှီလေး ပေါ်လာသည်။

တတိယပတ်ည ဂျင်ဝိုင်းထဲရောက်နေသူများအားလုံး ဂျင်လည် နေသော စားပွဲပေါ်နားနှင့်ကပ်ပြီး ဂျင်လည်သံကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေ ကြ၏။ ဂျင်ဝိုင်း၏ရင်ရန်ရသော အမြင့်ဆုံးအရသာကို စံစားနေကြခြင်းဖြစ် သည်။ ဂျင်လည်သံ အသံတို အသံကြီးနှင့်ရပ်သွားသည်။ ဦးဘဆန်း နှုတ်ခေါင်း ပွတ်ပြလိုက်သည်။ ကြွေပန်းကန်ဖွင့်လိုက်သော် အနက်ရောင်ဝက်ကလေး ထွက်လာ၏။

စတုတ္ထနောက်ဆုံးည ဂျင်သမား လှစုံတက်စုံ မြင်ရ၏။

ပထမပွဲ အာရုံမသိကွဲ၊ စတီလောင်းကြေးရှုံး၏။ ဒုတိယပွဲကို လွတ်ပြီး တတိယပွဲကို အာရုံပြုသည်။ ဂျင်သံသည် ကျယ်ပြန့်သောအသံနှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ဦးဘဆန်း ပါးစပ်ကိုကိုင်ပြီး အချက်ပေးလိုက်သည်။ ဦးဘတ်ဝမ်းစွန့်စား၍ အမြင့်ဆုံး လောင်းကြေးတင်လိုက်သည်။

ဝမ်းသာစရာ စိမ်းပြာရောင် ဖားကလေးကို မြင်ရပါတော့သည်။
 ဦးဘတ်ဝမ်း ဘဝ၏အအောင်မြင်ဆုံး အပြုံးကိုပြုံးလိုက်သည်။
 တိမ်ပြာသောနေ့ ဦးဘတ်ဝမ်းသည် ဦးဘဆန်းကိုခေါ်၍ ဂျင်ကစားခြင်းကို ဘုရားလျှာကာ အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ရန် SUPER SALOON ကားနှင့် မိမိ တိုးကွယ်သော ဆရာတော်ရှိရာ ဗဟန်းတောရကျောင်းတိုက်သို့ ဦးတည် သွားကြလေတော့သတည်း။

- တစ္ဆေဘဝက ကျွတ်လွတ်ဖို့ဆိုရင်
တစ္ဆေဘက်က အချက်(၃)ချက်၊
ကုသိုလ်ပြုပေးမယ့်လူဘက်က အချက်(၃)ချက် လိုအပ်..။
- တစ္ဆေသက်ကျော်နှင့် လူတောဘိုးကျော်စိန်တို့ရဲ့
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်၊ မှတ်သာဖွယ်ကောင်းသော
တစ္ဆေနှင့် အတူနေခဲ့သူဇာတ်လမ်း။

တစ္ဆေနှင့် အတူနေခဲ့သူ

ကိုဟောင်သန်းဝင်း

တစ္ဆေ တကယ်ပင် ရှိမိ
၏။ တစ္ဆေဟု ခေါ်ဝေါ်နေကြသော
မကျွတ်မလွတ်သူများ၊ လောက၌
အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေလေ၏။
ကြောက်လန့်အောင်း၊ ခြောက်လှန့်တယ်
ခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် "တစ္ဆေ" ဟူသော ဝေါဟာရမှ တစ္ဆေသို့ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာ
ခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။

တစ္ဆေဟု ခေါ်ဆိုနေသော ထိုမကျွတ်မလွတ်သူ
များသည် ပြိတ္တာမျိုးနွယ်စာရင်း၌ ပါရှိသဖြင့် အပါယ်လေးဘုံသားတစ်မျိုး
ဖြစ်လေ၏။ တစ္ဆေ ဖြစ်ရခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မကျွတ်မလွတ်သည့်ဘဝသို့
ရောက်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ စုတိစိတ်ကျစဉ် (သေစဉ်) အယူအဓွ
တစ်ခုခုကို ကပ်ငြိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

တစ္ဆေဆိုသည့် မကျွတ်မလွတ်သည့်ပြိတ္တာတို့မှာ သေဆုံးပြီးမှ
သီးခြားဖြစ်ရသည့် ဘဝဆိုးတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ အတွယ်အတာတစ်ခုခုကြောင့်
(သို့မဟုတ်) အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ပြီး အယူ
မပြောင်းသဖြင့် လားရာဂတိ မကောင်းရှာဘဲ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မြေဗုတ်ဘီလူး၊
မှင်စာ၊ ဥစ္စာစောင့် စသည့် မကျွတ်မလွတ်ဘဝ ကျရောက်ရခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

၎င်းတို့ကို ပရလောကသားများဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြလေ၏။ ပရ
လောကသားတို့သည် လူတွေ့ကဲ့သို့ လျှောက်သွား၊ လျှောက်လာပြုနေကြ
လေ၏။ လူသားတွေ့က သူတို့ကို မတွေ့ သူတို့သည်တား လူသားတွေ့တို့
တွေ့ကြလေ၏။

လူသားတွေ့ကို ပရလောကသားတွေ့က အကန်း (မျက်စိကန်းအန
ကြသူ) တွေဟု ခေါ်ကြသည်ဟူ၏။ လူသားတွေ့က သူတို့ကို မတွေ့ရှာသဖြင့်
မရှောင်ရှား၊ သူတို့ကသာ ရှောင်ရှားနေကြရသည်ဟု ဆို၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
လူသားတွေ့နှင့်သူတို့ မတတ်သာ၍ တိုက်မိ၊ တိုးမိကြလေ၏။ ထိုအခါ သူတို့
မှာ ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ခံစားကြရလေ၏။ လူသားတို့မှာကား ကြက်သီးမွေးညှင်း
များ ထသွားတတ်ကြလေ၏။

ဒါကို တချို့လူတွေ့က သိကြလေ၏။ မိမိကော်မိုးကို မိမိခိုက်လိုက်
ပြီး ကြက်သီးထဲမှိုကို ဖြေဖျောက်လေ၏။ "အမျှ.. အမျှ.. အမျှ" ဟုလည်း
ပေးဝေကြသည် ဆို၏။ ထိုအခါ ကျွတ်ချိန်တန်သည် ပရလောကသားတို့
ကျွတ်လွတ်ကြရသည်ဟူ၏။

ပရလောကသားတို့နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူများအကြောင်းတို့
ပြောဆိုသံကြားဖူးလေ၏။ စာအုပ်၊ စာပေများစွာတို့ကိုလည်း ဖတ်မှတ်ဖူး
လေ၏။ ယင်းဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်ုပ် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ပရလောကသားတစ်ဦးဖြစ်သည့် တစ္ဆေကောင် တစ်ကောင်နှင့်
အပေါင်းအသင်းလုပ် ဆတ်သွယ်မှုရှိနေသူသည် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးဖြစ်သော
ကြောင့်ပါတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ဇာတိချက်မြှုပ်သည် ဘားကူးရွာဖြစ်လေ၏။ ဘားကူး
ကျေးရွာသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် အလှမ်းမဝေးကွာလှ။ ယခင်က ရေလင်း
ခရီးတစ်ခုကိုသာ အားထားသွားနေရ၍ ခရီးဖင့်နေးလှလေ၏။ အခုအခါမှာ
တော့ မြေကျောရုံလေပြီ။ ကားလမ်းခရီးဖြင့် နေချင်းနှစ်ခါပြန်လောက်သွား
လို့ ရနေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နေခဲ့သော ဘားကူးကျေးရွာတွင် ပြောစမှတ်ပြုဖွယ်ရာများ
များစွာရှိလေ၏။ ဩဘွဲ့ရ သူဌေးကြီး၊ ဦးဘိုးသာ (ဩဘိုးသာ) ၏ ဓမ္မရင်-
ဟု ဆို၏။ တချို့က ဓမ္မရပ်မြေမဟုတ်၊ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးခြင်းသာ ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုကြလေ၏။ ထိုအချိန်က ဘားကူးရွာသည် အထင်ကရ ရွာကြီး
တစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဆိပ်ကြီးရခိုင်၊ ဆိုင်ကြီးကနား၊ ဘုရားစေတီပုထိုးကျောင်းတန်
တွေနှင့် လွန်စွာ စည်တားခဲ့လေ၏။ ဘားကူးရွာသို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေ
ရောက်ခဲ့သလို၊ ဂျပန်တွေလည်း ဝင်ခဲ့၏။ ဖြူနီကြောင်ကြား၊ ရောင်စုံသူရန်
များ၏အင်္ဂုတ်လည်း ခံခဲ့ရဖူးလေ၏။ နေအိမ်များ၊ မီးရှို့အမျက်အစီးခံခဲ့ရ
သလို၊ ဘုရားစေတီများလည်း ပြိုပျက်ခဲ့ရ၏။

ဂျပန်သေလို ဝင်စားသူတို့ "နီပွန်" ဟု ခေါ်နေကြသူငိုဖူး။ ဘုရား
ဆင်းတုခေါင်းများဖြတ်၍ ဌာပနာရိုးသူများ အသေဆိုးနှင့်သေကြပြီး
တစ္ဆေသရဲနှင့် ပေါင်းသင်းပျော်ပါးသူလည်း ရှိ၏။ ဆိုရသော် ဘားကူးကျေးရွာ

သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာတွေနှင့် အပြည့်ရှိနေလေ၏။

သန္ဓိကုံးကုန်းမှ မသေဘဲ ပြန်ထလာသူကို "ဖိုးကုန်း" ဟု ခေါ်ကြလေ၏။ သေရွာပြန်များရှိသလို လူဝင်စား၊ မျောက်ဝင်စားခဲ့ကြသူတွေလည်းရှိ၏။ တစ္ဆေ့သရဲနှင့် ပေါင်းသင်းပျော်ပါးသူလည်း ရှိ၏။ ဆိုရသော် ဘားကူးကျေးရွာသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာတွေနှင့် အပြည့်ရှိနေလေ၏။

ထိုစိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာများထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးဖြစ်သူ ဦးကျော်စိန်သည်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။ ဆိုခဲ့သလို သူသည် ပရလောကသားတစ်ဦးဖြစ်သည့် တစ္ဆေ့သက်တော်နှင့် ဆက်နွယ်ပေါင်းသင်းနေ၍ ဖြစ်လေ၏။

အဘိုးဦးကျော်စိန်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ်က လွန်စွာဆိုးတောပေ၏။ ရိုက်ပွဲ မကြာခင် ဖြစ်၏။ သူကြီး၏ထိတ်တုံး မကြာခင် အခတ်ခံရလေ၏။ ဒါကို သူက မမှီ၊ သူကြီးအိမ်က ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ခိုးယူစားသောက်ပစ်လေ၏။ သူကြီးအိမ်မှ ဝက်တစ်ကောင်ကို ခိုးယူသောအခါ သူကြီးက တွေ့သဖြင့် သူပိုင် ပြောင်းရှည်ဖြင့် လိုက်ပစ်ဖူးလေ၏။

နောက်ဆုံး ရွာထဲအဝင်မခံဟုဆိုသဖြင့် ရွာပြင်တောစပ်၌ တစ်ယောက်တည်း တဲထိုး၍ နေ နေရလေတော့၏။ ထိုအခါ အဘိုးကျော်စိန် ဒုက္ခရောက်လေတော့၏။ ဒုက္ခရောက်ရသည့်အကြောင်းကား သူလွန်စွာမှ ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝက်နှင့်အမဲသားကို မစားရတော့၍ ဖြစ်လေ၏။ ဝယ်စား၍လည်း မရ၊ ခိုးစား၍လည်း မဖြစ်တော့၊ သူကြီးကလည်း လုံးဝ အလစ်ပပေ။ သည်တော့ အဘိုးကျော်စိန် ကြုံရာမရ ဖြစ်ရလေတော့၏။

"အမဲ၊ ဝက်မစားရတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဖမ်းစားရင် ရတာပဲဟာ" ဟု ဆိုကာ အဘိုးကျော်စိန်က နေဝင်ရိတရာ နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ တောစပ်တစ်နေရာသို့သွား၍ ငါးစုတ်လေ၏။ ငါးများတဲ ဆယ်ရှောင်လောက် လုပ်လေ၏။ ထိုနောက် ငါးများရှိရာ အင်းသို့သွား၍ ငါးခိုးဖမ်းလေတော့၏။ အင်းတွင် ငါးပေါများလှသည့်အတွက် ရွေ့ဝါငါးကြင်းငါးကောင်လောက်ပင် ရလေ၏။ ရသည့်ငါးများကိုကင်ပြီး အရက်နှင့်သောက်ပြည်နေလေတော့၏။ သုံးလေးရက်ခန့်ကြာသည့်အခါ ဘိုးကျော်စိန် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုနှင့် ကြုံရလေ၏။ ငါးခိုးဖမ်းနေစဉ် သူ၏ဇက်ပိုးကို မည်သူမည်ဝှားမှန်းမသိရသော တစ်စုံတစ်ယောက်

က ရိုက်လိုက်လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန် လွန်စွာ ဒေါသထွက်လေ၏။

"တောက်" တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ငါးတွေ၊ နှမတွေနှင့် ကိုင်တုတ်ဆဲလေ၏။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရဘဲ တရဲရဲမြည်သံဖြင့် ထွက်သွားသောအသံကို ကြားရလေ၏။

ဘိုးကျော်စိန်ကား အာဂလုတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမြည်သံကြား၏နောက်ဆီသို့ ဒေါသဖြင့် လိုက်သွားလေ၏။ မြည်သံသည် သခွပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် အဆုံးသတ်သွားပြီးနောက် သခွပ်ပင်ကြီးက လေတိုက်ဆဲ လှုပ်ရမ်းသွားလေ၏။ သူ၏ဇက်ပိုးကိုရိုက်သည့်အကောင်ကြီးသည် သခွပ်ကြီးအပေါ်သို့ တက်သွားသည်သို့ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးကျော်စိန်က -

"ဒီမယ် ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ကို ရွာသူကြီးက ဆိုးပေတော့လို့ ရွာပြင်ထုတ်ထားတာ၊ ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လိုစားရမှန်းမသိ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ အကြောင့်အရလိုငါးခိုးဖမ်းပြီး စားသောက်နေရတာ၊ ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ နှောင့်ယှက်ရင် ကိုယ့်လူနေတဲ့သခွပ်ပင်ကြီးကို မြေကြီးက လှန်ပစ်လိုက်မယ်" ဟု ကြိမ်းငါးပြောဆိုလေ၏။

ဘိုးကျော်စိန်သည် ရွာပြင်ရှိ ယင်းသခွပ်ပင်ကြီး၏ မန်းမဝေးနေရာတွင် တဲထိုး၍ နေနေသူဖြစ်လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်သည် သခွပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဆဲဆိုပြီး တဲပြန်အရောက်တွင် ငါးကင်နှင့် အရက်သောက်ပြီး တရူးတရူး အရူးရူးဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ထိုညတွင်ပင် အိပ်မက် မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် တပြန်နှစ်သင်္ဘောသေဆုံးသွားသော သူငယ်ချင်းသက်ကျော်ကို တွေ့ရလေ၏။ သက်ကျော် ထစ္ဆေ့က သူသည် မိဘများထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းတို့ကိုစွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် တစ္ဆေ့သဝရောက်ပြီး သခွပ်ပင်ကြီးတွင် နေနေရကြောင်း၊ နေခွင့်ကို ထိပ်ပြောင် ငြိတ္တာကြီးပေးထားကြောင်း၊ အင်းကိုလည်း စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားကြောင်း၊ အကြောင့် ငါးခိုးဖမ်းသူတွေကို ရိုက်ပတ်ခြောက်လှန့် ဆုံးမနေရကြောင်း၊ အာဝန်အရ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲဇက်ပိုးကို အုပ်ခံရကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းရိုက်သက်ညှာညှာရိုက်ခိုကြောင်း၊ ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့တစ်ကောင်ကျ ဖမ်းခွင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်နှင့်သက်ကျော်တို့သည် ရွာထဲတွင် ဇယုမတ်ပွေတော်

တေဇော်တေဇက်များ ဖြစ်ကြလေ၏။ နှစ်ယောက်ပေါင်းလောင်းကျော်ထုလည်း ရွာက သမုတ်ထား၏။

တစ်နေ့ ဘိုးကျော်စိန် တောအရက်တွေဝယ်လာပြီး သက်ကျော်၏ တံသို့ ရောက်လာ၏။ အတူသောက်ဖို့အတွက် သက်ကျော်အား အခြည်းလုပ်ခိုင်းလေရာ သက်ကျော်လည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ငါးရှဉ့်နှိတ်လေ၏။ ငါးရှဉ့်တွင်းထဲဝင်နေသော မြေပွေးတစ်ကောင်အား နှိတ်ဖိခဲ့လေရာ သက်ကျော် တွင်းထဲသို့ လက်နှိတ်လျက်တန်းလန်းနှင့် သေခဲ့လေ၏။

အခု သက်ကျော် တစ္ဆေ့ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘိုးကျော်စိန်အား ငါးတစ်ကောင် ခိုးခွင့်ပေးထားလေရာ ဘိုးကျော်စိန်လည်း ကတိအတိုင်းဝင်တစ်နေ့တစ်ကောင်ကျ ငါးခိုးဖူးလေ၏။ ငါးကင်ကြော်ဖြင့် နေ့စဉ် တောအရက်များသောက်စားပြီး စည်းစိမ်ယစ်နေလေ၏။ သူကြီးဖြစ်သူသည် ရွာပြင်လွှတ်ထားသော ဘိုးကျော်စိန်အား အမြဲထောက်လှမ်းလို့ နေလေ၏။ အေးဆေးစွာသောက်စားနေသည့် သတင်းကြားရလေ၏။

“အင်း... ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးတာကိုပဲ မောင်မင်းကြီးသားကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်” ဟု သူကြီးက ဝမ်းသာလို့ပင် နေလေ၏။

တကယ်တော့ သူကြီးနှင့်ဘိုးကျော်စိန်သည် ဆွေမကင်း။ မှီးမကင်းဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ဘိုးကျော်စိန်ကို သူကြီးက လွန်စွာချစ်လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်ကလည်း လွန်စွာယဉ်ကျေး၏။ လိုရာခိုင်းလို့ ရလေ၏။ အရွယ်ရောက်လာလေတော့ ဘိုးကျော်စိန် ငွေဖောက်လာ၏။ လူရွယ်လူပွေ သတ်ကျော်နှင့် ပေါင်းသင်းမိတော့ ပို၍ပျက်လေတော့၏။

တစ်ရွာလုံးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရလေတော့၏။ ဘိုးကျော်စိန်အား ရွာပြင်ထုတ်ထားလိုက်ရသဖြင့် သူကြီး စိတ်မကောင်း။ သို့ဖြင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ထောက်ပံ့မှုပင် ပြုလေ၏။

ဘိုးကျော်စိန်သည် သူ့ဆီ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်သော ကရင်လေးဖိုးခွီးကို ရွာထဲသို့ အရက်ဝယ်ခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း အရက်ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် ဖိုးခွီးရွာထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။

ဖိုးခွီးကို ဘိုးကျော်စိန်ဆီသို့ မကြာမကြာသွားခိုင်းသည့်သူမှာ သူကြီး ဖြစ်လေ၏။ ဖိုးခွီးကလည်း ဘိုးကျော်စိန်၏အကြောင်းကို သူကြီး

အား ပြောပြလေ၏။ ဖိုးခွီးပြောပြသော အကြောင်းခြင်းရာကြောင့် သူကြီး မျက်တလူးဆန်ပျာ ဖြစ်လေတော့၏။

“မင်းပြောတာ တကယ်လား တွ့ ဖိုးခွီးရဲ့..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘကြီး..။ သူ့သူငယ်ချင်းသက်ကျော်က သူ့ကို ငါးတွေတေးတယ်၊ ငါးကြွင်းကြီးတွေ အကြီးကြီးမှပဲ ဘာဘကြီးရဲ့၊ အဲဒီ သက်ကျော်က သစ္စာပင်ကြီးမှာ နေနေတာတဲ့”

“အေး... မင်းကလည်း မဟုတ်တာ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“ဘိုးကျော်စိန်ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာပါ ဘာဘကြီး။ ငါတွေ ဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးလို့ သူက ပြောပြတာပါ.. ဘာဘကြီး”

သူကြီးသည် ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်ပြီး -

“ဖိုးကျော်စိန်ရာ မလုပ်ကောင်းတာတွေ လုပ်နေရလားကွာ” ဟု ညည်းတွားပြောဆိုလေတော့၏။

ဖိုးခွီးသတင်းဖြန့်ချိမှုကြောင့် ဘိုးကျော်စိန် တစ္ဆေ့သက်ကျော်နှင့် ပေါင်းသင်းနေသည်ကို တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့နေလေတော့၏။ ယခင်ကထက် သုံးလေးဆပို၍ သောင်းကျန်းတော့မည်လောဟု တွက်ဆကာ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြလေတော့၏။

သူကြီးလည်း ပုတီးလည်ပင်းပတ်၍ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်နေလေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်က သူ့သူငယ်ချင်း တစ္ဆေ့သက်ကျော် အကူအညီယူပြီး လာရောက် ကလို့စားချေလေမလား။

“ငါဟာ သူ့ရဲ့ ဘကြီးတော်တယ်။ လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု သို့လော၊ သို့လော တွေးဆရင်း မေတ္တာသုတ်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်လေနေလေတော့၏။

ဘိုးကျော်စိန်သည်ကား ရွာသို့ဝင်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး။ ရွာထဲတ

မျက်စိနှောက်သည်။ သူ့ကို မလိုတမာကြည့်သူတွေ၊ ရွံကြောက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်သူတွေကို မတွေ့မမြင်ချင်တော့။ ရွာပြင်ကမှ မျက်စိရှင်း၊ နားရှင်း နေလို့၊ စားလို့၊ သောက်လို့ကောင်းသေးဟု ဆိုကာ ဖျော်ရွှင်နေလေ၏။

တစ်နေ့ ဘိုးကျော်စိန်သည် ငါးကြင်းကင်ဖြင့် တောအရက်ထို ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်ရင်း အိပ်မောကျသွားလေရာ အိပ်မက်ထဲတွင် သက်ကျော်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“ဖိုးကျော်စိန်.. ငါတစ္ဆေဘဝမှာ ပျင်းလှပြီ၊ ငါ့ကို ကျွတ်အောင်လုပ်ပေးပါကွာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ငါမှ မလုပ်တတ်တာဘဲဟာ..” ဟုပြန်ပြောလေရာ -

“ငါ့အတွက် အလှူလုပ်ပြီး အမျှဝေပေးပေါ့”

“ဟာကွာ.. ငါ့မှာ အလှူလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးလေကွာ”

“အဲဒါအတွက် မပူနဲ့ ဖိုးကျော်စိန်၊ မင်းရဲ့တဲခေါင်းရင်းက ဝါးလုံးတိုင်းကို ခွဲကြည့်လိုက်။ ငါ့မိဘတွေ သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ငါ့ကို ရွံပြုပေးမလို့ သိမ်းထားတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့ အလှူလုပ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဖိုးကျော်စိန် မင်းလည်း အကုသိုလ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွာ ဟုတ်လား။ မင်း ကတိပေးမလား”

“အင်း.. အဲ.. အေးကွာ.. အေး၊ ကတိပေးတယ်ကွာ”

ဘိုးကျော်စိန်သည် အိပ်ရာမှနိုးတော့ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန် တွေးမိရင်း အံ့သြနေမိလေ၏။ မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်လည်း ဖြစ်နေမိလေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘိုးကျော်စိန်က သက်ကျော်ကို ကတိပေးခဲ့၏။ ဘိုးကျော်စိန်က ကတိအတိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်လေ၏။ “သက်ကျော် မင်းအတွက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်” ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

ဘိုးကျော်စိန်သည် တစ္ဆေသက်ကျော် အိပ်မက်ထဲကပြောသည့် အတိုင်း တဲခေါင်းရင်းတိုင်ကို ဖြုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ခနော်ခနဲ ဖြစ်နေသောတဲသည် တမဟုတ်ချင်း ပြိုပျက်သွားလေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်သည် ဝါးလုံးတိုင်းကို နှုတ်ယူပြီး စားမဖြင့် ခွဲလေ၏။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

ဘိုးကျော်စိန်သည် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို သေချာစွာ အဝတ်နှင့် ဝတ်ထုပ်လိုက်ပြီး စိုက်ထဲဟာလာ၊ ဆာလာသဖြင့် စားစရာရ၏။ ညတအကုန်စားပစ်လိုက်၍ ဘာမှမရှိတော့။ သို့ဖြင့် အရက်ပုလင်းကိုယူ၍ အငမ်းချ မော့သောက်မည်ပြုရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်ချလိုက်သည့်အလား အရက်ပုလင်းသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

“အင်း.. သက်ကျော်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီကောင်က ငါ့ကို အရက်မသောက်စေချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အကုသိုလ်တွေ မလုပ်ဖို့ ကတိပေးထားတာပဲဟာ.. ရတယ်ကွ၊ ရတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဘူး” ဟုဆိုပြီး ရွှေထည်များကိုယူကာ ရွာသို့ဝင်လေ၏။ တစ္ဆေသက်ကျော်နဲ့ပေါင်းတဲ့ ဘိုးကျော်စိန် ရွာထဲဝင်လာတယ်ဆိုသည့်သတင်းက တမဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဘိုးကျော်စိန် ရွာထဲဝင်လာသည့်အချိန်မှာ နွားရိုင်းသွင်းရုံနဲ့ ဖြစ်လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်လာနေသည့်အတင်းကြောင့် တချို့အိမ်များ တံခါးပိတ်ကြလေ၏။ ကလေးများကို အိပ်ထဲခံကြရန် အော်ခေါ်ကြလေ၏။ အိပ်ထဲမှ ရှောင်ကြည့်သူ ကြည့်ကြလေ၏။

“သူကြီး.. သူကြီး၊ ဘိုးကျော်စိန် ရွာထဲဝင်လာတယ်၊ ရွာဦးတော့ဦးမှာ ရောက်နေတယ်”

ရွာသားတချို့က သူကြီးဆီလာပြီး သတင်းဖို့တိုင်ကြားကြလေ၏။ ထိုအခါ သူကြီးက ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဟန်သူဖို့ အနေအထားဖြင့် -

“အေး.. ငါသိပြီးပြီ၊ ငါ သူ့ဆီလိုက်သွားမယ်၊ မင်းတို့လိုက်ကြလော့”

ရွာသူရွာသားတို့ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ စကားဝေးချေ၊ အာစေးထည့်ထားသူများပမာ ဖြစ်နေကြလေ၏။

“မင်းတို့ မလိုက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါကတော့ တာဝန်ရှိတယ်၊ လိုက်ကို လိုက်သွားရမယ်” ဟု မာန်ပါပါဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

ရွာဦးကျောင်းတွင်မှ -

“သက်ကျော်ကို ကျွပ် အဲ.. ဟုတ်ပေါင်း၊ တပည့်တော် ကလေးပေး ခွဲပဲဘယ် ဘုရား၊ ကျွတ်အောင် လုပ်ပေးပါ။ ဒီကောင် တကယ်ကော တွေ့ပုံလော့။ ကတိပျက်ရင် မကောင်းဘူး”

အဖြစ်အပျက်အစုံကို ပြောပြလျှောက်ထားပြီး ဘိုးကျော်စိန်က ရွာဦးကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးကို မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဪ... ဒကာကျော်စိန်ရယ်၊ တကာက ဘာသာရေးနဲ့ဝေးတော့ ဒါတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကဲ... နားထောင် တကာ” ဟုဆိုကာ ဆရာတော်မှ ပြောပြလေ၏။

“တကာသက်ကျော်ဟာ ရှက်တရက်သေပြီး အစွဲတစ်ခုခုကြောင့် တစ္ဆေဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ များသောအားဖြင့် သူတို့ဟာ ကျွတ်လွတ်ချင်တာကြောင့် သူတို့ကို ကုသိုလ်အမျှအတန်း ပေးဝေမယ့်သူတွေကို မျှော်ကိုးနေတတ်ကြ တယ်။ ဒကာသက်ကျော် ကျွတ်ချိန်တန်ပြီနဲ့တူရဲ့ ဒီလိုရှိတယ်။ တစ္ဆေဘဝက ကျွတ်လွတ်ဖို့အတွက် အဲဒီတစ္ဆေဘက်က အချက် (၃)ချက်၊ ကုသိုလ်ပြုပေး မယ့်သူဘက်က အချက် (၃)ချက် ပြည့်စုံရမယ်တဲ့... တကာ”

ထိုစဉ် သူကြီးက ကျောင်းပေါ်သို့တက်လာ၏။ ဆရာတော်မှ သက် သက်သာသာ နေထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည့်အတွက် သူကြီးလည်း သင့်ရာနေရာတွင် ငြိမ်၍ထိုင်ရလေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်ကို ကွက်ကြည့်၊ ကွတ် ကြည့်လုပ်နေပြီး ရွတ်ရွတ်အသံကြားရာဆီသို့လည်း လှမ်း လှမ်းကြည့် နေလေ၏။

“အခုနကပြောတဲ့ အချက်(၃)ချက်စီပေါ့နော်၊ နှစ်ဇက်စလုံး ပြည့် စုံရင် ကျွတ်လွတ်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း... တင်... တင်ပျံ”

“တကာသက်ကျော်ပေါ့လေ။ အဲဒီတစ္ဆေက သူ့ဘဝကို စက်ဆုပ် ပြီးငွေ့ပြီး ကောင်းရာဘဝအတွက် လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပြီ။ ပြီးတော့ သူ ကလည်း ကျွတ်လွတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ အကုသိုလ်များလည်း ကုန်ဆုံးနေပြီ။ နောက်အချက်က သူ့အား အမျှအတန်းပေးဝေပါမည့် အကြောင်းတို့ကို ကျန်ရစ်သူမိသားစု၊ အိမ်မှဟုတ် မိတ်တွေတို့ကို ဆက်သွယ်ပြောဆိုနေပြီ ဖြစ်ရမယ် တကာရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ... တင်ပျံ ဆရာတော်ဘုရား။ အဲဒါ ပြည့်စုံတယ်။ ကျွန်ကို သူပြောတယ်။ ကုသိုလ်လုပ်ပေးဖို့”

“ကဲ... တကာကျော်စိန်၊ ကျွန်တွေ တင်ပျံတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောတတ်

သလိုပြော ဟုတ်လား... အင်း... တကာ သက်ကျော်၊ အဲဒီတစ္ဆေဘက်က ပြည့်စုံပြီ ထား။ အလှူ ပေး၊ ကုသိုလ်ပြုပေးမယ့်သူ ဘက်က ကြည့်ကြည့်ဦးဖို့”

“အလှူနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကုန်သီလာ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ သုံးရပ်နဲ့ ပြည့်စုံသော ရဟန်းဖြစ်ရတယ်။ ကွယ်လွန်တဲ့သူ၊ မကျွတ် လွတ်သေးတဲ့သူကို အမည်တစ်ရည်စူးတဲ့ အလှူ ဖြစ်ရမယ်။ လှူဒါန်းပေးမယ့် ဆွမ်း၊ သက်န်း၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေက သမ္မာအာဇီဝ နည်းနဲ့ ရှာဖွေထားတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ငွေမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်လား... တကာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာတော်၊ အားလုံး ကွက်တိပဲ။ သူပေးတဲ့ပစ္စည်း တ သူမိဘပစ္စည်း။ မိဘတွေမရှိတော့ သူပဲ သိမ်းထားတာ။ မိဘတွေက သူ့ အတွက်၊ ရှင်ပြုအလှူအတွက် ရည်စူးထားတဲ့ဟာတွေတဲ့။ ဒါဆို ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား... ဘုရား”

“ကောင်းပြီ... တကာကျော်စိန်၊ ဘုန်းကြီးတာဝန်ထား။ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား။ စိတ်ချပေးတော့၊ အခု တကာ ဘယ်ပြန်မလဲ၊ ရွာပြင်ကိုပဲလား”

“ဒီမှာ အိပ်လို့ရမလား ဘုရား။ ရွာပြင်က တဲလည်း ပြိုသွားပြီ။ သက်ကျော်ပစ္စည်းတွေယူလို့ ပြိုသွားတာ။ ခုနက ဆရာတော်ဆီ အပ်လိုက် တဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ့။ အဲဒါနဲ့ အလှူလုပ်မှာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ တကာက ကျောင်းမှာအိပ်မယ်ဆိုတော့ တတာ့ လုပ်ရင်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့က အပ်စပ်ပါမလား။ အဲဒါ စဉ်းစားဦး”

“တပည့်တော်၊ အင်း... ဟုတ်တယ်။ တပည့်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီဦး အဲသဲသဲ။ ငါး မစားတော့ဘူး။ အရက်ပါမသောက်တော့ဘူး။ တစ္ဆေသက်... ဟုတ် တို့လည်း ကတိပေးခဲ့ပြီဦး။ ဆရာတော်ကိုလည်း ထပ် ကတိပေးတယ် ဘုရား”

“အကုသိုလ်တွေ မလုပ်တော့ရင် ကုသိုလ်တွေ လုပ်ရမယ်လေ။

သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်မလား... တကာ” ဆရာတော်က အကဲစမ်းမေး
လိုက်ပြီး ဘိုးကျော်စိန်ကိုလည်း စူးစမ်းသလို ကြည့်လေ၏။ ဘိုးကျော်စိန်က
စဉ်းစားသလိုပြုပြီး -

“သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဘုရား”

“တကာ ကျော်စိန်ကို သင်္ကန်းဝတ်မှာလားလို့ မေးတာကွယ့်၊ အဲ
သလိုဆို ဒီမှာ နေခွင့်၊ စားခွင့်ပေးမယ်”

“ကျော်စိန်ဟာ ဆိုးခွဲ၊ တေခွဲ၊ ပေခွဲ ပေမဲ့ ကတိတော့ တည်ပါတယ်
ဘုရား။ ဘုန်းကြီးဝတ်ပါ့မယ် ဘုရား”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဆရာတော်မှ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုက်လေ၏။ သူကြီးမှ -

“မောင်ကျော်စိန် သာသနာ့ဘောင်ဝင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စအတွက်
တပည့်တော် တကာလုပ် ကုသိုလ်ပြုပါ့မယ်ဘုရား”

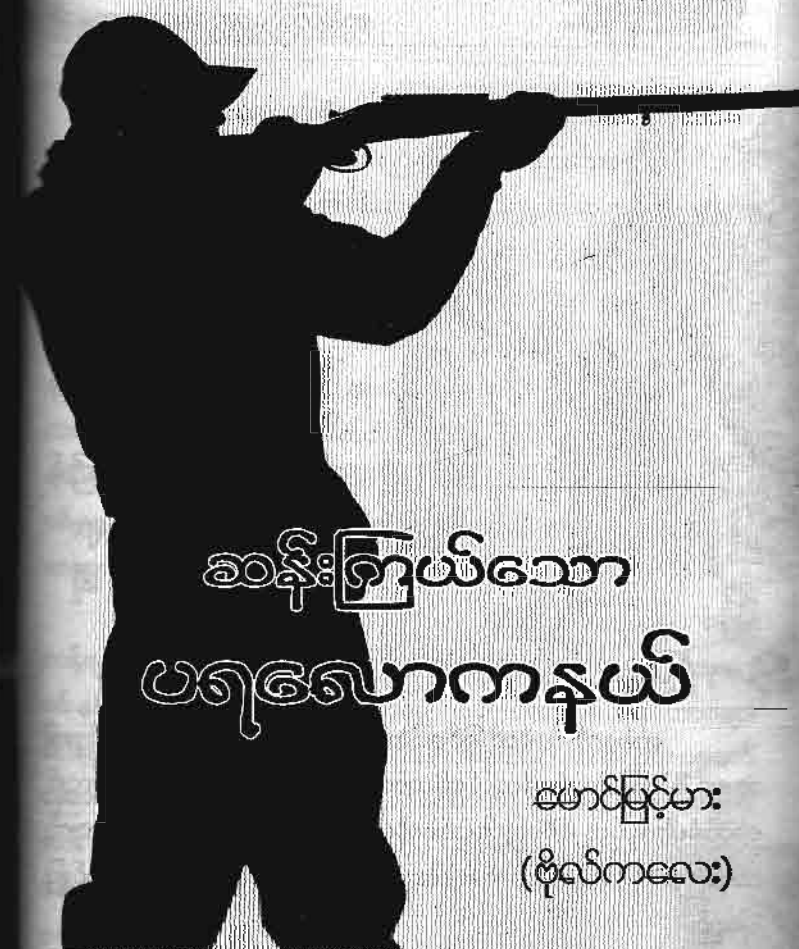
သူကြီးဖြစ်သူမှ ဝမ်းသာပီတိအဟုန်ဖြင့် လျှောက်တင်လာသည့်
အတွက် ဆရာတော်မှ ဒုတိယပွဲ သာဓုသုံးကြိမ် ထပ်မံခေါ်ဆိုလိုက်လေ၏။

တစ္ဆေ့သက်ကျော်အား ရည်စူး၍ လုပ်ခဲ့သော အလှူသည် လွန်စွာ
စည်ကားလှပေ၏။ သူကြီး၏အတူလည်း ပါဝင်နေသည်မို့ ရွာလုံးကျွတ်
အလှူကြီးဟု ခေါ်ဆိုရမည်တည်း။ အလှူပေး၊ ဓေတနာ၊ အမျှဝေပြီး ဦးပဉ္စင်း
ကျော်စိန်၊ ဦးကံဏှသည် တစ္ဆေ့သက်ကျော်ရှိရာ ရွာပြင်ရှိ သခွပ်ပင်သို့ သွား
ရောက်ပြီး “တကာသက်ကျော် ကျွတ်လွတ်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွတ်လွတ်
ရင် အချက်ပြပါ” ဟုပြောလေ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ အချက်မပြု၊ သစ်ပင်တို့
လည်း လှုပ်၍ပင် မပြု။

“အင်း... တကာသက်ကျော် အမျှဝေတာ ရမှရပါ့မလား”

ဦးပဉ္စင်း၊ ကျော်စိန် သံသယစိတ်ဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်ပြီး နေ့လယ်
တွင် တမေးတမောကျိန်းစက်လေ၏။ ထိုစဉ် အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။

အိပ်မက်တွင် သက်ကျော်ကို အဝတ်အစားသစ်တွေနှင့် တွေ့ရ
လေ၏။ သူ့ဘဝ ကျွတ်လွတ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း
ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းကျော်စိန်သည် ဘဝင်
ကျစွာဖြင့် သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုလိုက်လေတော့သတည်း။

ဆန်းကြယ်သော ပရဟေဇာကနယ်

မောင်မြင့်မား
(ဗိုလ်ကလေး)

- နန်းတော်တွင်းမှာ ခြောက်လှိုင်နေသည့် တစ္ဆေ့များ
- နာနာဘာဝများကို ကင်းလွတ်ရန် ဘယ်လိုအောင်ရွက်ခဲ့သလဲ...။
- တောထဲ အမဲပစ်ထွက်သောအခါ
- ကြုံတွေ့ရသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများ
- ဘာအသံမှ မထွက်ဘဲ အလိုလို လဲကျနေသည့် သစ်ပင်ကြီး
- ကိုယ်ထပ်ကူးပြု၍ ကြောက်အောင် ခပ်အောင်မလုပ်သော်လည်း သိသာအောင် ပြသခဲ့သည့် ဆန်းကြယ်သော ပရဟေဇာကနယ်...။

နန်းရင်ပြင်၌ အနိစ္စရောက်သွားကြသည့်
မင်းမှူးထမ်းများ၏အဝတ်ဟောင်းများကို
သံယာဏော်များအတွက် နေရာခင်းများ
ချုပ်လုပ်ကာ ရောက်သွန်းချအမှု
ပေးစေသည်။ ရေနဲ့ဆရာတော်၏
ကုမစီရင် ဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့်
နန်းတော်တွင်း မိစ္ဆာတစ္ဆေများ
အားလုံး အခြောက်အလှန့် ဖရှိ
ကင်းပျောက်သွားသည်။

တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ မြင်စူးပါသလားဟု မိမိကိုမေးလျှင် မမြင်စူးဘဲ
ဘူးဟု မိမိဖြေပါမည်။ မြို့တယ်ဆိုတာရော လက်ခံပါသလားဟု မေးလျှင်
လက်ခံပါသည်ဟု မိမိဖြေပါမည်။ ကိုယ်တိုင်မမြင်စူး၊ မတွေ့စူးပါပဲလျက်
ဘာကြောင့်ရှိတယ်လို့ လက်ခံရပါသလဲဟု ထပ်မေးလျှင် ကျွန်တော်ရှင်ကြံ
ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြ
ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်ကစ၍ ဟောကြား
ခဲ့သည့် တရားတော်များအတိုင်း ကျင့်ကြံကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။
ဘုရားရှင်လက်ထက်က တစ္ဆေဝတ္ထုများဟုခေါ်သောစာအုပ်များကို မိမိတို့
ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးပါသည်။

မဟာရာဇဝင်ကြီးတွင် အနောက်ဘက်လွန်မင်းလက်ထက်၌
နတ်မိစ္ဆာ၊ ဘီလူး၊ တစ္ဆေတို့ ကိုယ်ထင်ပြု ခြောက်လှန့်ကြ၍ ခဲပက်တော်
များက "မင်းတရားကြီး၏ ကျွန်" ဟု ကြုံးပါးဟိန်းဟောကိကာ ဓားထောင်ပြု
လျှင် ထိုနာနာဘာဝများ ပျောက်လွင့်ကုန်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

(၁၀၃၄) ရုနစ် မင်းရဲကျော်ထင် (ခေါ်) ဝမ်းသဲအင်းစံပင်းလက်ထက်
တွင် မင်းရဲကျော်ထင်မင်းဖြစ်လာသည်ကို မလိုလားကြသော ညီနောင်ထက်
များဖြစ်ကြသည့် ပြင်စည်မှူးမင်းသား၊ ရဝေမြင်းမှူးမင်းသားတို့ ဦးဆောင်
သည့် အင်အား (၃၀၀၀) ကျော်သည် ဧရာနန်းတော်သို့ဝင်၍ လုပ်ကြံကြရာ
ခင်းမှထမ်းအများအပြား သေကြေပျက်စီးကြရသည်။

သေကုန်သူတို့သည် အစိမ်းသရဲများအဖြစ် ညဉ့်အခါတိုင်း ဧရာ
နန်းတော်ထက် အိပ်စန့်စောင့် မှူးမတ်၊ အဆောင်ပြဲတို့ကို ကိုယ်ထင်ပြု၍
ထမ်းလျှောက်ခြင်း၊ လတ်ကျောက်ကို ဆွဲငင်ယူသွားခြင်း၊ အဖျိုးတော် ဖောင်းမ
ထယ်တို့၏ ဆံပင်အဝတ်အစားတို့ကို ပုတ်ခတ်ဆွဲငင်ခြင်း၊ သစ်သီးပွင့်တို့နှင့်
ဖစ်ခတ်ခြင်း၊ ရယ်မောသံပေးခြင်းနှင့် အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အမည်း စသည့်
အရောင်များကို ဝတ်ဆင်ကာ ပြုကြသည်။

ထိုသို့ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် နန်းတွင်းအမှုထမ်းများ ကြောက်ရွံ့
သန့်ရှား၊ ရောဂါများရကာ သေကြေပျက်စီးကြရသည်။ မသေ၍ ကျန်သူများ
ခင် နန်းတွင်း၌မနေခဲ့ကြ၍ ဘီလူး၊ တစ္ဆေ၊ မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာဘာဝများ
၏ အန္တရာယ်မှတင်းလွတ်စေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်သင့်ပါကြောင်း မှူးမတ်
ဇာတိများ၏အကြံပေးချက်အရ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ငရဲနံဘုန်းတော်ကြီး
အား သွားရောက်ပင့်စေကာ ကုမ စီရင်
ဆေးတော်မှပါသည်ဟု မင်းရင်းများအား
လေ့တ်ခဲ့သည်။

ငရဲနံဆရာတော်၏ တစ္ဆေ
သရဲများ။ ကွယ်ပပျောက်ကင်းစေရန်
စီရင်နည်းကား အင်းဝမြို့တော် အတွင်း
အပြင် တနင်္ဂနွေနှင့်စသော ဘုရား
(၄၉) ဆူတွင် ထီး၊ တံခွန်၊ ငရဲချမ်းအို၊
ဩတ်လျှာများ ကပ်လှူပူဇော်သည်။
ဘီလဝန်း၊ ဂုဏဝန်း၊ ရဟန်းပေါင်း ငါးထောင်
ထိုစိတ်၌ နန်း၌တွင်းအနံ့၊ ဧရာနန်းတော်
ရှင်ပြင်အနံ့တို့တွင် ပရိတ်တော်ရွတ်စေ

ခြင်း ၊ အမြောက် တစ်ရာကို တပြိုင်နက် ပစ်ဖောက်ခြင်းအပြင် သံဃာတော် သုံးရာကို ရွှေနန်း တော်သို့ပင့်ဆောင်ကာ ဆွမ်း ကပ် လှူဒါန်း အမှုပေးဝေသည်။ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်သည်။ ရွှေနန်းတော်၊ ရွှေလွတ်တော်နှင့်

ဝင်းတော်စောင့်နတ်များကို ပူဇော်သည်။ ဝမ်းဘဲအင်းခံ မင်းတရားကြီး၏ သက်စေ့နှစ်ကျိတ်ရှစ်ဆူဂါလာနှင့် နှစ်ကျိတ်ရှစ်ဆူ ဘုရားများ ပူဇော်သည်။ ထိုနောက် နန်းရင်ပြင်၌ အနိစ္စရောက်သွားကြသည့် မင်းပုထိုးများ၏ အဝတ်ဟောင်းများကို သံဃာတော်များအတွက် နေရာခင်းများချုပ်လုပ်ကာ ရေစက်သွန်းချ အမှုပေးဝေသည်။ ဘုရားဆယ်နှစ်ဆူအား ကပ်လှူပူဇော်သည်။ ရေနံ ဆရာတော်၏ကုမ္ပဏီရင်ဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့် နန်းတော်တွင်း ပိစ္ဆာ၊ တစ္ဆေများ အားလုံး၊ အခြောက်အလှန်မရှိ ကင်းပျောက်သွားသည်။

တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ဖုတ်၊ သဘက်၊ မြေဖုတ်၊ ကျတ်၊ ဥစ္စာစောင့်၊ ရုက္ခဗို၊ နတ်စိမ်း၊ ဘီလူး စသည်တို့သည် ပြိတ္တာစာရင်းဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ နားမလည်သူများက ခြောက်လှန့်တတ်သော အမျိုးမှန်သမျှကို တစ္ဆေဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ တစ္ဆေတို့သည် အသံဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနံ့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိုသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ ခြောက်လှန့်သည်ဆိုရာဝယ် နှုတ်ဆတ်လို၍လည်းကောင်း၊ စားသောက်ချစ်၍လည်းကောင်း၊ အမှုအတန်းပေးဝေသည်ကို ခံယူလို၍ လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန့်တတ်ကြပါသည်။

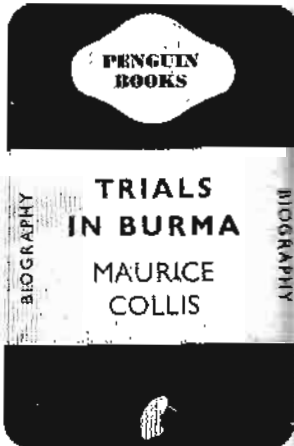
ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးသော စာအုပ်များအရ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးများတွင် မကျွတ်မလွတ်သေးသူများ၊ နေရာမလပ်ပြည့်ကျပ်နေအောင် နေထိုင်ကြရကြောင်း၊ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲနှင့် လူသားတို့ အမှုပေးမှသာ ကြားနိုင်၊ သိနိုင်၊ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်၍ ကျွတ်လွတ်သောဘဝကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်။

တချို့မှာကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို နားလည်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ

ထိုအသံကိုကြားသည်နှင့်ပင် အော်ဟစ်၍ ဝေးရာသို့ ပြေးရသောဘဝမျိုးလည်း ရှိတတ်ကြသည်။ တချို့ကျတော့လည်း တရားဓမ္မ ရွတ်ဖတ်သံများကို ကြားရုံမျှဖြင့် ကြည်ညိုသော စိတ်ကြောင့် အဆင့်မြင့်သောဘဝသို့ ကူးပြောင်းကြရကြောင်း၊ သာဓကများအဖြစ် ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် နေသွားဖူးသည့် အရေးပိုင် မစ္စတာ မောရစ်ကောလစ်ရေးခဲ့သည့် 'မြန်မာပြည် အမှုအခင်းများ' စာအုပ်တွင် သူတို့ယ်တိုင် တစ္ဆေ အခြောက်အလှန် ခံရဖူးသည် ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေများ အကြောင်းကို ဖတ်ရလျှင် လောက၌ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော တစ္ဆေ သရဲများ တကယ်ရှိပါသလားဆိုတာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို တင်ပြပါမည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက တောပစ်ဝါသနာ ဝါသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ သူက ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် သူ့ရွာ၊ သူ့ပြန်ကာ အမဲပစ်တော့သည်။ သူပြန်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သူနှင့်လိုက်နေကြဖြစ်သည်။ သူတို့ ရွာအနောက်ဘက်တွင် တောတန်းကြီး ရှိသည်။ ထိုတောတန်းတွင် ချေ(ဂျီ)၊ အရယ်၊ ဆတ်၊ တောဝက် စသည်တို့ ပေါ်သည်။ ယုန်၊ ရှဉ့်၊ မျောက်၊ တောကြက်တို့ကို နေရာအနှံ့ တွေ့ရသည်။ သူတို့ ရွာအနောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောသူနှင့်

ကျွန်တော် တောပစ်ထွက်ရန် တောထဲကို ထွက်လာကြသည်။ ထမင်းဆာလျှင် စားရန် အတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါ့ခြောက် ဇုတ်ကို ဟင်းကောချိုင့်ထဲတွင် အပြည့် ထည့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်တူး အရ ဟင်းစားလုံလောက်သော အကောင် တစ်ကောင်ရလျှင် တော်ပြီး ပြန်ကြရန် ဖြစ်သည်။

နံနက်စောစောထွက်လာတတ်ပြီး ကတောကြက်၊ ရွှံ့၊ ယုန်နှင့် မျောက်များသာတွေ့ရပြီး ကြီးကြီးမားမားအကောင်ဆို၍ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။ နေလည်းအတော်မြင့်လာပြီး ခြေလည်းတိုပြီး ကျွန်တော်တို့သည် လုံးပတ်အတော်ကြီးသော (ဘာပင်မှန်းတော့ မမှတ်မိ) အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာပါလာသော ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါ့ခြောက်ဇုတ်များကိုစားကာ ရေဘူးထဲက ရေနှင့် မျှောချလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဟိုနား၊ ဒီနား လျှောက်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှေးများကိုတွေ့သောကြောင့် သူက -

“ဒါ ဒရယ်ချေးကွ၊ သိပ်မဝေးသေးဘူး။ အနီးအနားမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်” ထိုသို့ပြောပြီး စတ္တန်ပိုင်းလောက်သာရှိမည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကိုက်(၃၀)လောက်ရှိ ရှုတစ်ခုထဲမှ ဒရယ်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက လက်ပြန်လက်ဖြောင့်သူဖြစ်၍ ပြေးနေသော ဒရယ်ကို ပြေးလည်း ပြေး၊ ပစ်လည်း ပစ်၊ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ပွိုင့်တူးတူးသေနှုတ်သံက တောသံကြောင့်ဟိန်းကာ “ဖောင်း” ခနဲ မြည်သွား၍ ပြေးနေသော ဒရယ်သည် တုန်ခနဲဖြစ်သွား၍ လဲတော့မည်လုပ်ပြီးမှ ထပ်၍ ပြေးပြန်တော့သည်။

သူကတော့ သူ့ဇောနှင့်သူ ဒရယ်နောက်ကို တရုတ်ထိုးပြေးလိုက်သွားပါသည်။ အဘယ်မျှပြန်သနည်းဆိုသော် သူ့နောက်ကိုလိုက်၍ပင် မရှိ

တော့။ ထိုတောသည် သူကျွမ်းပြီးသား တော ဖြစ်၍ ကျွန်တော် စိတ်မပူပါ။

ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် စောစောက ကောက်ညှင်းပေါင်း ထိုင်စားခဲ့သော အပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်က ဆီးသွားချင်သောကြောင့် ထိုအပင်ကြီးအောက် တစ်နေရာတွင် ဆီးသွားလိုက်ပါသည်။

(၁၅)မိနစ်လောက်ကြာသည်အထိ သူငယ်ချင်း ပြန်မလာသေးသောကြောင့် ဘာအကြောင်းများလဲ၊ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ၊ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အကူအညီပေးရန် ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာမှထလိုက်ကာ ပါလာသောပစ္စည်းပစ္စယများကိုဆွဲ၍ သစ်ပင်အောက်က ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့အရောက်တွင် ဘာရယ်လို့မဟုတ်၊ စိတ်ထဲတနောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်သော ဆန္ဒပေါ်လာ၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်

သောအခါ စောစောက ကျွန်တော် ထိုင်နေရာနောက်မှ သစ်ပင်ကြီးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ တုံးလုံးလဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ထိုင်နေကာတည်းက ထပ်ခန်းကျပ်တွင် တုံးလုံးလဲနေသော သစ်ထင်ဆို၍ တစ်ပင်မျှမရှိကြောင်း သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လေလည်း မတိုလဲ၊ လဲကျသလည်းမကြားရဘဲ ဘာကြောင့် တုံးလုံး လဲနေရသနည်း။ ကျွန်တော်

★
ထင်ရှားသော ကိုယ်ကိုဖြည့်
ကျွန်တော်အား ကြောက်အောင်
လိန်အောင် မျက်သော်လည်း သူတို့
မကြိုက်လာကြောင့် သိသာရန်
ကျွန်တော်အား ပြုခွင့်ပြစ်ပါသည်။
မတော်ကုန်သည် ဆန်ကြယ်၍
မမြင်အောင်လည်း မသိတာတွေ
အများကြီးရှိသေးကြောင်း...

BURMESE CLASSIC

မစဉ်းစားတတ်။ ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် တောထဲကိုဝင်ကာ သူငယ်ချင်း နောက်ကိုလိုက်သွားတော့ နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် သူနှင့် ဒရယ် အသေကောင်ပါ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်ကို သူငယ်ချင်းအား ပြောမပြုရသေး။ ဒရယ်အသေကို ဝါးလုံးနှင့်လျှို၍ ရှေ့တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းကလည်း ထိုသစ်ပင်ကြီးရှိသော လမ်းကပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ကနေထမ်းလာရင်း ထိုသစ်ပင် ကြီးရှိရာသို့ မရံ့မရဲနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ စောစောက တုံးလုံးလဲနေသောသစ်ပင်ကြီးသည် တုံးလုံးမဟုတ်တော့၊ ယခင် အတိုင်း ထောင်လျက် ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်က ကျောင်းသား၊ ငယ်လည်း ငယ်သေး သည်း။ အမဲပစ်သာ သူငယ်ချင်းနှင့်လိုက်နေသည်ဆိုသော်လည်း တော၏ အထာ၊ တော၏သဘာဝကို နားမလည်။ နောင် ကြီးလာမှ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လာသောအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ တောဆိုတာမျိုးက ပိုင်ရာဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များရှိတတ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာတ မမြင်အပ်၊ မတွေ့အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် အပေါ့စွန့်ခဲ့သောကြောင့် သစ်ပင်တွင်ပိုမိုနေထိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ကြိုက်နှစ်သက်ဟန်မတူ။ ထင်ရှား သောကိုယ်ကိုပြု၍ ကျွန်တော့်အား ကြောက်အောင်၊ လန့်အောင် မလုပ်သော် လည်း သူတို့မကြိုက်သောကြောင့် သိသာရန် ကျွန်တော့်အားပြုခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော်သည်ထိုအချိန်က ကုသိုလ်ကံနိဗ္ဗိသော် လည်းကောင်း၊ အကြောက်ကြီးနေလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပရလောကနယ်ပယ်သည် ဆန်ကြယ်၍ မမြင်စု သော်လည်း မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသလို ခံစားရအောင် သက်သေအထောက်အထား ပျားရှိသောကြောင့် ပရလောကနယ်ပယ်တွင် မိမိမသိသေးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးကြောင်း ဝန်ခံရပါသည်။

